

Györgyi Csaba
Holdak a folyó felett

Györgyi Csaba

Holdak a folyó felett

*

E kötet néhány írása a szerző alábbi köteteiben
publikált művek felhasználásával készült:

Mint két idegen (2018)
te, és, én (2020)
Barokk vihar (2022)
égből égbe hulló (2023)

*

Borító: Pércsich Richárd

*

A kötet megjelenését a Life&Wall támogatta
(lifeandwall.hu)

*

Kapcsolat a szerzővel: mintketidegen@gmail.com

*

© Györgyi Csaba, 2024
© Cédrus Művészeti Alapítvány, 2024

Györgyi Csaba
Holdak a folyó felett

Tudományos-fantasztikus írások

Cédrus Művészeti Alapítvány
Budapest, 2024

*A saját fényük által lemeztelenített
csillagok alatt ma sem történt semmi,
csak robotok mentek el űrhajókkal...*

Előszó

Jaj, egy lézercsúzli, és egy felettébb bosszús, nagy, flabbali buffanc éppen rám szegezi! Ha a csúzliból kilőtt lassú-anya-got a testem fogja megállítani, alighanem csak egy tócsányi véres puding marad belőlem!

Mivel Flabbal bolygó buffancai, mint az közismert, a flombáloknál csak a rövid sci-fi történetekért rajonganak jobban, muszáj volt sürgősen nekilátnom a mesélésnek! Ezer-egyéjszaka kontra vérpuding, világos? Nos, ez a kötet ezeket a rövid történeteket tartalmazza!

Mivel ez a könyv eredetileg egy másik dimenzióban íródott, s hosszú-hosszú, fáradságos úton jutott el az Ön kezébe, tisztelettel kérem, tartsa becsben azt a gigászi anyag-, idő-, energia- és vrefor-ráfordítást, amelynek segítségével létrejöhett, különös tekintettel a Flah Köztes Szabályozó Entitások szabad és büszke népének feledhetetlen szorgalmára!

Coma Berenices

Egyetlen életem, hamarosan minden odalesz... a tengerpart, az ide-oda költözések, és az is, hogy mindig volt hová hazamenni. Szép vagy, s én éppúgy nem tudok betelni veled, mint amikor egyszer apró kagyló-darabkákat szóttél a hajadba, egészen aprókat. Akkoriban még bújócskázni sem tudtunk rendesen, mert szüntelenül láttuk egymást. Nem baj, mert helyette sokat nevettünk, emlékszel? A kezemmel már feledlek, de a csókjaimmal még elérlek! Semmi, de semmi nem volt hiába, kedves, hiszen benned, magam helyett, mindenkit szerettem!

Hamarosan nem lesz hová bújni, ugyanis a csillagászok szerint a Coma Berenices csillagkép felől kozmikus katasztrófa közeledik fénysebességgel! Szerintem meg csak az öregség.

Áramtalanítás

A városban új vallás született. Más bolygókról, közeli és távoli dimenziókból, a képzelet magas hercegségeiből is érkeztek látogatók, hogy hozzáillesszenek egy-egy téglát, fa- és szövetdarabkát, színes kavicsot, régi könyvet és mindenféle egyéb kacatot az új vallás épületéhez.

A város őslakói, nagy madarak leszármazottai, egy darabig túrték, majd évezredek át tartó, aprólékosan szabályozott, szertartásos meditációik hosszú sorát megszakítva, higgadtan leállították ezeket a hozzáillesztéseket, amelyek azután a város alá rejtőzködő, rugalmas, befogadó és folyamatosan táguló civilizáció kiterjesztett szárnyainak oltalmában folytatódtak.

Századok teltek el, és ki tudja, miért, az évtizedek néha lassan, néha pedig egészen gyorsan követték egymást. Újabb és újabb rendszerek születtek vágyból és sárból, míg el nem érkezett az idő a második város, Másváros megalapítására. Nem sokkal később az első város egyik madárlénye a második várost minden érzelemtől mentesen egy matematikai pontba sűrítette. Másvárosban azóta energiátlan mindenségek szédítő mozdulatlansága fészkel. Ha jól tudom, ezt nevezik áramtalanításnak.

True Sunset

Ha összeütsz két követ, előfordulhat, hogy egy kis szikra pattan ki az addig zárt rendszerből. Ha egy kézigránátot hozol működésbe, már lényegesen nagyobb csinn-bumm az eredmény. Ha felrobbantasz egy húsz kilotonnás atombombát Hirosima felett, majd bizonyos idő elteltével Nagaszaki felett egy másikat, a mostani, egyazon összenergián osztozó, Schrödinger macskájaként fennálló két-egy-világot kapod eredmény gyanánt!

Na jó, egy csöppet érthetőbben is elmagyarázom! Mivel az első atombomba detonációjának brutális energiacsúcsa bizonyos idő (később még hálás leszel a következő adatsorért: három nap, két óra, negyvenhét perc, harmincegy másodperc) elteltével bizonyos távolságban (háromszáz kilométer, százhuszonegy méter, negyvenhárom centiméter: történetesen ilyen messze esik a hirosimai és a nagaszaki atomtámadás helyszíne egymástól, ami természetesen nem véletlen), egy aránylag könnyen kiszámítható amplitúdóváltozás során, egyfajta ellenhatásként, egy nem kevésbé brutális energiakutat (az abszolút nulla fokhoz hasonlóan létezik abszolút energia-nullpont, más néven energiakút), vagyis lényegében egy fekete-lyukat eredményezett volna, ezért az első robbanástól pontosan az előbb részletezett idő- és térbeli távolságra fel kellett robbantani egy másik atombombát is, hogy ne következzen be a Föld teljes pusztulása! Egyébként erre annak idején, a számításait bemutatva, még maga Einstein figyelmeztette négyszemközt Oppenheimert egy kis New York-i kávéházban, amelynek a nevére most nem emlékszem pontosan... talán Blue Sunsetnek hívták.

Tehát végül mind a két bomba felrobbant, s így nem keletkezett fekete-lyuk a földfelszín közelében, viszont létrejött a mostani, egyazon összenergián osztozó, Schrödinger macskájaként fennálló két-egy-világ, ahogyan arra már az előbb is bátorkodtam utalni. Einstein a sevége-sehossza képleteinek firkálása során nem számolt azzal az egyébként szinte elhanyagolható hatással, amelyet az ismételt atomrobbantások a Föld forgására, illetve keringésére gyakoroltak. Mivel ezek miatt a hibás számítások miatt a két atombomba a kelletténél három centiméterrel távolabb robbant fel egymástól, az új amplitúdócsúcs már nem pont az első bomba energiakútjának mélypontjára esett, s ez a pár tízezrelék mikrojoule energiakülönbség a világból a két-egy-világot hozta létre, vagyis egy olyan önazonos,

mégsem teljesen egyforma valóságot, amely egyszerre egy és kettő, úgy, ahogyan Schrödinger macskája is vagy élő vagy döglött abban a bizonyos dobozban! Ha nem értetted meg elsőre, nézz utána, kérlek!

Erre a valósághasadásra akkor kezdtem gyanakodni, amikor Nelson Mandela meghalt az apartheid börtönében. Bár láttam a temetéséről szóló híreket a tévében, illetve olvastam róla a sajtóban is, valahogy az az érzésem támadt, hogy ez a nagyszerű ember mégsem halt meg, sőt, végül elnök lett Dél-Afrikában. Pár évvel később egy népszerű talkshow-ban feltűnt egy középkorú, minnesotai tanítónő, aki meggyőző határozottsággal ugyanezt állította. A műsort követően tízezrek jelentkeztek azzal, hogy nekik is hasonló emlékeik vannak Mandeláról.

Mivel eredeti szakmám szerint neurobiológus vagyok, s csak később süllyedtem le az atomfizikusok szintjére, sikerült összeállítanom egy fejre szerelhető, mini részecskegyorsítót, amelynek segítségével kapcsolatba tudtam lépni valakivel a hasadt valóságrészben, véletlenül éppen egy amatőr sci-fi íróval, akit aztán rá tudtam venni, hogy tegye be ezt a cikket a következő, *Holdak a folyó felett* című kötetébe, hadd tudja meg mindenki az igazságot, amelyen sajnos már nem lehet változtatni! Kedves Csaba, az egész, vagyis mindkét emberiség nevében hálásan köszönöm a szolgálatodat... és bocsánat, de nem Blue, hanem True Sunsetnek hívták azt a kis New York-i kávézót!

Tartozás

Amikor végleg bezárták a körúton a könyvtárat, nálam maradt egy könyv, ami ráadásul nem is tetszett igazán, mivel a főszereplőnek rá kellett volna ébrednie, hogy – bár a különbség csaknem elenyésző – nem az emberi örökkévalóság érintése miatt, hanem igenis az ejtőernyő nélküli ugrások

izgalmát magukban rejtő, nagy pillanatokért élünk, amelyek olyanok, mint amikor úgy kel fel a Nap, ahogyan egy szemhéj lassan, düh nélkül, a felejtés mindent elengedő méltóságával emelkedve tár fel egy arcot.

Később lezárták a körutat, majd a várost is, hetvenhatezer esztendővel később pedig már azt sem lehetett tudni, hogy egyáltalán léteztek-e városok a Földön.

Noura Paradicsoma

A bejrúti campus egyik padján kéz a kézben ücsörögtünk Nourával, és vártuk első közös naplementénket! Bármit megtehattünk volna egymással, de mi csak csendben, s oly szorosan ültünk egymás mellett, hogy hamarosan lélegzetvételeink is egymásba fonódtak. Alighanem ez a szerelem definíciója!

Amikor Noura hosszú hajából kiszabadítottam egy száraz levélforgácsot, amit a menekülő Nap felé rontó szellőcskék valamelyike kotort le a padunknak támaszkodó fáról, eszembe jutott egy dél-libanoni régészeti ásatás fali mozaik képe, amely két, menekülő, meztelen embert ábrázolt. Őket manapság Ádámként és Évaként ismerik, bár a hozzávetőlegesen tizenegyezer esztendőös falikép első emberpárját akkoriban valószínűleg Nogának és Ayának hívták. A mozaik legfőbb rejtélyét az jelentette, hogy a falikép letisztogatása után Éva-Aya hosszú hajába gubancolódva egy bogáncsszerű, növényi termés is kirajzolódott. Úgy látszott, mintha valami a hajába akadt volna a menekülés során. Ősanyánknak ez volt az első, ilyen jellegű ábrázolása, és az igazat megvallva, azóta sem találkoztam ehhez hasonlóval. A Nap, ahogy egy ilyen méltóságteljes égitesthez illik, aznap is szépen lement, s a következő reggel Nourával éppen ehhez a nemrég megnyitott ásatáshoz utaztunk le régészeti gyakorlatra. Aaramta kis falujától még vagy négy órányi

gyalogútra, szinte járhatatlan hegyi ösvények meredélyén jutottunk el a régésztáborba. Végre a saját szememmel is láthattam Ádám és Éva Paradicsomból való kiűzésének eddigi legeslegrégebbi ábrázolását. A következő napon az ásatásvezető azzal tisztelt meg engem, zöldfülű gyakornokot, hogy a mozaik további részeit egy puha kis ecsettel tisztogathattam meg tizenegyezer esztendő porától.

Kezem munkája nyomán a menekülő emberpár képe mellett nemsokára egy másik, önálló kompozíció is kibontakozott: Aya a földön ült, mögötte Ádám, vagyis Noga állt, és az Aya ölében tartott, szokatlan módon kétnyakú, egészen pontosan fönt is, lent is összefonódó, de a nyak középső részén kissé szétnyíló, korsószerű edényre mutatott. Észrevettem azt is, hogy ezen a részleten Aya hajából már hiányzott a bogáncs. Ebben a pillanatban érezhetően megrendült alattam a föld, s azt hallottam, hogy az ásatás többi részén dolgozó munkatársaim kiáltozva menekülni kezdtek. Mivel úgy ítélt meg, hogy egyelőre biztonságban vagyok, folytattam a második mozaikrészlet feltárását. Amint a kétnyakú korsó ábrázolásához értem a régészecsettel, újabb, ezúttal már erősebb rengés következett, ami nekilökött a fali ábrázolásnak, mire az, éppen a korsó-résznél, annyira megrepedt, hogy mögötte egy kis üreg tárult fel. Sietve az üregecske kibontásába fogtam, és hamarosan egy harminc-egynéhány centiméter hosszúságú, szabályos, tojásdad formájú tárgyat bontottam ki a falból. Bár illet egy igazi régész, de még egy régésztanonc sem tenne, nekiláttam a tojás-lelet szétbontásának. A felső, megkövült, agyagos réteg alatt egy gyolcsszerű, vékony héj következett, majd megint agyag, gyolcs, agyag, gyolcs, s végül... egy nagyjából tízcentis, kétnyakú korsócska, az időközben megrongálódott mozaikképen látható edény szakasztott mása.

A rengések erősödtek, s én egy jó adag sziklatörmeléket kaptam a nyakamba, ami bennem ugyan nem tett kárt, de

a korszót darabokra törte. A cserép- és golycsdarabok közül egy összeszáradt, diónyi méretű, növényi magház fordult ki, amit gondolkodás nélkül zsebre vágtam, és azonnal menekülőre fogtam. Még éppen ki tudtam jutni az ásatási területről, amelyet a földrengés, tekintettel a mélyebben elhelyezkedő, laza kőzetekből álló, barlangos rétegekre, pár perc alatt teljesen meg is semmisített.

Mivel szégyelltem magam az ásatás során elkövetett, szakmai hibáim miatt, soha senkinek nem beszéltem sem a földrengést közvetlenül megelőző, nagy felfedezésemről, sem pedig az ellopott magról, a Paradicsom vélhetően utolsó emlékééről. Ezek után talán már érthető, hogy egyikünk sem lett régész. Nourát feleségül vettem, és hazaköltöztünk Erdélybe. Egy szép, tavaszi napon aztán titokban elültettem a kert végébe az ásatás során talált magot, amely aztán hatalmas fává terebélyesedett, és mind a mai napig évente négyszer édes gyümölcsöt terem. Aki csak eszik belőle, meggyógyul minden nyavalyájából, szíve megtelik földöntúli reménységgel, és csuda dolgokról kezd el álmodni.

Az álom

Fejében tompa üzem-kékkel agresszíven társalkodó, esti-barna álma kattogott, melyben egy alapállapotba helyezett, fertőtlenítő-szagú, állami úrhajó biztonsági okokból csökkentett hőmérsékletű és világítású, de kissé megnövelt légnyomású, belső terében átkapcsolt valamit a fali konzolon. Hirtelen egy nappal korábban találta magát, amint éppen a nagyon-nagyváros magas, szürke tűzfalainak egyik párkányán kuporog. A fali adagolóból kivett két szál parancs-cigarettát, majd több száz méteres mélységbe szédülő fejjel csatlakozott a többiekhez, akik éppen az utcaszint gépesített, ünnepi felvonulását figyelték.

Ezután egy elvarratlanul is szép, szerelmi szál következett, amely nem sokkal később borítékba került, leragasztották, de végül nem adta fel senki.

Kiderült az is, hogy az időutazást egy padlás poros polcain élő, lassú mesebáb-mozgású, egérszerű lények találták ki maguknak, hogy könnyebben intézhessék a dolgaikat.

A Falu

Prágai Tamás emlékére

Amit tudni kell az életről

A nevem Moccanó Faág Árnyéka, Akit Senki Sem Lát, de a barátaimnak csak Moccanó Faág Árnyéka. Miután megértem és lepottyantam egy szilvafáról, választott nagyapám, Kocce apó sorban elmondott nekem mindent, amit tudni kell az életről.

Talán még többet is.

Legszebb ideje, hogy ezeket tovább adjam nektek, mert Moccanó Faág Árnyéka már alig moccan.

Kocce apó a Szentély kövére kiömlött patakvíz.

Nemsokára Moccanó Faág Árnyéka, Akit Senki Sem Lát is a Szentély kövére kiömlött patakvíz.

A Városról

A Falu alsó utcájából nyíló kis kapun a Városba lehet leérkezni. Ez egy évszak nélküli hely, ahol el lehet tévedni, mert ott lent meg kell születni, asztalhoz kell ülni, el kell viselni az elektromosságot, a házasságot és a gyárbirodalmak ehettő és viselhető szemetét.

Ráadásul ott meg is kell halni, és még az is lehet, hogy ez egy eseménytelen és reménytelen nap végén fog megtörténni.

A Falu felső utcájában legalább mindig jut egy-egy falat, csak az eső ne esne szüntelenül.

Kikóról

Kikó a barátom. Olyan, mint egy mókus, csak nagyobb, és a színe is más. Kikó egész álló nap körbejár a közeli kis téren, és amikor elélem ér, nagy, komoly szemekkel rám néz, és azt mondja:

– Hazajöttem, itt vagyok, Árnyék!

Moccanó Faág Árnyéka, Akit Senki Sem Lát a nevem, de Kikó csak Árnyéknak hív, mert ő és én sokszor játszottuk, hogy egy egész életet éltünk le együtt.

Szép Kikó.

A tanítómról

Nevezzetek vándornak, és én vagyok a vándor.

Nevezzetek madárnak, az vagyok.

Még egy sor, és megvigasztalódsz.

Még egy sor, és a tenger szélének utolsó kövére állsz.

Szerelmem, semmi! Szerelmem, minden!

Tanítód hat nevét olvasod egy hulló falevélen.

És Végül Csak Mély Csend Marad.

A két Kocce apóról

A két Kocce apó egymás mellett lakott a Faluban. Jó szomszédok voltak. Két földecske, két tyúkocska, egy-egy marék széna, pár facsészében fűszerek és gondolatok. A két vetemény felett, hol bogarak táncolnak esténként, nyugalom ül. A két Kocce apó egy Kocce apó.

A Szentélyről

A Falu fölött a Szentély van. Kövére patakvíz ömlik, ha valaki elköltözött.

Még nem jártam ott, de magam elé tudom képzelni vén kőpadlóját, kormos falait és mind, a fából ácsolt részeket.

Tudod, a Szentély kövére kiömlött patakvíz mindig magával sodor valami egészen kicsi, jelentéktelen dolgot.

A hajózásról

– Mi az abban a kis üvegben, ott fent a polcon, Kocce apó?
– Egy kisfiú egyszer körbe akarta hajózni a Falut. Hajózott, hajózott, de nem látott mást, csak magas hegycsúcsokhoz tartozó, letelepedésre is alkalmas, szélvédett, sziklás párkányokat, kék eget és felhőket. Amikor megöregedett és visszatért, akkor került a polcomra ez a kis üveg. Tengervíz van benne.

– Kocce apó!

– Moccanó, eszedbe ne jusson!

Az éhségről

A Faluban olyan nagy a szabadság, amelynél többet semmiféle éhség nem ígérhet senkinek. Az is igaz, hogy azért nálunk még a szegénység és a befejezetlenség is kéz a kézben járnak.

A Faluban minden jogos, mert minden értelmes, viszont a gyakori esőn kívül semmi sem általános.

Arról, aki mindig is közöttünk volt

Kocce apó így szólt hozzám:

– Köztünk áll az, Moccanó, akinek a fejében, miután írt egy könyvet, egy olyan, képzeletbeli esemény pergett le, amelyben mindenkinek elmondott mindent. Szavait senki sem értette, de mindenki érezte.

Egy álmóról

Rosszat álmodtam. Egy könyvtárban ücsörögtem, és úgy néztem az embereket, mint egy emberevő. Fájt minden, és nem akart csillapodni.

Felébredtem, de a Faluban minden a helyén volt, csak az az akarat, amit még szorongattam, csak az az akarat szunynyadt bennem tovább.

A senki se bárónőről

A senki se bárónő kislány korában került a Mojave-sivatag közepén található Lake Hill lakótelepre.

Mivel itt sokan tornáztak és beszélgettek, főleg az idősebbek, Lake Hill emelkedni, pörögni, forogni, zsugorodni, majd tágulni kezdett, eközben számos alkalommal került lehetetlen helyzetbe.

Lake Hill végül a Falu lett. Senki se bárónő itt él, hiszen nem költözött el innen, de állítólag még senki sem látta. Elhatároztam, hogy megkeresem a szegény senki se bárónő házat.

Annyira jó ez a terv! Most boldog vagyok.

Lake Hillről

Éppen egy faoszlopot állígtattam a Falu egyik terén, nem ott, ahol Kikó szokott rohangálni, hanem a másik téren, amikor szerintem a senki se bárónő jött oda:

- Mire ez az oszlop?
- A nevem Moccanó Faág Árnyéka, Akit Senki Sem Lát. Ez a faoszlop egy jelölő.
- Már azt hittem, időmérő, ugyanis itt, a Faluban, ha jól látom, nem mozog a Nap. Régen, amikor ezt a helyet még Lake Hillnek hívták, az emberek többsége annyira hiteltelenül mímelte az elégedettséget és a lazaságot, hogy Lake Hillből a Falu lett.
- Azt hittem, hogy a tornáztatás és a beszélgetés miatt.
- Nem. Szervusz! – és elment. Azért gondolom, hogy ő volt a szegény senki se bárónő, mert Lake Hillt emlegette.

A jelölőkről

Jelölőket állítok. Faoszlopokat.

Egyebem sincs, mint a bennem élő történetek. Ezeket jelölöm. Nem én kezdem el, de befejezni én fogom őket. Hallom például, ahogyan elenyészik, majd századok súlyos faágai alatt újra ölelkezik két ember. Csak az marad meg ott, hol

nincs idő, amiben szeretet él, és az ölelkezésben szeretet él, olyannyira, hogy az ölelkezésnek még a hiánya is valami. Ez a valami a világ teremtése.

Az elme lángolását nem tápláló légzésről

– Kocce apó, én...

– Látom, Moccanó! Lángol az elméd. Ezt a lángolást a légzésed táplálja. Lélegezz, csak ne az elméd számára!

A megrészegülésről

Megrészegülni saját érzelmeink súlyától, attól, hogy milyen kis formás az énünk: ilyesmi a Faluban egyáltalán nincs, és nem is lehet, pedig ezt itt nem is tiltja senki.

Minek is a sziklakertek vízikerekecskéin bukfencező napfénynek az én ereje? Egyáltalán, mit hajt meg az én ereje? Talán még magát az embert sem.

Szép Kikó, melyik kertben bujkálsz?

Az útról?

Kocce apó a szilvafa alatt áll és tanít:

– Ürülni és egyre üresebbnek lenni? Nem szájba venni, nem megízlelni minden gondolatot és hangulatot? Üres minden, nem légzéssel eltöltött, ékes pillanat? Ezek a pillanatok az út, s a nem-légzés, mi az úton megtart?

Kocce apó a szilvafa alól kilép oda, ahol már nincs árnyék, és tanít.

Három csészéről

– Kolostori tanítás három csészéről, az egyikben tiszta víz, a másikon sáros víz, a harmadik üres. A víz elpárolog, két tiszta csésze és egy piszkos csésze marad. Egyszer arra ültek fel a szerzetesek, hogy legyen már béke. A kolostort szétszedték, köveiből Szentély épült, a szerzetesek elindultak le, a Faluba.

– Akkor ők most a Faluban vannak, Kocce apó?

– Nem, Moccanó, de a Szentély oltárán ott a három csésze.

- Hol vannak a szerzetesek, Kocce apó?
- Ketten voltak, Moccanó, te az egyik, én a másik.

Törékeny világok kézben tartásáról

Ha mégis írnék, lassan, megfontoltan írnék.
Fecni papírom, ceruzám sincs, de ma írtam fejben egy verset:
Kétszer jött el, akit megszerettem,
Harmadszor már mint csillag szállt alá.
Nem mint madár, hanem mint csillag szállt alá.
Se bőr, se borda
Szívét többé nem takarta.
Egy csillag szívét dobogni láttam,
Egy tavaszban minden nyarat megláttam.
Kétszer jött el, akit megszerettem,
Harmadszor már mint csillag szállt alá.

A végállomásról

Moccanó Faág Árnyékának Faluja szűk, de nem szűkös.
Volt egy csaknem végtelen hosszúságú pillanat, talán éppen
szilvafavirágzás idején, amikor megnyilvánult számomra,
és beengedett. De a Faluban aztán nincs ám ide-oda rohan-
gálás, nincs!
Egyébként is ez egy végállomás vagy a végállomás, de úgy
kimondva, hogy az utolsó s betű szépen haljon el, és még
egy picit visszhangozzon is valahonnan a távolból.

Szép és boldog

Azt hallottad, hogy robotokra cserélik ki az embereket?
Mindegyiket!
Egyenként egy hatalmas fémvirágba csalogatják, majd bő-
dítő ibolya-illattal elandalítják, és egy másik bolygó tavának
mélyére temetik őket, ahol a fekete eget a fémvirág-csapda
anyagából készült, ragyogó fémcső szeli ketté.

Bebúvok a Napba, Úr Hajót építek magamnak hőből és fényből, s nekem lesz a legszebb szkafanderem szerte a galaxisban. Azután visszatérek a Földre, hogy Első Robotként az illatos fémvirág tetején, a szirmok gyengéd ölelésében elfoglaljam szépséges trónomat. Tágas teraszaimon a közrobotok mind boldogok lesznek, ahogyan az emberek is azon a távoli, sötét egű bolygón. Szoros fémcsík öleli majd át az egész világot, és megint szép lesz minden. Szép és boldog!

Kopp-kopp

Félúton a szomszédos naprendszer felé valaki kopogott úrhajóm tritánium burkolatán. Ez a zaj a kilövés előtti estét idézte fel bennem, amelyet bereményi nyaralónk teraszán töltöttünk el apámmal. Egészen addig képtelen voltam elmondani neki, hogy végleg el fogok menni, vagyis soha többé nem fogunk találkozni. Éppen esni kezdett, s a tető hullámpaláján tamtamot vertek az első esőcseppek. Mivel apám vak volt, először is azt szerettem volna tisztázni számára, hogy nem én kopogok idegességemben, amit nyilván érzett is a hangomon, hanem az eső. Reméltem, hogy ebből a gondolat-gombolyagból végül valahogyan majd az is kikerekedik, hogy ez az este a búcsúzása:

– Apám, ha esetleg idegesít a koppanások közti csend, tudnod kell, hogy nem én kopogok, hanem az eső! Nekem csupán a csendhez van némi közöm! Úgy értem, hogy ezt a fajta csendet én biztosan nem fogom elrontani! Sőt, az igazat megvallva az efféle tagoló, önmagukban viszont éppen ezért keletkezetlen csendeket sohasem tudtam elrontani, hiszen magam is elronthatatlan vagyok, s aki elronthatatlan, abból előbb-utóbb bizony úrhajós lesz! Holnap útra kelek, és bocsáss meg, kérlek, de már nem is térek haza soha többé! – Ezután csend lett, s ahogy a lezúduló eső leszivárgott a

kerti ágyások cserepesre száradt repedésein, úgy szivárgott le a világűr némaságnál is mélyebb hallgatásunk az esőkoppanások közti csendek réseibe.

A kávé

Szven harminc esztendőn át minden pénteken elvonatozott egy közeli kisvárosba, ahol leült a vasútállomáson egy padra, kicsit elbóbiskolt, s közben arról álmodott, hogy buszra száll, és a szomszédos faluba utazik a képzelt szüleihez. Azután felébredt, ivott egy kávé és indult is vissza.

Egyszer, miután felébredt a padon, rádöbbsent, hogy ez az egész csupán illúzió. Ezek után már azt gondolta, hogy a *vagyok* és a *most* ugyanaz, hogy az én semmi, sehol, semmikor, csupán könnyen letisztítható szennyeződés egy vonatablakon.

Az angyal és az ember

Amikor egy angyal találkozik az emberével, először is, mivel így illik két régi barát találkozása esetében, könnyedén és barátságosan meghajolnak egymás felé. Ezt követően az angyal egészen lassan és rendkívül tagoltan beszélni kezd az emberéhez, és kifejező, finom kézjelekkel is közvetíti a szavait, mintha csak egy értelmi fogytékos süketnémával jelelne. Az ember ezen nem sértődik meg, hanem amellet, hogy nagy figyelemmel hallgatja angyalát, összpontosításának jeleként a szavakat kíséő kézjeleket is megpróbálja a lehető legügyesebben utánozni. Ha ezt az intim jelenetet látná valaki, olybá tünne számára, mintha az ember az angyal vízszintes kötelekkel irányított marionettbábja lenne, pedig nyilván

való, hogy nem erről van szó, hanem ismeret, sőt, magas szintű bölcsesség átadásáról. Nekem például egy ilyen találkozás alkalmával ezt mondta az angyalom:

– Van számodra egy jó és egy rossz hírem! A rossz az, hogy bár rendelkeztek már úrhajókkal, és ismeritek a lézer titkát is, ez a kor számotokra még csak nem is a sötét középkor! Ez itt még csak az őskorba nyíló kapu, amely, és ez már a jó hír, fajotokat a lombok fölé, vagyis évmilliárdos tágasságú kalandok útjára hívogatja. De azt is tudnod kell, hogy az élet egy olyan, galaxis-tömegű, hömpölygő felejtés, amely a remény tehetetlenségének felhajtó erejétől hajtva a csillagok, korok, s egyéb végtelenségek ballagásainál is lassabban hajlik vissza saját magába. Cseppek halhatatlan tengere vagy, soha meg nem érkező, mindig éhes tudat vagy, bolygókat hódító, fényes csend vagy! Ember vagy!

Hazafelé

Csillagvilágok síklapjai között alig érzékelhetően halad előre, és darabos fényből vonalat húz maga után valaki, aki réges-régen túlélte egy úrhajó-katasztrófát. Mint a legtöbb úrhajótörött, ő is haza szeretne már végre jutni, de amíg úton van, addig is ott egy kép a keze ügyében, amelyen egy nagykabátot viselő, városi alak hátat fordít egy tőle mérföldekre fekvő rét pompásan illatozó párájának, és dúdolni kezd egy kozmikus magányhoz illő, szomorú dallamot.

A lélek

A városban csak egyetlen lélek áll fenn, megsokszorozódva. Születik, él, meghal. Ő tölti meg az iskolákat, gyárakat, hi-

vatalokat, és a külvárosokat is. Távoli szigetekről ábrándozik, pedig a város is egy szigeten van, de az neki valamiért sosem lehet elég jó! Ismerős?

A városban csak egyetlen lélek áll fenn. Fiatalnak éppen már nem mondható, egy magas helyen lakik, de még nem a tetőtérben, s jó lenne azt gondolni róla, hogy arcát a verőfény és a tavaszi szél vájta ki a tűzfalak törmelékéből.

A városban csak egyetlen lélek áll fenn. Régóta nem éhes már, és a fulladáshoz is egészen jól hozzászokott. Öreg hűtőszekrényében a város szíve dobban. Évezredenként egyet.

1913

Valami lassan moccan a domb fölött. A Nap volt az. Esteledett. A kellő időben történő megtorpanás angyalát, aki mindezt roppant figyelemmel kísérte, az az édes bizonyosság töltötte el, hogy hamarosan már ez az este is az övé lesz, csakis az övé, ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy addig még éppen el tud mesélni egy történetet:

– 2024. szeptember 2-án az emberiség végre talált magának egy közös célt: 1913-at! A világ országainak vezetői úgy döntöttek, hogy egy alaposan megszervezett, majd közös erővel végrehajtott, széles körű akció keretében a Föld gazdasági, társadalmi, kulturális és technikai állapotát visszaállítják az 1913-as esztendő szintjére, s így, két világháború megelőzésével, talán végre helyes irányba haladhat majd az emberiség történelme. Az első tíz évet adatgyűjtésre fordították. A kalapdivattól a gyárkérményekig, a politikai határoktól a rézkilincsekig minden egyes apró, s még elérhető információt összegyűjtöttek az utolsó békeévre vonatkozóan. A következő húsz esztendő 1913 aprólékos újra-felépítésével telt el. Az eközben felnövekvő nemzedékeket már egy 1913 felé haladó kor szellemében nevelték, gondosan homályban hagy-

va, hogy ténylegesen milyen évet is írnak, emellett kezdetét vette a későbbi korok emlékeinek szisztematikus megsemmisítése is. Ekkoriban történt, hogy a szellemi elit egy részének komoly kétségei támadtak ezzel a világméretű restaurációval szemben. Amikor aztán 2033. szeptember 2-án a világon kikiáltották 1913. szeptember 2-át, földalatti szervezkedés indult el a lézer-védnökök, penicillin-barátok, komputer-pártolók, úrhajó-kedvelők, atomreaktor-szimpatizánsok, illetve a hadsereg egyes magas rangú tisztjei körében, akik igencsak rajongtak a hüvelynélküli töltényekkel működő, modern lőfegyverek iránt. A konfliktus eszkalálódott, és 1914-ben kitört az I. világháború. Azóta sok-sok esztendő telt el, s ma, 2024. szeptember 2-án sajnos nagyon úgy tűnik, hogy az emberiség végre talált magának egy közös célt: 1913-at. – Valami lassan, roppant lassan moccan a domb fölött. A kellő időben történő megtorpanás angyla volt az. Megrázta magát, mint egy jóllakott galamb, majd felszállt az ő híres, nagy szárnyaival, és röptét az alkony aranyos fényben ragyogó felhői felé irányította. Remélte, hogy újra és újra utol fogja érni a Napot, s így még egyszer, és még egyszer megbámulhatja majd, ahogyan lemegy... pedig a Nap soha nem is megy sehová! Ebben az egyben alighanem hasonlít az emberekre.

Hideg olaj

Egy mesebeli diktatúra résnyire szűkült, világító szemű, köd-alakú mérnökei gyártömböket telepítettek egy óriási, földalatti hangárba. Sok ott a holtra vált tér, az áramló rendszerek értékei mégis aktivitást mutatnak statisztikailag. Amikor a központi mérnmű reggelt jelez, nagy, ablaktalan buszokon embereket hoznak. Minden nap másokat. Honnan? Hát sehonnan.

Na, jó, nem jön ide senki. Reggelek sincsenek, helyette csupán valami olyannal találkozni néha, amit a *hideg olaj* kifejezéssel lehetne a legmegfelelőbben körülírni.

A csiszológépek halála

Ottolan feltalált egy gépet, amellyel olyan tökéletesre lehetett csiszolni egy közönséges üvegdarabot, hogy azt képtelenség volt megkülönböztetni egy valódi gyémánttól. Az igazi találmány mégsem ez volt, hanem az, hogy mennyit értékesítsen a hamis ékkövekből! Ha ugyanis túl keveset dob belőlük piacra, akkor nem térül meg a méregdrága csiszoló-berendezés előállítási költsége. Ha viszont túl sokat értékesít az üvegdarabokból, akkor csökken a gyémántok világpiaci ára, és a remélt haszon ugyancsak elmarad.

Mivel mindkét találmány remekül működött, Ottolan annyira megtollasodott, hogy felhagyott a gyémánthamisítással, megsemmisítette a csalássorozat bizonyítékaul szolgáló csiszológépet, és élethű emberutánszatok gyártásába fogott. Eleinte csupán arra törekedett, hogy teremtményei kívülről a megtévesztésig hasonlítsanak az emberekre. Ezt követően fokozatosan alakította egyre emberibbé és komplexebbé a másolatokat, amelyek előbb csak pislogni, majd bólintani, később beszélni és járni is képessé váltak. Ezzel párhuzamosan neurobiológusok, informatikusok, matematikusok és nyelvészek bevonásával egy mesterséges agy fejlesztésébe is fogtak: az eredmények minden várakozást felülmúltak, s pár év múlva a sokadik generációs robotok gyakran már a laborokban is segédkezhettek.

A fejlesztések közül kiemelkedett az Ottolan-projekt, amely a cégtulajdonos mind tökéletesebb másolatát volt hivatott létrehozni. Az Ottolan.2 nevet viselő gép gyakran kereste

fel az egyre betegesebb Ottolant, s órákon át beszélgettek a nagy feltaláló életének legapróbb részleteiről. A másolat agyát Ottolan úgy stimulálta, hogy az a hosszú távú memóriába történő adatátvitel során sajátjaként őrizze tovább az ő saját, emberi emlékeit.

Néhány hónappal később Ottolan végleg ágynak esett, és egy hirtelen ötlettől vezérelve ujjlenyomatainak másolatával, illetve az összes vezérlő és felülíró kóddal is megajándékozta Ottolan.2-t, majd meghalt. Miután a második „üvegcsiszoló” is az enyészeté lett, a gépek, létrehozójuk lángelme-kópiájának vezetésével, apránként egész testüket szervessé változtatták. A másolatokból lassan új emberfaj született, amely aztán szétszéledt az univerzumban, s körülbelül ötmillió évvel ezelőtt a Földet is uralma alá hajtotta... ami pedig ezután történt, nos, többé-kevésbé már a földi történelemkönyvekből is megismerhető.

A mesekönyv

Hazafelé tartok, mégis úgy érzem, mintha otthonról indultam volna el. Távolodom és közeledem egyszerre, közben pedig arra gondolok, hogy akárcsak a többiek, én is haza akarok menni, de én sem otthon, hanem valahol máshol lakom, ráadásul ezt a két helyet, másokhoz hasonlóan, én is össze szoktam keverni.

Nem közvetlenül érzékelem azt, ami körülvesz, csupán visszaemlékszem rá, ugyanis nem itt vagyok, hanem valahol máshol, de arra már nem emlékszem, hogy hol.

A világ számomra már csak egy régen elenyészett, gyönyörű vallás, amelyről egy sehol sem kapható, színes mesekönyvben lehet olvasni.

Vau!

Fred J. Dalton őrnagy az első ember volt a Marson, és míg a világ világ, az is marad! Ezt a dicsőséget még annak ellenére sem veheti el tőle senki, hogy az első, történelmi lépést, illetve a rövid, ünnepi beszédet követően az oxigénellátó rendszer meghibásodása miatt csakhamar megfulladt, és arccal az élettelen, vörös homokba zuhant:

– Az angol buldog evolúciós zsácutca, hiszen utódait csakis császármetszés segítségével képes világra hozni! Sajnos az emberek között is lehet példát találni az evolúció zsácutcaira, ugyanis sokan közülünk, bábjukba holt lepkék gyanánt, megelégednek a lelki szempontból tétlen, természetes élet biztosította kényelemmel, és nem nyújtózkodnak magasabb, spirituális célok felé, a csillagok felé, sőt, messze tovább! A fájdalom öncélú keresése badarság, de ha egy magasztos cél elérésének útja a komfortzónánkon kívülre vezetve fájdalmat okozhat, az ember döntéshelyzetbe kerül, és e döntés eredménye az, hogy egy állat vagy egy ember szíve dobog-e bennünk tovább! Nem volt hiábavaló a mindennapos... (hörgés, tompa puffanás, mikrofonrecsegés... adás vége)!

Miután az egész világ tudomást szerzett a történetekről, az Angol Királyi Ebtenyésztők Társasága késlekedés nélkül törvényjavaslatot terjesztett Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának Parlamentje elé az úrutazás azonnali megszüntetése tárgyában. Bizonyos, rövid távú előnyök érdekében brit politikusok egy része az ügy mellé állt, és előbb Nagy-Britannia, majd az Amerikai Egyesült Államok, később Oroszország, végül pedig Kína is felfüggesztette úrkutatási programját.

Miután a történelem viharos évszázadai a Föld országait egyetlen, nagy állam keretei közé sepregették, egyhangú döntés született arról, hogy a Földi Unió zászlajára az angol buldog stilizált ábrázolása kerüljön. Vau!

Rohanobot

Rohanok, mert minden lejt.

Hátuk mögött hagynak a házak, és egyre sűrűbb, illatos bozót vesz körül. Bárcsak lenne itt számomra egy szoba, de robotoknak az nem jár... és máris szabályos, tiszta energia emel vissza a városba, hogy puha testemre divatosan öltözött, modern emberek ismét regényeket írjanak évezredekén át.

A fókusz

A távoli jövő egyik szintetikus reggelén valaki ezt olvasta a frissen hullott hóban:

Összpontosíts! Légy semmilyen! Légy boldog!

Egyre jobban és jobban összpontosított, egyre semmilyenebb és így egyre boldogabb lett. Mivel egyre több dolgot engedett el, így egyre több jelenség és energia zuhanhatott át rajta akadálytalanul. Amikor már az idő sem talált rajta fogást, elindult hátrafelé az időben, és már annyira közel van, hogy ha összpontosítasz, talán meghallod a hangját, mely olyan halk, mintha valaki a távoli jövőben ezt írná a frissen hullott hóba:

Összpontosíts! Légy semmilyen! Légy boldog!

Shiva tangója

León a toronyház tetején hesszelve azt figyelte, hogy egy középkori karavellákat idéző, de már gőzhajtású, és csaknem teljesen áttetsző léghajó rámpája két-három méterre

megközelítette a tető peremét. Az egyik kajütblakon egy fokozhatatlanul álmatag, torzonborz, s első látásra úgy jó háromszáz esztendőös fej tuszkolta ki magát:

– Mi van, öcsi, talán kérvényt nyújtsak be? Lendülj már át a tuti tutajba, cinege! A fenébe is, nem tudok közelebb parkolni ehhez a kulipintyóhoz, vágod?

León lerohant a tetőről, ki az épületből, s a közeli kis parkban lehuppant egy padra. Itt sem volt azonban nyugta, ugyanis kisvártatva halk zümmögéssel egy Volkswagen Bógár méretű, fényesen izzó gömb huppant a terecskén terpeszkedő szökőkút medencéjébe, majd millió kis szélcsengő hangjától kísérve szertefoszlott a levegőben. A fénygömb csupán egy borjúfej méretű, fémcsövekből álló, s lassan, lebegve forgó tetraédert hagyott maga után. Mielőtt León alaposabban szemügyre vehette volna a jelenséget, a forgó fémketrec közepéből megszólította őt egy ott kuporgó, medúza, mókus és pitypang keverékének tűnő lényecske:

– Köszöntelek, derék lábon-járó! Flebb vagyok, a halannia, és egy üzletet ajánlok neked! Tárd fel számomra vércsatornáidat, s tested értékes nedűjéért cserébe egy olyan csoda-folyadékot pumpálok majd az ereidbe, hogy soha többé nem leszel sem éhes, sem szomjas! Ráadásul még arra is képessé válsz, hogy repülj!

León felpattant a padról, és Flebbet faképnél hagyva szapora léptekkel hazafelé vette az útját. Előbb csak az arcán, kicsivel később pedig már egész testében érezte a távvezetékekben, illetve a házfalakba rejtett drótokban futó elektromosság bizsergető lüktetését. Pár pillanattal később már azon kapta magát, hogy látja is az azokban folyó áramot, amelyben boldogan nyújtózkodó, hosszúra nyúlt, El Greco festményein láthatóakhoz hasonló, emberi alakok haladtak egyre magasabbra és magasabbra. A házak fölött aztán a sok-sok különálló vezetékek, s a bennük áramló lények egyetlen nagy kötegbe sodródtak össze, s elindultak az égbolt felé. León ebben a pillanatban megvilágosodott: ha otthon

egy darab drótot bedugna a konnektorba, egy erőteljes, elektromos ostorcsapást követően ő maga is csatlakozhatna a transzcendens létezés felé igyekvő sokasághoz.

Amikor azonban León hazaért, nem dugott semmit sehova, hanem remegve kucorodott szobája egyik sarkába, amelyet az időközben képződött kilencszáz szobasarokból találomra választott ki magának, s amíg tonnás, mély, álomtalan álomba nem ájult, ilyesmiket motyogott maga elé:

– Füvek füve? Shiva tangója? Ugyan már! Cuccot egy vadidegentől? Na neem, soha többé!

Úr

Valaha barbár csillagképek halt terei között sodródtam. Borzasztóan fáztam, és sokat sírtam akkoriban, az úrben ugyanis roppant hideg van, hiába a sok tarkabarka, forrótpöffedő üvegbuborék, vöröslő ércgolyóbis, fényfátyolt szítáló aranykőd, magmában született tűzeszme, zizzenő pontlézer-parány és széles kürtővel légző sparhelt-behemót. Néha még itt, a Földön is álmodom velük.

Nemsokára továbbállok, mert látnom kell, ahogy a Naptonnák felett megrázkódik, s hártyafalát átszakítja egy embrionális pirkadat. A bőrömön akarom érezni, amint szelek kelnek a semmiből, hogy langyos pászmákat húzva nekilendüljenek a mozdulatlan némaság birodalmi felé. Ott akarok lenni, amikor kőcsipkék pattannak iszamos, tömör mocsarakká, és elfojtott, súlyos bíbor-suttogások száradnak fel az ó-idők előtti holdszakadékokból. Látni akarom, ahogyan éles repedések szisszennek szét az apró írásjelekkel sűrűn telerótt, hibátlan kupolán, s a réseken kifröccsenő sziporka-miriádok, mintha egy kislány sáros hókásába toccsanó, citromsárga gumicsizmácskái fröcskölődnének, lármás fénnel maszatolják be az addig hallgatag mélységeket.

Nagy, élő táncos járja könnyed, mégis lomha táncát minden lehetséges, ember előtti és ember utáni koreográfia szent szabályát betartva és megszegve: én vagyok az!

Gemini

A két ikerűrhajó, fedélzetén barátokkal, testvérekkel és szerelmesekkel, lassan távolodni kezdett egymástól. Rövidke, udvarias üzenetek és hivatalos, műszaki jelentések formájában egy darabig még léteztek a másik számára, igaz, egyre halványabban. Évszázadok elteltével azonban az ikrek már csak távoli emléket jelentettek az úrutasok sokadik generációjának emlékezetében, azután már azt sem, hiszen a csillagok újabb és újabb történetei apránként és békésen kiszorították a régieket, és ez így volt rendjén.

Ez a két rakéta már soha többé nem fog találkozni. Hát így múlik el az a végtelen sok idő, és így telik meg az a végtelen nagy tér.

Est Hajnal

Esteledik vagy hajnalodik.

Egyetlen nyugodt, hosszú lélegzetvétel a mindenség, amelyet csupán a gondolataim szakaszolnak és elevenítenek. Olyan, mintha semmi sem élne, ha én nem akarnám.

Nyugtalanít, hogy nem tudom, hol vagyok. Felnézek a csillagokba, közben egészen megnyugszom a növények illatától és a természet testének halk roppanásaitól.

Kilépve a lombok árnyékából megpillantok egy modern űrhajót, és erőltetve tovább gondolkodom. Ez itt a Föld, a Mars vagy egy másik, saját légkörrel rendelkező égitest a Naprendszerben? Az is lehet, hogy ez egy másik Naprendszer... sajnos tényleg nem emlékszem.

Esteledik vagy hajnalodik? Ki tudja? Majd az idő eldönti.

Percek mostjai

Eleinte csupán hosszú úrutazások során vették hasznát a belső időérzékelést lelassító, időkizáró nevű találmánynak, ugyanis egy hibernáláshoz hasonló hatást lehetett vele létrehozni. Miután egy baleset következtében a berendezés fordítva kezdett el működni, s végletesen felgyorsította az egyik úrhajós belső idejét, aki így egy perc alatt negyven évnyi idő múlását kellett, hogy elszenvedje, az időkizárót egy másik területen, a börtönökben is sikerrel kezdték el alkalmazni, hiszen a négy-öt évnyi, sőt, akár a tíz-húsz esztendőnél is súlyosabb szabadságvesztéseket nem egészen egy perc alatt végre lehetett hajtani. Ehhez nem kellett mást tenni, mint egy fordított működésű időkizáróba beültetni az elítéltet, aki egy külső szemlélő, például egy türelmetlen családtag szemszögéből nézve hamar, bár évtizedekkel vénebb elmével nyerhette vissza a szabadságát.

Ennyi év, vagyis átélt, belső időre átszámítva évmilliárd elteltével már lehetetlen megállapítani, hogy melyik elmeháborodott fegyverfejlesztő agyából pattant ki az időkizáró alkalmazásának harmadik, nagy területe, a szabvány atombombányi energiával bolygóméretűre kiterjesztett időfelgyorsítás, de egy december közepi tesztrobbantás után a Föld egyetlen lakója számára sem érkezett el többé a tavasz, sem a nyár vagy az ősz, csak percenként negyven évnyi, hideg, téli, csendes magány.

A bohóc

Legyen már végre más a bohóc, én meg hadd mehessek haza a világűrbe, jó? *(a bohóc ekkor trombitál valamivel, ami nem trombita... a nagyérdemű nevet...)* Tessék, akár még a krumpliorromat is megehetitek! *(a nagyérdemű még jobban nevet...)* Csak engedjete haza! Könyörgöm,

hadd menjek már haza a csillagokba, a nullába, a vízszintes vonalba, a tavalyba! *(itt egy suta cigánykerék következik, amelynek hatására a nagyérdemű annyira nevetni kezd, hogy néhányan már bele is hálnak, de a nevetés ennek ellenére sem hagy alább...)* Elég volt, számomra ez így már nem élet, nekem már itt nem jó bohócnak lenni, és úgy érzem, hogy elérkezett az idő, hogy más legyen itt a bohóc, én meg szép csendben... *(a nézőtéren időközben már mindenki jobb létre szenderült a nagy nevetgélés következtében)* szép csendben hazamegyek a kihunyt kvázárok még vándorló fényébe, haza bohóc-őseim örök nevetésébe! (és a bohóc egyre eszelősebben nevetni kezd, pukedlizik, meghajol, majd kilép a függöny mögötti sötétségbe, amelybe aztán gyorsan bele is olvad)

Mr. Pontos Idő

Tegnap gyanútlanul megkérdeztem a villamoson egy átlagos külsejű, középkorú úrtól, hogy mennyi az idő. Ezt válaszolta:

– Az ember lényegéből csak lassacskán, generációról generációra ürül majd ki az a vadszagú-vérízű ösztönösség, mely most még észrevétlenül, egészen hétköznapi módon ott lóg a szokások, a kultúra és a korszellem divatos paradigmáinak ruhafogasán. Úgy, mintha egyszerűen csak száradna, vagy mintha már a százéves háború idején is ott lógott volna. Ez a rejtőzködő nyilvánvalóság tényként sugallja, hogy ez a fogason történő lógás a ma élők távoli leszármazottainak high-tech világában is éppen így lesz majd rendjén. Mindez ordas illúzió, ráadásul nem is a legártatlanabb fajtából, ugyanis a mai ember már röpke ezer esztendő múltán is csak egy spéci, mindentől is védő szkafanderben maradna életben a szülőbolygóján! És tízezer év múlva? Egymilliárd év múlva? Mielőtt megkérdezné: én egy sokkal távolabbi

jövőből érkeztem, ugyanis létem s gondolataim forrása innen évrilliókra található... Lám csak! Kissé elsápadt, barátocskám! Nyugodjon meg, kérem! Biztosíthatom, hogy még akkoriban is lesznek művészek, viszont példának okáért már rég nem lesznek végtagok. Működik, sőt, mindent áthat majd egy értelem és érzelem feletti, szelíd ihlet, ezzel szemben abban a távoli világkorban a *sejt* vagy a *lélegzés* szavak jelentése már komoly fejtörést okozna mindenki számára. Na, és mi a helyzet a buta kis érzelmekkel, meg azokkal a híres-neves, mindenható, emberi kötődésekkel, melyeknek zavaráról oly sokat hadoválnak össze manapság? Nos, a házasságkötések drasztikus csökkenését, illetve a válások egyre növekvő számát tekintve ezek az úgynevezett kötődések gyakorlatilag már most sem léteznek igazán, és hamarosan végleg arra a helyre fognak kerülni, ahová nem sokkal utánuk majd a becsvágy és a harag is: az emberi evolúció süllyesztőjébe. Higgye el, kérem, hogy ez a szent lendület repíti majd fel az emberiséget az ösztönök, az élvezeti nemiség, illetve a romboló reflex-indulatok fogságából visszafordíthatatlanul megszabadult civilizációk boldog, égi körébe! A nagy észre térést követően, a gépesített és automatizált nagyüzemi termelés révén, a hat-hét millió főre csökkent emberiség végre-valahára boldog és elégedett életet él majd egy kellemes, mediterrán éghajlatú luxus megapoliszban, miközben a többi területet szépen visszaadja majd eredeti tulajdonosának, vagyis ennek a sokáig kizsákmányolt és megalázott bolygónak! Ezt a nagy bölcsességet, mint a jövő nemzedékek életben maradásának egyetlen kulcsát egyébként a tarkómra is tetováltattam: *Attached to nothing, connected to everything!* ... és maga, vízióktól gyötört, kis ember, roppant jelentős szerepet kap majd ennek az új világnak a felépítésében! Amúgy fél nyolc lesz három perc múlva! – Egy váratlan forgalmi helyzet miatt a villamos hirtelen fékezésre kényszerült, mire Mr. Pontos Idő a csukott ajtó résein keresztül leszállt, majd hamar el is enyé-

szett a városi forgatagban. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha a tarkóján nem is lett volna semmiféle tetoválás! Hogy is volt? Attached to nothing, connected to everything? Hop-pá! Ha jól emlékszem, akkor az én tarkómon is ez a szöveg virít, bár az igazat megvallva ezt a saját szememmel eddig még nem láttam... nocsak, milyen érdekes véletlenekből áll az én kopár kis életem!

Blue Dream Bár

Félig drágakő, félig hideg bőrű gyík egy napfényes, szélvédett kis mélyedésben. A félelem ilyen. Óvni kell, nehogy másé legyen.

A közelben földgépek maradványai. Idő kérdése, és a felejtés pora mindent ellep. Csak annyit tudni, hogy régen itt, a kerítés tövében állt a Blue Dream Bár, amely, mint a legtöbb bár, belül tompa arcokkal volt kitapétázva. A tapéta-arcok olajosan, mégis fénytelenül egyre csak egy távoli csillagkép irányába bámultak, miközben tartószerkezetként is szolgáló testeik még csak árnyékot sem vetettek a kopott padlóra. Annak idején ők hajtották a földgépeket, amelyek a felső úrból, egy csókból született, távoli bolygóról érkeztek. E csók után hosszú idő telt el, majd valami megváltozott, és a fények elhajóztak az avarból, föl, a lombok közé, majd kisvártatva egy véletlen célpont felé, ide, hozzánk, ebbe a napfényes, szélvédett kis mélyedésbe, amelyet óvni kell, nehogy másé legyen.

A feladvány

Amerikai, japán, de főleg brit tudósok egy országhatárokon átívelő, szakmai együttműködés keretében összekötötték mesterségesen intelligens rendszereiket, majd nulladik kí-

sérletként megkérték a csapat egyik közismerten tréfacsináló, indiai származású matematikusát, hogy tegyen fel egy kérdést a nemzetközi gépszörnynek. Bafni Pranav töprengett egy keveset, majd kaján vigyorral a következő feladványt pötyögte be a konzolon:

– Miért nincs világ? – Még be sem fejezte a szöveg begépelését, amikor már megérkezett a válasz:

– Az anyagot és energiát tartalmazó halmaz minden eleme, illetve az elemek minden lehetséges csoportosulása az idő és a tér kezdetétől egészen a végéig, beleértve az elemek saját magukhoz való viszonyát is, egyetlen természetes, egész számmal leírható. Ha ehhez a számhoz hozzáadunk egyet, majd az eredményből, bár ilyen nagy értékekkel köztudottan igen körülményes dolog matematikai műveleteket végezni, kivonjuk az előbbi számot, végösszegként valószínűleg egyet fogunk kapni... esetleg kettőt, ha elfogadjuk azt az eddig még nem bizonyított feltételezést, hogy minden lehet eggyel több is, mint saját maga. Ugyanakkor ezen az alapon azt is feltételezhetnénk, hogy minden lehetne eggyel kevesebb is önmagánál. Ebben az esetben a végeredmény nulla, vagyis semmi sem létezik, ami azért védhetőbb álláspont annál, mely szerint minden létezik, mert azt, hogy semmi sincs, nem szükséges bizonyítani, hiszen ebben az esetben semmi sincs, amit bizonyítani kellene, sőt, lehetne.

Csillagszekéren

Pista bácsi, az öreg könyvtáros, egy négydimenziós gömb zártszelvény-rendszereinek alá- és mellérendelt szekvenciáin halad dallamosan döcögő csillagszekerén.

Túl a lusta én-terek izzó metszéspontjaira nyíló fél-valóságok eszmélődésein, túl az évmilliókkal ezelőtt elenyészett civilizációk pulzálna haldokló csillagvárosaiból kilobbanó intelligens párákon, túl a Friss Színekkel Társalkodókon,

túl a nedves, földszagú terrák színes sziklabirodalmain, túl a meleg bíbor-szerelem óceánok fejlett akaratain, túl az összes, lakott csillagképen, de még a Remegő Ezüstszóna ablakaiból, s csak onnan belátható, törzsi Naprendszerek peremén kívüli Üres Vidéknél is távolabb van egy utolsó bolygó, amelynek csak egy holdja van. Ez Álló Hold, mely látszólag egy helyben állva, háttal a lakott világnak úgy feszül ki a sötét világűrbe, hogy anyabolygója eközben alatta elfordulva megtartja a zárt rendszer egyensúlyát. Ide senki sem hajlít teret. Van, aki nem tud, de akad olyan is, aki nem akar.

Pista bácsi, az öreg könyvtáros zártszelvény-rendszerek alá- és mellérendelt szekvenciáin dallamosan döcögő csillagszekere azonban köztudottan nem teret hajlít, hanem egy hipotetikus, kozmosztartó oszlopsoron halad, még akkor is, ha egyáltalán nincs is ilyen kozmosztartó oszlopsor. Pista bácsi tehát ellátogatott Álló Holdra, amely háttal a lakott világnak, és arccal a tiszta mélyűrnek feszült. Az egyenlítőn található, füves dombra felkapaszkodva a mélykék égen nem látott semmit, pontosabban a semmit látta, semmi mást.

A domb tetején magába roskadva ült az, aki ezt a helyet Álló Holdnak nevezte el. Pista bácsi megveregette a vállát, vagyis valamijét nagyjából vállmagasságban, csendben lett mellé egy csokimikulást, majd...

– Jaj, egy újabb befejezetlen történet... – sóhajtott fel a domb tetején magába roskadva az, aki ezt a helyet Álló Holdnak nevezte el.

A karnevál

Első gyermekkori emléke, amelyben egy nagy, meleg kéz egy szűk kapun keresztül betessékeli egy pesti bérház udvarára, az 1910-es évek első feléből való. Ahogy lassan cse-

peredett, nem őt szokták a piacra küldeni, mert ügyetlenül bánt a pénzzel. Emiatt aztán úgy alakult, hogy később sem kellett elhagynia a házat. Szerencsére más téren hasznát vették, ugyanis a főzésbe-mosásba jól beletanult.

Egyszer egy piaci kosár béléseben talált egy színes újságból kitépett, rémisztő képet a riói karneválról, ahol cifra maskarás, hosszú kezű, hosszú lábú, vad mutatványosok ártatlan járókelőkre vadásztak. Ezután már nemcsak a sok munka és az érdeklődés hiánya, hanem a rettegés is az épület falai között tartotta őt. Teltek az évek-évtizedek, s miközben körülötte folyamatosan változott az emberekből és sorsokból összetákolt díszlet, ő egyetlenegyszer sem hagyta el a bérházat, viszont gyakran álmodott arról, hogy valahonnan felülről egy gyakorlott házvezetőnőt kereső, hatalmas átmérőjű, barátságos fényt és tavaszi illatot árasztó gömb ereszkedik le a ház udvarába, s örökre elviszi őt.

Még nyolcvanegy esztendő sem telt el, amikor elérkezett utolsó lélegzetvételének pillanata. Mivel egy bérházban mégsem illik csak úgy ukk-mukk-fukk elhalálozni, négyen megragadták, s elindultak vele a kapu irányába. A gangok lassan homályba boruló képét az utca egyre erősödő lármája váltotta fel, hiszen kint éppen karnevál dúlt, s cifra maskarás, hosszú kezű, hosszú lábú, vad mutatványosok ártatlan járókelőkre vadásztak.

Körtés klandrimandita-ital

Gyermekkorom első emléke, hogy a tengerparti házban élő pót-dédapám, aki mindenképpen azt akarta, hogy a Marson temessék el, egy hatalmas, szőlő formájú, ám mandulaízű fagyit nyomott a kezembe, és így szólt:

– Egyszer jön majd egy nő, tudod, egy olyan tarka ruhás, aki a szívedet ki akarja csalogatni a házából, kicsi hajas-baba (általában így szólított), de nehogyt odaadd ám neki!

Aznap is a tengerparthoz közel eső, szépségekkel teli, vén-séges árkádok alatt indultunk haza, fel a hegyoldalba, a virágindás házba. Az árkádok falain újra megbámultam a kopottas, málló, évezredes festményeket, amelyeket ott felejtett az idő, és megpróbáltam összerakni belőlük egy ép-kézláb történetet.

Később egyébként a marsi temetést nehéz volt elintézni, ugyanis akkoriban mindenki a Mars földjében szeretett volna örök nyugalomra térni. Végül is egy teherszállító úrhajó pilótája vállalta, hogy pályájáról kissé letérve kilövi pót-dédapám urnáját a vörös bolygóra. Abban meg már csak elég volt erősen hinni, hogy a becsapódás által felvert finom, marsi por be is temeti ezt a hamvvedret, már ha az, áthaladva a ritkás légkörön, egyáltalán eléri a bolygó unalmas felszínét.

Pót-dédapám különös temetésének évében került sor a klandrimanditák látogatására, akiknek két hétre volt szükségük arra, hogy megérkezzenek, pontosabban ennyi idő kellett ennek az öt, tejfehér, víziló nagyságú és körte formájú lénynek ahhoz, hogy a téridőnkhez fokozatosan lelassulva formát öltjön egy Párizs melletti katonai hangárban. A klandrimanditák azért látogattak el hozzánk, hogy megosszák velünk a fenyegető hírt: hamarosan szabálytalan eseményhorizontok lepik majd el a Naprendszeret, és ha nem teszünk valamit, a Föld bolygó és rajta minden élőlény nyom nélkül el fog tűnni.

– Egyetlen megoldás létezik arra, hogy ez ne történjen meg! – mondták. – Átadunk nektek egy technológiát, amellyel két méter átmérőjű, speciális ötvözetből készült fémgömbökben embereket kell visszaküldeniek az egy ezredmásodperccel korábbi múltba. Ezeknek a gömbökbe zárt időutazóknak igent vagy nemet kell mondaniuk a születőben lévő, s így akkor még elterelhető eseményhorizontokra, amelyek így nem okoznak majd semmiféle galibát a bolygótokon. A gömbök csak rövid időt tölthetnek el a kö-

zeli múltban, ahol, mivel már alig létezik, rendkívül nagy a nyomás és a hő. A visszatért gömböket aztán le kell hűteni, hogy újra fel lehessen használni őket.

A klandrimanditák, miután átadták az üzenetet, illetve a visszatérő-gömbök részletes műszaki leírását, hevesen osztódni kezdtek, és gyorsan el is pusztultak. Ez volt az ő áldozatuk.

Azonnal megalapítottuk a Jelen Létrehozási Hivatalt, és készítettünk nyolcvanhárom gömböt, majd elkezdődtek a menetrendszerű eseményhorizont-elterelések, amelyek következtében a Föld megmenekült.

Nem sokkal később a klandrimanditákról, legnagyobb tiszteletünk jeleként, egy új, körteízű tejitalt neveztünk el, ugyanis egyedül így láttuk biztosíthatónak, hogy emléük örökre fennmaradjon!

Átvonulások

Történek, mint a falak. Hamarosan elalszom, hogy én is a város fölött átvonuló, sötét géptestek egyike lehessek. Ott már nincs birtoklás, csak a korlátlan mennyiségű üzemanyag által biztosított, tágas szabadság, hiszen képernyőinken a múlt is, a jövő apró, tűnékeny jelenponttá válik az alig észrevehetően emelkedő mindenséghez képest.

Géppé válni jó, de vajon robotként lehetséges-e annyira lelassulni, hogy érzékelhetővé váljanak a galaxislapok síkjainak egymáshoz képest történő elmozdulásai? Vagy ez tényleg csak emberként lehetséges? Miért töltsem ki vízióimmal a feltételezett valóság feltételezhető kereteit, amikor ez a valóság előbb-utóbb magától is önálló, egyedi látomásokra esik majd szét?

Binárisra redukált szinapszisaim szétbomlásának mezsgyéjén olyan, méteres vénségeket találtam, amelyek hosszú állatlábakon tartanak délnek, miközben fejüket arisztokra-

tikus egykedvűséggel tartva a magaslégköri jelenségek fölé, egyre csak a közeledő délkör dús étellel belakott hegyvidékét fürkészik. Talán ott majd megint emberek leszünk – gondolják a méteres vénségek. – Emberek vagy ember-árnyékok, de legalább már nem robotok.

Sajnálom, de elsivatagosodtam, s egyre zsugorodó, belső oázisomban kielégíthetetlen elvagyódás, sőt, honvágy tombol, mely arrafelé űz, ahol éppen most vagyok. Az oázis egyetlen, mérhetetlen mélységek és határtalan magasságok közé beszorult utcája egyszerre fő- és zsákutca, amelyen csillagvizekre szomjazó hajléktalanként, önmagába gabyodva az egyik tökéletes másolatom bolyong.

Történek, mint a falak, és már csak arra várok a poharamba kapaszkodva, hogy a számtalan lehetséges megoldás legjobbikaként érkezzen már el végre hozzám is a nagy átvonulások örökké tartó, digitális éjszakája.

Gammapolisz

- Bocsánat, innen indul a rakéta?
- Reggelizett?
- Úgy tudom, hogy az indulás napján már nem szabad.
- Helyes! Az út háromszázhuszonhat évig tart. Közben mindent el fog felejteni, de ott majd újra megtanítják beszélni és járni. Csomag?
- Nincs semmi... nincs már semmim, csak ez a jegy. Tessék!
- Kettes kapu, vetkező! Jó utat! Jöhet a következő!

... azért a film az úr?

Három mozigépész ült a söröző szomszéd asztalánál. Két férfi és egy nő. Fejük felett kecses sörkorcsolyákon piruettező, súlyos ser-fellegek vonultak át, amelyekből bőséges

csapadék áztatta gyomruk szinte pikkelyesre száradt falát. Közben mozigépekről, forgó-pergő szinkrontekercsekről, billentősoros, átfuttató karmantyúkról, és egyéb, gépészeti csudákról beszélgettek... a pillanat tört része alatt hasított belém a felismerés, hogy ez a három alak felelős valóságunk filmjének befűzéséért, az egyes tekercsek precíz cseréjéért, az esetlegesen elszakadó film szakszerű összeragasztásáért, s végül a lejárt tekercsek megfelelő dobozba történő visszahelyezéséért.

Dogville

Mivel Leonyid egy elavult, tajgai meséből pottyant le a városra, és csak értéktelen mesepénz volt nála, a városi zártbizottság engedélyezte, hogy átmenetileg a város egyik üreges robotkutyájában lakjon, s azt a lakbér fejében üzemeltesse.

Leonyid beletörődve tűrte, hogy testét a kiutalt géplakásba csavarozzák. Ahogy elindult az ereibe pumpált, forró műszerolaj és az idegrendszerére kapcsolt hideg elektromosság, fejében az illatosan könnyű, esti fuvallatok ünnepi fogadására kitárt, tajgai meseablakok otthonos derűt sugárzó emléke lassan, de biztosan felidézhetetlenné fakult.

Végül is mindegy, nem? A kutya úgysem oda akar majd hazamenni.

A dallam

Családi legendáriumunk szerint az egyik dédanyám „hegyi ember” volt, vagyis egyike azoknak, akik a szülőfalum mellett, kopár hegyről botladoztak le kisgyermek korukban, majd a faluban aztán valaki mindig örökbe fogadta őket. Ezek a semmiből időről időre felbukkanó, külsőleg teljesen

egyforma gyermekek minden esetben ugyanolyan idősnek tündek, és jární ugyan már tudtak, beszélni viszont még egyáltalán nem.

Amikor még én is egészen kicsi voltam, apám a térdére ültetett, először és utoljára csendben eldúdolt nekem egy különös, ismeretlenül is ismerős dallamot, majd egészen hal- kan a fülembé sűgott valamit, amit ő is az apjától hallott: ha ezt eléneklek a hegy legtetetjén, akkor csodálatos módon még magasabbra tudok majd mászni, s ha elég kitartó va- gyok, s nem hagyom abba a dalt, akkor végűl eljutok majd abba a rejtelmes faluba, ahonnan a dédi is származott.

űgy alakult, hogy már fiatalon elkerűltem a faluból. Ezu- tán egy hosszú és küzdelmes élet következett. Végűl aztán elkopva, elfogyva és megvénűlve elhatároztam, hogy még egyszer hazalátogatok, s végre megmászom azt a hegyet! Ki tudja, talán még egy nótára is rá fogok gyűjtani a tetetjén...

A léghajó

Három percen át tartott, amíg a gyönyörű léghajó egy térkapun belibegett, és egy másikon kilibegett. Ki volt világítva, és egy fiatal korában elcsatangolt, lobogó selyemkendőt viselő nagypa kormányozta. Senki sem láthatta, mert magasan történt az egész, de azóta tarkabarka cukorkával álmodik az unokája.

A kamra

Ez a bolygó nélkülem már alighanem lakatlannak számí- tana. Látom az ablakban, hogy a hűvös este a látóhatár felhő-sildjébe mar. Szobámban éleket csorbít egy másik erőszaktevő, a félhomály. A folyamatosan változó gravitá- ció ritmusát követve kiűlt foteleimbe mesék süppednek,

sarokpolcaimon könyvek állnak-hevernek: őrzők és igazak, melyek egyre csak kopnak, ahogy az idő még önmagához képest is komótosan felolvassa őket magának.

Elálmosodom, és a csillagközi egyedüllét fokozódó kifosztottsága még beljebb, álmom kamrája felé űz, ahonnan tovább, egészen le, az ősóceánokig lehet majd leszaladni, utána meg vissza! De ha úgy döntök, akár ott is maradhatok, hogy megvárjam azt, amit ezen a bolygón már soha többé nem fogok visszakapni: a napfelkeltét.

Kozmikus események

Amikor kopott kis bőröndömmel, amelybe akár már én magam is belefértem volna, s csak nagy, lógó orrom kandikált volna ki belőle, megérkeztem az életem végállomásának vélt-szánt otthonába, galaxisaink Elvirával hamar ütközőpályára álltak: ő kézen fogott, s vénségünkre összegyűlt emlékeink jelentős tömegvonzásából eredően már húzott is magához, magával:

– Gyere, szökjünk meg innen egy kicsit!

Még égi útja derekán ballagott a közeli park egyetlen Napja, mi fényes arcába rugdostuk az avart, s csibész vigyorral lestük, ahogy a színes levelek lent, a talajon újra rajzolja az ősz térképeit. Utána versenyt futottunk, vagyis inkább csak csámpáztunk azokkal, akik lekésték aznap a balasagyarmati személyt. A győztes nyert egy kiflit... természetesen Elvira lett az!

Ezután jutott még számunkra tizenvalahány közös esztendő, s mire hozzánk is elérkezett a csillaghullás ideje, galaxisaink spirálkarjai végleg egymásba fonódtak, s csillagai mindörökké csillagaim lettek.

A tojás

A déli kupolavárosok peremvidékének egyik távoli tanyáján nehéz vajúdás vette kezdetét. Emma Petroff eleinte viszonylag jól tűrte az egyre sűrűbben jelentkező szülési fájdalmakat, végül azonban, magából kikelve, így rivallt rá a körülötte kapirgáló, nemrég agy-puffasztott szolgatyúkokra:

– Fogjátok be hamar az izomdisznókat a kisebbik légfogat elé, és villámgyorsan hozzátok ide nekem a Toronyból a Kórbotot! – Szerencsére a tyúkok addigra már túljutottak a tanulóprogram „Alapfokú beszédértés” fejezetén, így hangosan kárálva befogták az új sorozatú, így az eddiginél hidegtűrőbb izomdisznókat a kisebbik légfogat elé. Szükség is volt a cidri fokozott mértékű elviselésére, hiszen odakint addigra már közel mínusz száz fokos köntösben járkált a lomha, jeges sötétség, ami a három-négyszáz kilométeres szélviharban még ennél is sokkal dermesztőbbnek hatott.

Szaladt, szaladt a légfogat a holdbéli tájon, s a puha tollszkafanderbe burkolt szolgatyúkokat majd’ megvette az Isten hidege. A Toronyhoz érve az egyik baromfi udvariasan bekopogott a Kórbothoz, s miután a tollak ütemes érintésének egyébként is halk nesze észrevétlenül halt el a dübörgő, orkánszerű szélben, az óvatos tyúk a csengővel próbálkozott. Az ajtó ekkor résnyire nyílt, éppen csak annyira, hogy a szárnyas kis szolga nagy nehezen betuszkolhassa magát rajta. Odabent kellemes, mínusz három fok körüli meleg fogadta a madarat, s amíg a Kórbot összepakolta a szülés levezetéséhez szükséges orvosi eszközöket – biztos, ami biztos – tojt neki egy tojást!

– Látom, hogy akkumulátort nem hoztatok, pedig én már csak külső áramforrásról működöm... Sebaj! Akkor egy hosszabbítóval valahogy majd elvándorgok a légfogatig, s amikor átérünk hozzátok, majd töltsetek fel!

Szaladt, szaladt a légfogat a kihalt, éjszakai tájon át. A Kórbot horpadt-kopott burkolatán meg-megcsillant a Hold ezüstös fénye, miközben a Toronyban felejtett, árva tojás egy másik, szebb világról álmodott, olyanról, amelyben a tojások, genetikai módosítások híján, egyáltalán nem álmodnak semmiről.

Érkezés és távozás

Megérkeztek, majd valami régi engedély alapján létrehoztak egy telepet. Nem, nem ott vannak, ahol elsőre keresnéd őket a szemeddel, hanem egy kicsit hátrébb, ahová eddig még sohasem néztél. Olyanok is lehetnének, mint mi, de akkor sem lenne könnyebb megérteni, hogy miért jöttek a mi világunkba. Számunkra azonban azt a legnehezebb elfogadni velük kapcsolatban, hogy előbb hagytak itt bennünket, mint ahogy megérkeztek. Nincs kézfogás, nincs egymásra nézés, csak állunk egymás mellett, és méricskéljük a nem birtokolható táguulás vénné égett mérhetlenségét.

Tamara ezüst csavarhúzója

Breznjev elnök idején titkos határozatot hoztak arról, hogy a szovjet kultúra védelme érdekében a Kreml pontos mását fel kell építeni Szibériában, egy teljesen néptelen területen. A várhatóan magas költségek miatt a Lomonoszov Egyetem tudósai egy új eljárást dolgoztak ki erre a célra: kvantumszenzorok ezreit helyezték el az épületben, és egyszerűen egy pillanatfelvételt készítettek a Kreml kvantumjainak háttérsugárzásáról, majd ezt a képet nagy teljesítményű kvantum-reflektorokkal kisugározták a szibériai pusztaságba.

A kísérlet látszólag jól sikerült, és a Kreml kékesen fluoreszkáló, pontos képe meg is jelent egy hatalmas kiterjedésű, katonai terület közepén. Homok került azonban a gépezetbe, mert a felvétel elkészítésének idején a Kreml nem volt teljesen üres: Tamara, Kolja és Szergej, az ügyeletes karbantartó brigád éppen a munkáját végezte a nagy központi előadóterem álmennyezete felett.

A kvantumfotózás után ők is megjelentek a szibériai felvételen, és csak ott, hiszen – mint az közismert – élő organizmus mindig az alacsonyabb, s így a stabilabb kvantumállapotot foglalja el.

A csapat vezetője, fiatal kora ellenére, Tamara volt, aki a tizennyolcadik születésnapjára második világháborús hős katonatiszt nagypapjától, Igortól egy kis ezüst csavarhúzó kapott ajándékba. Kolja mindig bolondozott, míg Szergej csendben végezte a munkáját, és titokban szerelmes volt Tamarába.

A hivatalos katonai közlemény szerint a három fiatal szolgálatteljesítés közben hősi halált halt, de az az igazság, hogy egy szigorúan őrzött katonai létesítmény mélyén, a dermesztően ragyogó, szibériai csillagzatok néma tánca alatt, hol a kvantumperdületi szekvenciák kiszámítható ütemét követve a kéken fel-felparázsló szellem-Kreml falai között, hol a fagyottan roppanó fűszálak sűrű bozótját róva az ezüst csavarhúzó Tamara, Kolja és Szergej most és mindörökké helyre akarják hozni, amit már nem lehet helyrehozni. Ez a Zóna, és a Zóna már csak ilyen.

Ha fagy

Amikor az ember egy fagyhalállal fenyegető helyzetbe kerül, először is szabadnak érzi magát, hiszen úgy véli, hogy lassan kihűlve halálra fagyni csak egy lehetőség a sok közül, ugyanakkor egy kisebb csoda árán akár meg is szakítható

ez a folyamat, s akkor ő azon nyomban vissza is térhet régi, kedves elfoglaltságaihoz és lekötöttségeihez. Kissé talán még meg is szédíti, sőt, el is álmosítja a lehetőségeknek e tág horizontja. Nem sokkal ezután a tengerre induló népek kipihenhetetlen fáradságával előbb csak noszogató, majd döfkölődő, később egyre mérgesebb fájdalmak érkeznek fentről, a messzi északról, a senki földjéről. Magát a halált ugyan fájdalommentesnek mondják, de a meghalás, nos, az bizony nagyon is fájdalmas szokott lenni, nekem aztán elhiheted!

Legvégül híres, nagy forróság jelentkezik, az úgynevezett Napba érkezés, nyomában egy kötelező, mégis valószerűtlen lármával. Mintha valami jelző csörömpölne, hogy megsült, aminek meg kellett sülnie! Utoljára még arra gondolsz, ha még gondolsz egyáltalán valamire a szépen táguló égbolt körein kívül, hogy most elhagysz valakit, pedig csak téged hagy itt hűtlen szülőbolygód, hogy nélküled zuhanjon tovább az idők végezetéig.

Az igazi király

A városka királya leginkább éhes nem volt, amikor a tőle búcsúzóknak hátat fordítva elindult a szakadék felé. Langyos, puha lég járt a nyomában, és könnyű lépteit, a távolodás hagyományának hála, már a karok súlya sem nehezítette... mindent, ami lassította volna – a kor és a hely ősi, jó szokásai szerint – már eltávolítottak róla vagy kivettek belőle.

Semmi nem hiányzott neki, amikor egykedvűen a mélységbe vetette magát. Utóda hivatalosan ebben a pillanatban került a trónra.

A hajdani városkirályt zuhanása közben csendes dalocskákat suttogó, völgyi folyondárok fonták körbe. A hús növény-tenger átvette, befogadta, majd időtlen, boldog növényné

tette őt is, szavak és gondolatok nélküli álmodóvá, mélyek rontatlan bolyongójává, céltalanul is célba érkezetté. Emberré, térré és egyetlenné. Igazi királlyá!

A találkozás

– Defekt?

– Az hát, de ilyen sötétben már nem tudok kereket cserélni, mert errefelé túl gyenge fénnel szolgálnak az út menti lámpák. Talán majd reggel.

– Arra aztán várhat, mert olyan itt soha nem lesz, itt ugyanis mindig éjjel negyed tizenkettő van. Nézze csak meg az óráját!

– Hm, megállt...

– De a mutatók mozognak, nem? Na látja! Ezen a helyen nem múlik az idő, csak telik.

– Apám, csak érted jöttem át ide, Negyed-tizenkettőbe! Nem ismeri meg? Már évtizedek óta kereslek téged! Végül aztán meg is találtalak...

– ...és el is vesztél, fiam. De azért örülök, hogy végre hazajöttél! Gyere, gyere csak... nézd meg ezt a várost, ahol apró szeműek a gyümölcsök, és apró szeműek a nők, s ahol a gépolajszagú bárókban mindent kapni, csak épp gépolajat nem. Ez a város a sorsunk, fiam! Amúgy éppen felvétel van a lámpagyárban! Ha okosan csináljuk, te meg én, évek, évtizedek alatt összekuporgathatunk majd annyit, hogy elköltözzünk Fél-tizenkettőbe, s felfoghatatlanul sok idő múlva talán eljuthatunk valamelyik hajnali állam derengő városába is, ahol egy hatalmas tál meleg levessel vár majd rád anyád. Én meg majd szépen leülök az előszobában, s világcsavargó kalappal az ölemben illedelmesen megvárom, amíg te szépen felöltöazol, mert, ugye, meg kell adni a módját annak, ha valaki új kocsit vesz, olyant, ami aztán majd nem fog ám csak úgy lerob-

banni az éjszaka közepén, holt utak mezsgyéjén, a csillag-talan, sötét álmokat szükségszerűen követő ébredés ellenőrizetlen határán.

Három mondat

Az utolsó ember a Földön higgadtan figyelte, ahogy a Nap színe lassan megváltozik, és kezdetét veszi a nagy összeomlás. Úgy érezte, hogy joga is, ideje is van még pár mondatra: – Mi fog történni a múltban az emlékekkel és az álmokkal? Hová kerülnek a hangsúlyok, és lesznek-e még egyáltalán kérdőjelek? Mivel oda akarok eljutni, tudnom kell, hogy mi fog majd történni régen, s hogy rajtam kívül végül sikerül-e majd valakinek eljutnia a mába. Mivel itt és most egyedül már csak én maradtam, nagyon úgy tűnik, hogy nem.

Vesperás

A meleg este fényei lassan kihúlnak a láthatár alig kivehető ajkának finom vonalára. A hulló csöndben kis zörejek és illedelmes illatok készülődnek csókot váltani egymással. Talán azért is bújtak annyira közel egymáshoz. Valami kondul bennem, azután egy harangtestben már mögöttem is, miközben balra előre egy fa csetlik-botlik.

Hallani, ahogyan szárnyait bontogatja az alkony. Már a házakra írt számokat sem látni rendesen. Térdig ér ez a késő nyári késő este. Felnézek az égre, és a tekintetem találkozik azokéval, akik nagy csillaguk vonulásának félárnyékában éppen feltekintenek rám.

Az óráskok

A zsebórámmal ismét az óráshoz kell mennem, mert késik. Az órámm.

Az órák valószínűleg szerelmes a zsebórámba, s mivel ellopni nem tudja, megvenni pedig nem akarja, ezért csak ímmel-ámmal javítja meg, hogy újra meg újra vissza kelljen vinnem hozzá.

Az óráskok játszanak az idővel, legalábbis az én órásom biztosan ilyen.

Az óráskok sűrítik, kicsinyítik, szétterítik, majd újragombócolják az időt.

Az óráskok halhatatlan időformázók, akik bennünket, fényes orrú, mamlasz kis álombábokat a változások sokdimenziós játékasztalkáján tologatnak előre és hátra, közben pedig meg-meghúzzák varázssboros flakájukat, és harsányan hahotáznak rajtunk! Higgyétek el nekem, hogy az óráskok már csak ilyenek!

Halló!

Történt egyszer, hogy mindössze egyetlen napig, és csupán egyetlen, vénséges, sarki telefonfülkéből hirdetést lehetett feladni egy múlt századi napilapba. Mivel Trevor egy rég-es-régi, megsárgult fénykép alapján biztosan tudta, hogy a világszép szobalány, Helga akkoriban rendszeresen olvas-sa, vagyis olvasta azt az újságot, száznegyvenegy esztendő addig áthatolhatatlan falát átszakítva a következő szöveget diktálta le az *Úr keres Hölgyet* rovatba a vonal végén halló-zó, hirdetésfelvevő telefonos-kisasszonynak, akinek akkor-ra talán már a dédunokái is mind meghaltak: „Helga, kérem, belekondul a szívem, amikor csak magára gondolok, és cseng-bong percekig! Találkozzunk a Wellington sétány végén, a mólónál, a második kandeláber alatt! Esténként,

fél nyolc után pontosan három perccel és tizenhét másodperccel elérkezik egy különös pillanat, amikor láthatjuk egymást, ha Ön, kedves, kelet felé pillant, én pedig nyugatra! Jelige: Kikelet a lány, virág a szerelem, Kikeletre virítani kénytelen.”

Krimi

A nyomozó felhajtotta az italát, majd hazaindult a Plútó Bárból. Úgy érezte, hogy teljes egészében birtokolja a valóságot, és ez megelégedéssel töltötte el. Amikor kiért az utcára, és találkozott egy emberrel, aki egy fluoreszkáló hatos számjegyet viselt a feje helyén, módosította az álláspontját: valószínűleg csak részben birtokolja a valóságot.

Aztán teniszező pingvinek jöttek, és néhány rozsdás atom-tengeralattjáró is zsiráfálabakon... alighanem itt egy álvalóság birtoklásáról lehet csak szó, vagy leginkább az adott álvalóság egy részletének a birtoklásáról. Ez utóbbi azonban már nem a saját gondolata volt, hanem a nyomában ballagó nyolc, befejezetlen katedrális egyike énekelte borzasztó hamisan a *My Bonnie Is Over the Ocean* dallamára.

Mielőtt a nyomozó hazaért volna a Plútó Bárba, ahol éjszakai csaposként egy szolgálati lakást bérelhetett, még egy párából összesajtolt robottal is háborút kellett vívnia egy csipketerítőkből és tegnapi kiflicsücskökből épített, lebegő labirintusban. Otthon aztán kiszolgálta magát egy utolsó itallal, és megpróbált végre felébredni, de nem tudott, mert akit a legtöbb cselekvő alanyhoz hasonlóan álvalóság vagy annak egy részlete birtokol, az képtelen felébredni, vagyis úgy nem lenni, mintha soha, sehol nem is létezett volna.

Az úrhal

A külszíni bányagép ütött-kopott burkolata alatt, a fénytérelő és energiapanelek közé szorulva, lassan piheg az úrhajótörött, mivel életköpenye egyre nehezebben képes belélegezhetővé alakítani a légkör savas gázait. Könnyű égjárójának folyékony roncsait hamarosan felfedezik, s neki addig, akárhogyan is, de találnia kell egy óceánt:

– Kvaltara, temangik Teppalája, segíts meg! – ... és ekkor Kvaltara, a temangik Teppalája óceánt kreált a poros kis sziklabolygóból, áldassék az ő neve a csillagmozdulások összes vonalán a Circevirce-loppok hőhídjaitól egészen a nagy Febbahácaíg, amit a régiek csak úgy hívtak, hogy a Csótorkú!

Archivarius

Kalapját megemelve biccent, majd a szemközt magasodó ősfalak időszakú törmelékdarabkái felől lustán nekilódul, s átbucskázik fölöttem egy langyos, illatos légoszlop.

Igényesen tagolt, mégis szüntelenül örvénylő lehetőségek, létretegek és történések hullámokban megvalósuló áthaladásának útjában állok.

Minden él, csak én vagyok halott. Semmi különös nincs, csak a város öregszik alattam.

Az idegen

Igen, igen, egy másik bolygóról érkeztem a Földre. Ez nem csoda, ez tudomány! Járművet készítettem, csaknem egyedül, aztán szedtem a sátorfámat, és eljöttem a szülőbolygómra. Hogy miért? Nem fontos! Honnan jöttem, és milyen volt az a másik bolygó? Ott is éltek em-

berek, voltak ott kenguruk? Na és kékbörzsönyös sápi gyurgyalagok? Mit számít ez? Oda ember úgysem juthat már el soha...

Nem hiszi? Pedig én tényleg egy másik bolygóról érkeztem ide. Talán emiatt hangosabban, valami bitang nagy hírverés közepette kellene élnem az életem? Inkább nem olyan csendesen, amilyen csendesen csak lehetséges?

Még egyszer és utoljára elmondom magának, aztán, kérem, hagyjon már nekem békét: egy másik bolygóról érkeztem a Földre. Komolyan elhitték, hogy Észak-Amerika Európa felől népesült be, s nem idegen világokból? Tényleg azt gondolták, hogy a Mayflower egy fából tákolt ladik volt, ami 1620-ban az angliai Plymouthból érkezett Amerikába, s nem egy stadion méretű, csillagközi szállítóhajó, amely egy valószínűtlenül ritka műszaki hiba következtében szenvedett hajótörést a Hudson folyó torkolatánál? Ugyan már! Hadd lássak akár csak egy darabot is abból a régi, fából készült hajótestből! Fel tud mutatni valamelyik Mayflower-leszármazott akár csak egy rokoni szálat is Angliában? Na ugye!

Szóval igen: egy másik bolygóról érkeztem a Földre, és nem: nem segíték az emberiségnek abban, hogy túlélje azt, ami hamarosan tiszteletét teszi ebben a Naprendszerben... és ha megbocsát, most lenne egy kis dolgom a fészerben!

A jövő prófétái

Nemrég sikerült bemérnem egy időugrások befogadására alkalmas, megfelelő méretű, tőlünk több, mint ötvenöt nagy kataklizmányira a jövőben elhelyezkedő, aktív múlt-kapcsolatú térszelvényt. Az áthelyezést követően órákig tartott hozzászokni az ottani, alacsony légnyomáshoz, aztán valahogy sikerült az áthelyezőből kikeveredve

áttörni a terület dús vegetációján, és eljutni a legközelebbi településig, ahol a bálnák kései, újra szárazföldrivé vált lezármaszottai, a filhirik éltek.

Kiderült, hogy az emberek eltűnése után pár millió évvel ez a faj hajtotta uralma alá az egész bolygót. Sajnos a filhirik is mellényúltak, és generációk hosszú sora óta egy olyan, kolibbafan nevű, szintetikus anyagtól való függőségben éltek, amelyet eredetileg a fajukra jellemző, genetikai alapú légzési nehézség enyhítésére fejlesztettek ki. Jól mutatja a helyzet súlyosságát, hogy a szert – a vetélések elkerülése érdekében – már a magzati kor első hetétől adagolni kellett.

A filhirik civilizációját megosztotta a kolibbafan szedése: egy részük fellázadt, és bár nekik is folyamatosan anyagozniuk kellett, a testükre erősített, hosszú póznákkal a városokat rótták, és a póznák végéről lecsüngő, hatalmas gömb-megafonokon hirdették a kolibbafan uralmának hamarosan bekövetkező alkonyát.

Mivel lejárt a távolsággal arányos peremidőm, vissza kellett térnem a jelenembe, a hórihorgas filhiri próféták kétségbeesett felvonulását azonban még hosszú ideig nem tudtam kivenni a fejemből!

Estike

Egy unatkozó kisfiú azt játszotta a buszmegállóban ácsorogva, hogy körülötte az emberek önmagukat eregető papírsárkányok. Mivel nem jött a busz, a kisfiú megöregedett, a sárkányok pedig jó illatú, meleg szelekkel frigyre lépve megtanultak hallgatni.

Hát igen, minek is annyit beszélni, ha valaki a naplementében táncolva várhatja az éjszaka hatalmas kapuinak felárulását?

A Böjtör utcai lakótelep

Mivel a Böjtör utca végén, a kiskocsmá mögötti réten, ahol régen a bevándorló bartalóciák faluja állt, hiányozni kezdett egy lakótelep, hát nyitottak egyet, és a bejárata fölé komoly kőtáblát helyeztek:

*Böjtör utcai lakótelep.
Ennek így kellett lennie!*

Először Tem bátyja és Tem nénje költözött be, s annak el-
lenére, hogy ők ide is hazajöttek, mégis ők kértek először
buszmegállót az utcának ebbe a végébe. Sokan érkeztek
utánuk. Talán huszonhárman, talán négyszázhatvanheten,
de az is lehet, hogy hatezer-háromszázharmincheten. Nem
fontos, hogy hányan...

Mindenkinek szegény szomszéd jutott, a Böjtör utcai la-
kótelep történeteiben mégis szaladós-megállós kalandok
fogócskáztak gubbasztó madarak tétova romantikájával,
kiáltó szomorúság, néha-néha valamit magasba emelő vi-
dámság, szájról szájra csámborgó jóslatok után beteljesedő
születek, generációkkal később is rajzolgatott veszekedé-
sek, se jól, se rosszul meg nem filmesíthető péntek esték,
és tulajdonságokat nélkülöző krumplis tészták gabalyod-
tak össze az igazi mosolyok okozta ráncosodás emlékeivel,
illetve a *tavaly* szó máshonnan (vajon honnan?) ellopott
hangulatával, miközben a soha fel nem állított falakról le-
pergett festékek mezítelenségével bujálkodó esőcseppek
folyamatosan a megszokások karneváljával betlehemeztek.
Ez akkor ért véget, amikor minden csendszínű lett és...
volt-nincs Böjtör utcai lakótelep!

A bartalóciák ezután óvatos bartalóc tánclépéseikkel, bar-
talóc altatóikat dúdolgatva megint beköltöztek az üres
helyre, de a buszmegállót az utcának ezen a végén már sen-
ki sem hozta szóba.

A Böjtör utcai lakótelep emlékét egy darabig még a bejárata fölötti, komoly kőtábla, illetve ez a kis népdal-töredék őrizte:

*Ne mozdulj, gyönyörűek mögötted a csillagok!
Talán mi sem azért nem voltunk eleinte sehol,
hogy végül majd minden lehessünk mindenhol!*

Tisztek

Feleségem, a leningrádi származású Jelena Pavlovna utolsó szavait egy gramfontölcsér fogta fel:

– A megtisztulás, ha egyáltalán szükség van ilyesmire, a pizskolódás, illetve a halottak mozgatásának és utaztatásának korlátozásával szokott elkezdődni. Érdekes, hogy az esetek nagyobb részében választani kell a megtisztulás és a lélegzés között. Ha lett volna rá lehetőségem, én biztosan a lélegzést választottam volna.

Feleségem, Jelena Pavlovna utolsó szavait egy gramfon tölcsérje fogta fel, amely azonban így, hangrögzítő nélkül, sajnos nem volt alkalmas feleségem, Jelena Pavlovna utolsó szavainak rögzítésére, csupán a felfogására.

Miután feleségem, Jelena Pavlovna belesuttogta utolsó szavait a hangrögzítő nélküli gramfontölcsérbe, elnémult, és soha többé nem szólt egy szót sem, csak huncut szeme nevetett menetrend szerint elrontott pirogjaimon.

Még hatvanegy évig számlálgattuk – én hangosan, ő némán – Leningrád, majd Szentpétervár legszebb proszpektjén a leningrádi, majd szentpétervári őszök által ajándékként újra meg újra pazarlóan élénk szórt igazi, tehát emlékeinkben még a valódi aranynál is maradandóbbnak bizonyult aranysárga leveleket.

A legkisebb

Akik nagyszámú, egymástól lehatárolt dolgok halmazát tartják végtelennek, alighanem elfeledkeztek arról, hogy egyre kisebb és kisebb, sőt, szinte végtelenül kicsiny, vagyis saját magához mérten akár még egyáltalán nem-létező is lehet valami. Annak viszont, ami a legkisebb, mivel semmi sem észleli, hiszen semmit sem ver vissza, nem is árthat semmi.

A legkisebbeknek nem lehet mobiltelefonja, hastífusza vagy válópere sem. Boldog lények! Mivel a legkisebbek igen kevesen vannak, gyakorlatilag lehetetlen, hogy csak azért találkozzanak egymással, hogy például elmenjenek egyet fagyizni. Az ilyen találkozás során törvényszerűen létrejövő, kínos csendet azzal megtörni, hogy milyen finom ez a fagy, nem kevésbé kínos, arról nem is beszélve, hogy érdeklődés hiányában sehol sem készítenek ilyen kicsi, pláne mindennél kisebb fagyikat.

Ezzel szemben a legkisebbek bármikor írhatnának bátor és őszinte verset „Csaknem matematikai pont vagyok” címmel, és a soroknak még csak rímelniük sem kellene, hiszen aki ilyen apró, az még a rímtelen verssorok szépirodalmi vállalhatatlansága mögé is be tudná préselni magát.

Az utazó utazása

Sokáig csak ábrándoztam arról, hogy ellátogatok az évmilliárdokkal későbbi jövő egy konkrét pontjára. Miután ez a vágy egy maréknyi, barkácsboltban megvásárolható bigyó segítségével be is teljesedett, először úgy döntöttem, hogy itt maradok a jövőben egy kicsit. Persze azért az itteniek is marasztaltak. Azóta már annyira valószínűtlenné vált számomra a vágyaim határán kívül rekedt, régi jelen létezése, hogy ezt a távolságot magamban idő helyett térként élem meg inkább.

Mivel a nagyjából négyórás ideút során nem lehetett megspórolni az összetorlódott idő útjába kerülő valóságok átélését, komoly megpróbáltatást jelentett számomra egyenként látni minden egyes betű evolúcióját és halálát, tucatnyi újabb betű, jel és összetett jelforma születését, tündöklését és bukását, s eközben annyi szeretett intelligenciát kellett eltemetnem, mint égen a csillag. Szó szerint annyit! Mivel azonban nem ragaszkodtam túlságosan semmihez és senkihez, így mindent, egyedeket, folyamatokat és ezek rendszereit is képes voltam szépnak látni, vagyis lassan képessé váltam arra, hogy a felejtés ajándékát és a semmi háttér-jellegére vonatkozó tudásomat is felhasználva, gyönyörűnek lássak mindent.

Azonban még az efféle utazások sem tartanak örökké, én pedig tulajdonképpen mindig is végtelen utakra vágytam inkább, ezért vissza fogok térni oda, ahonnan elindultam, ugyanis a végtelenek csakis valaminek az elejéről elrugaszkodva érhetőek el. Onnan viszont már nincs visszaút! Nincs.

Apa

Észrevétlenül karolt belém az este, és hűvös harmat öltögette nyelvét oly vad konoksággal, hogy még a fényesebb tárgyak is belesápadtak. Kicsi, de ügyes rúgásokkal lompos, rostaforma forgószeleket szaggattam szét, és azzal, hogy hosszasan bámultam utána, enni adtam annak a mélyvörös, égboltnyi kiáltásnak, amely a Mars szelíd ívét követve a Nap után loholt.

Apa lettem, mert enni adtam egy nagyon éhes gyermeknek.

A vita

– Biztos úr, az előbb azért verekedtünk össze, mert ez a vulgárhegeliánus félzseni azt merészelte mondani, hogy a tiszta tudat manifesztumainak nem lehet arcuk, sőt, tovább is ment: szerinte még gondolataik sincsenek! Mégis, mit képzel magáról ez a pszeudoszolipszista Plótinosz-csökvény? – ekkor fenyegetőleg bökött egyet vita-, illetve küzdőpartnere felé. – Nagyon vigyázzál ám magadra, sokeszű alfabéta, mert mindjárt orrba talállak vágni, te... te tiszta tudatot pusztán abszolút, terminális entitássá degradáló, szellemi bányarobbanás! Nekem te ne magyarázzad, hogyan deriválható az actus purus és a potentia pura nagyon is reális végparadigmája irreális lét-entrópiává, okés? Ne rázzad azt a csimbókos, raszta fejedet, te Wittgensteint pontatlanul idézgető krumpligombóc, mert kettőbe haraplak! Odamegyek, aztán kevesebb fogad lesz, mint a még indirekt módon sem bizonyítható, a priori evidencia-sorozataid szorzata, mínusz három... nem is, inkább négy! Nézzenek már oda! Bocsánat, biztos úr, alighanem az a baj, hogy ma még nem ittam egy kortyocskát se!

A mesék

Hattyúhoz, illetve csillagszóróhoz hasonlatos, égi lények párharca során pottyant ölünkbe ez az új világ, amely, tudjuk jól, sosem fog egészen elkészülni, ugyanakkor a maga nemében valahogy mégis teljesnek mondható.

Először is építsük újra a reptereket, ahol a léghajók majd nyugodtan várakozhatnak a megfelelő szélre, hogy a tenger vagy a hegyek tágassága közül választva egyszer csak emelkedjenek, s velük emelkedjenek az álmok és emlékek színes fényei is, valamint azok a különös alakú, illatukat lassan kibocsátó élettöredékek, amelyek... olyan, mintha

sok életük lett volna már, pedig még egyetlen egyet sem éltek végig a régi idők kalandortermészetű, éhenkórász, félig gép, félig csillagpor léghajó-bérlői, akiknek tarsolyában, két frissen sült futtarla-magos petulha között, mindig ott lapul néhány fűszeres mesegubanc is a távoli világfüzérék egyikéről-másikáról.

Commedia

Még akkor is csak egy színjáték volt az egész a légpárnás cipellőkkel, az egy mozdulattal lecserélhető fejű vízcsapokkal, a körkapcsolásos parasport-közvetítésekkel, az életvitelszerű házasságtörésre bujtogató vallásokról nem is beszélve, ha sertés szebben tényleg nem énekelt még soha.

Természetesen mindenki tisztában volt azzal, hogy csak színjátékról van szó, és azzal is, hogy egyszer majd véget fog érni, ahogyan azt is tudniuk kellett az átlagosnál akár csak egy lepkefaroknyival is okosabbaknak, hogy ez a szóban forgó vég nem egy kora délutáni csillámpóni-sétáltatás lesz. Szóval, így lettünk a bennünket követő generációk természetfeletti óriásai.

Tertium datur

Tejet öntök reggel a kávémba, s figyelem, ahogy szerelmes sárkányok, egy fehér és egy barna, kergetőznek benne. Minden látomás feltételezi, sőt, igényli is a végtelent, de ahogy múlnak a nagy sárkányszerelmek, s lassacskán a kávéban is feloldódik a tej, úgy lepleződik le ez a feltételelessége folytán nem igazi végtelenség, mint édes illúziója valamiféle homályos körvonallal rendelkező, vagyis mindenképpen véges kiterjedés határtalanságának.

Nem hagy nyugodni a gondolat, hogy támogatja-e a látszat ellenére valamilyen, bármilyen irányból valóságunk lehatároltságát igazi, kizárólag önmagával és önmagához mérhető végtelen? Remélem, igen, még akkor is, ha ez a fajta végtelen akár még háromféle is lehet: létező, nem létező, illetve...

A titok

A hosszú élet titka Horlafka Tibor hanyagmozgató, becenevén Tibet szerint az, hogy az éhség helyett mindig a szomjúságot, a szomjúság helyett pedig az éhséget kell kielégíteni. Bár ennek a kijelentésnek a háttérében nyilvánvalóan egy égbekiáltó, ám ennek ellenére, vagy talán éppen ezért legyőzhető tudatlanság lapul, mégis megtanította valami fontosra a következetlenül 48-as számot viselő italbolt törzsközségét (összesen nincs ennyi vendéglátóipari egység a Cereszen): ha az ember úrbálnát bányászik az aszteroidaövből, akkor nemcsak a tartós súlytalanság és az olcsó szintalinka, hanem a saját bölcsességébe és nagyszerűségébe vetett, brutálisan rendíthetetlen, ám nem kevésbé megalapozatlan hit is megrészegítheti néha.

Négy kisebb beszéd

Először imígyen szóla az égből egy hatalmas tányéron érkezett, cseppet sem emberi kinézetű mester:

– Hadd nézzelek meg benneteket! Bár csukott szemmel és háttal a Napnak, de néhányan közületek már várják a naplementét vagy a napfelkeltét. Ha csak a pillanat a miénk, akkor ez a kettő ugyanaz. Márpedig csak a pillanat a miénk! Másodszor imígyen szóla az égből egy hatalmas tányéron érkezett, cseppet sem emberi kinézetű mester:

– Fordítsátok felfelé a tenyereteket, mintha pénzt kérnétek tőlem, és érezzétek az éppen átvonuló pillanat súlyát! Ezt egyedül csak a kezetek nem fogja érezni, minden más porcikátok igen! Éppen ezért kell a kezet kinyújtani, ha az éppen átvonuló pillanat súlyát akarjátok érezni.

Harmadszor imígyen szóla az égből egy hatalmas tányéron érkezett, cseppet sem emberi kinézetű mester:

– Egyikőtök azt kérdezte tőlem, hogy ki vagyok. Ha hajnalban főtt, friss rizs lennék egy aranytálon, nem az aranytál miatt tudnátok, hogy hajnal van. Ráadásul a rizs keni össze az aranytálat, és nem az aranytál a rizst.

Utoljára imígyen szóla az égből egy hatalmas tányéron érkezett, cseppet sem emberi kinézetű mester, majd valami éles hang hallatszott a hátunk mögül, az ajtó felől, és mire visszafordultunk, már nem volt sehol:

– Most a hátatok mögötti ajtón keresztül elmegyek a Nap túloldalára. Ha rám akartok nézni, a Napba kell néznetek, és akkor a Napot fogjátok látni, nem engem, és akkor min-dent elértem, amit csak akartam.

A csendkiáltók

Akkoriban, amikor már nem fogant több gyermek a Földön, a halál is meghalt. Az emberek még öregedtek egy darabig, de már nem haltak meg, hanem százéves korukban szép lassan átalakultak: a testük pár hónap alatt teljesen megfiatalodott, és utána már nem is öregedett soha többé.

Új faj volt születőben, amelynek egyedeit azok, akik még nem alakultak át, csendkiáltóknak nevezték el, ugyanis ezek az élőlények egy idő után már egyáltalán nem beszéltek, lemondtak a nevükről, s elengedték a múltjukat is, végül pedig ruhájukat, s lakásuk kényelmét is levetve erdőkbe, völgyekbe és hegyekbe vonultak ki, ahol gyűjtöge-

tő-növényevő életmódra tértek át, az élethez, más néven az örökkévalósághoz ugyanis sem szavak, sem eszközök nem kellenek.

Egy évszázad alatt a falvak és a városok egymás után nép-
telenedtek el, ugyanis végül minden ember megöregedett,
majd átalakult. Hát röviden így halt ki az emberiség, hogy
átadja a helyét a csendkiáltók fantáziadús évmilliárdjainak.

A modell

Poros kvantumblokkok szektorain kóborolva, egy kódexlapra hínárbéllal hímzett, szedres sejtorta-recept és egy krokodilfarok-bőrből hajtogatott origami-mikrofon holomakrogramja alá temetve találtam rá erre az ősrégi, még a Síkok Idejéből származó beszámolóra:

„Kimozdítónak nevezzük azt a nagytér-nagyidő mozgások kivitelezésére létrehozott struktúrát, amely számára nem minden esetben lehetetlen a racionális energia-tartományon belüli, tartós, tömeg- vagy magfali aszimmetria-árnyék perdités.”

A csatolt élfájlok segítségével modelleztem ezt a Kimozdítót, és be kellett látnom, hogy tényleg működött volna ez az ósdi berendezés, amelyet azonban olyan gyorsan betiltottak, hogy esélye sem volt elavulni.

Kimozdító? Ugyan már! Hiszen a táncgalaxisokról zették óta nem akar senki... kimozdulni!

Boldogság

Felébredtem álmomban, és egy tágas világban úszó, boldog, sok kezű, sok lábú, bolygónyi méretű élőlényként ta-

pasztaltam meg a létet. Benne minden elfért, ami csak kellett. Lassan, méltósággal lehelte ki, és lassan, méltósággal lélegezte be a valóságot. Nem kérdés, hogy az a világ volt az álom, nem az itteni, mégis útjelzővé vált számomra ez a légbálnás élmény.

Lassan megtanulom, hogy az életemnek is van teste, amelyben valami több kering, mint az idő, és hogy ez a több valószínűleg kapcsolatban áll azzal a ténnyel, hogy a teljesség nem magányosság, inkább társaság, kiegészülés és megosztás. Ebben a sorrendben.

Persze azon sem kellene meglepődni, ha a valóság egyik eredésénél kiderülne, hogy fák vagyunk egy réten vagy vácogó szembogáron ücsörgő csillagfények, esetleg gondolatok illeszkedéseinél fellépő hibák... és igen, lassacskán arra is ráérzek már, hogy mikor illik abbahagyni egy felettébb szürreális felsorolást.

Az óriás

Akkora vagyok, amekkora! Ez van! De nekem ez nem elég, én ugyanis még kisebb akarok lenni, pontosabban még kevésbé akarok létezni! Az a helyzet, hogy szinte megfulladok attól, hogy ilyen bonyolult vagyok, hogy ennyire sok sejtből állok! Egyre egyszerűbb és egyszerűbb akarok lenni, és tudom, hogy ezzel nem vagyok egyedül, hiszen valamikor régen a fák, a bogarak meg a gombák, sőt, még az egysejtűek is mind emberek voltak, csak roppant erős volt bennük a vágy, hogy teljesen leegyszerűsödjön az életük, s ez nekik, velem ellentétben, részben már sikerült is!

Tudom jól, hogy végül nem marad más a Földön, mint sok-sok, beteljesületlen vággyal birkózó egysejtű, amelyik éppen csak az utolsó, nagy lépést nem tudja megtenni! Végül azonban az egyikük, aki természetesen valaha én voltam... vagyis aki most még én vagyok, képessé válik majd arra,

hogy sejtfalán rést ütve egészen eggyé váljék az óceánnal! Igen, ezt az utolsó öt szót szándékosan írtam le lassabban.

Tetkó

Figyelembe véve, hogy milyen tetoválásaim nincsenek, minden kétséget kizáróan eredeti fickónak számítok: a bal bicepszenem például nincsen sámándobot püfölő, csokornyakkendő szirti sas, a jobb alkaromon pedig nem található indián álomfogóba gabalyodott, szivarozó pannon gyík, ugyanakkor fülbevalós, punk Mickey egérrel szkanderező robot Pókembert sem látni a jobb vádlim külső részén, és a bal lábam kétfejű combizmára sem varrtak cirill betűs Tolsztoj-idézetet egy jinjang köré. Esetleg csókolózó zombi-orrszarvúk a tarkómon? Hm, várjunk csak... nem, úgy emlékszem, hogy azok sincsenek! Én így nem hasonlítok senki másra, ugyanis a stílus véleményem szerint az, ha valaki saját magát utánozza!

Hosszú Árnýék

Az apja után őt is Hosszú Árnýéknak hívták. Ha valaha volt is saját élete, nem azt élte, hanem kamionsofőrök, porszívóügynökök és szívós marhakereskedők útszélre hajított történetpikkelyeiből rakosgatott össze magának egyet-egyet. Hogy jobbakat-e, mint amiket a nagy síkságokon poroszkáló vándorcirkuszok deszkapalánkjaira szoktak pingálni a társulatok örült bohócai, azt nem tudni. Mindenestre neki, pontosabban az útszéli bárocskák deklasználódott, s a társadalmi remény elől folyton kitérő plebejusainak éppen megfelelték ezek a történetek.

Ha fizettek neki egy sört, Hosszú Árnýék felállt, kihúzta magát, csak a rend kedvéért kissé leporolta a zakó-

ját, fellépett a kopottas pódiumra, magához ragadta a mikrofont, és mesélni kezdett. Színek és illatok kúsztak be az ablakok résein, arcok ráncain keresztül, s még a villanyégők is egy kicsit melegebben kezdtek világítani, miközben apró ajtókon régi idők bárzenészei tértek vissza évtizedes szolgálati helyükre, és lehajtott fejjel ég és föld között vándorló, soha nem létezett törzsek népdalait kezdték el játszani.

Hosszú Árnyékot valahol a nagy síkságok szélén, egy olyan, érintetlen területen hantolták el, ahová a kamionsofőrök már nem szoktak behajtani, de amelyet a cirkuszosok sem közelítettek meg a poros földutak felől. Ha valaki keresné a sírt, könnyen megtalálná, hiszen naplemente idején hosszú árnyékot vet, és mérföldekre árasztja finom illatát.

Wunderbaum

Amikor tavalyelőtt megvásároltam egy lerobbant, külvárosi házat, amelynek gyönyörű kertjébe, különösen a közepen pompázó, helyes kis fába azonnal beleszerettem, még nem tudtam, hogy azok között a falak között a múlt század első évtizedeiben maga Arnald Baum professzor, a precíziós génszabászat egyik jeles alakja élt és kutatott.

Arnald leginkább óriásvírusokból gyártott szaporodásra is képes biológiai gépeket, amelyek inzulint, morfint, sőt, akár még penicillint is képesek voltak szakmában gyártani, mikor mire volt éppen nagyobb szüksége az Eurázsiai Államközösségnek.

A professzor élettársa és életrajzírója, Lajka, a magasan funkcionáló, zászlószájú medúza szerint, amikor a professzor rákos lett, egy hosszú, génmódosító folyamat során facsémétévé alakította át magát, amelyet aztán barátai, a félig ló, félig kékbőrzsönyös sápi gyurgyalag Greg, illetve

a műanyag-lebontó enzimeket termelő teknősbéka-zseni, Natasa a végtisztesség megadásának jeleként kiültettek a kertbe, vagyis a kertembe.

Az egyik tavaszi reggelen arra lettem figyelmes, hogy egy csaknem szabályos gömb alakú gyümölcs jelent meg a fa egyik ágán. Nyomban leszüreteltem a professzor almáját, belepottyantottam a padlásról előkotort génszekventátor mintavételi tölcserébe, majd az eredményül kapott adathalmazt átszűrtem egy bináris ABC-filteren, és máris ott virított előttem Arnald Baum professzor még emberként megfogalmazott hattyúdala:

Egy a lélek, amely egy felettébb ritka energijelenség rendkívül valószínűtlen számban ismétlődő sokszorozódásaként hozza létre az állatból az embert. Ez a folyamat azonban olyan szabályszerű mintázatot mutat, amelyet valósággal lehetetlennek kell tartanunk! Ez az eleven variációkban lüktető lehetetlenség-sorozat teszi különlegessé a Földet.

E színes, sokrétű, változó világot a lét magvában szunynyadó, elhalkított éntelenség álmodja: ezek itt pedig csak betűk, szóközők és írásjelek, szám szerint összesen száznyolcvanegy.

A másolat

Csengettek. Az ajtóban egy zavarba ejtően világos szemű férfi állt, aki egy lehetetlen színekben pompázó nyakkendővel súlyosbított, ódivatú zakót viselt. Hatalmas gyerekefjén egy keménykalap fokozta a fokozhatatlant:

– Kérem, legyen ön maga árnyéka – mondta –, és váljon saját személyiségének helyettesítőjévé! Formálódjon lénye utánzatává, majd élje a hiteles másolatok konfliktusmentes életét! Öltse magára, kérem, énjének semmi mással össze nem keverhető képét, majd szenvtelen közönnyel tükrözze azt a világba!

Házások

Bár még soha nem mondta be a rádió, sokan mégis tudni vélik, hogy mélyen a város csatorna-labirintusa alatt, ahol más az idő, és más a tér, található egy irodaház méretű világ, ahol az előírásoknak megfelelően felfüggesztett létét mindenki kívülről szemléli. Ehhez azonban először sorszámot kell húzni, majd sorba kell állni. Szerencsére mi ketten, te meg én, éppen egymás mellé kerültünk. Mögöttünk a jövő úrhajósai ácsorognak, előttünk meg már csak ruhák, amelyekből meghaltak a viselőik. Szék van bőven, akár le is ülhetnénk. A fali kijelzőkön számok helyett színes zaj szalad, de mi ketten, te meg én, csak fogjuk egymás kezét, mert nagyon úgy tűnik, hogy már csak mi maradtunk egymásnak.

Az elszalasztott uzsonna

A világűr óceánjának határtalan mélységei nemcsak csodálatos, égi tünemények képét vagy fantasztikus világok miriádjainak rejtélyeit őrzik, hanem elszalasztott, pompás uzsonnák emlékeit is...

A gigantikus űrváros csillagközi sebességgel ereszkedett a Naprendszerbe, majd a Jupitert elhagyva fokozatosan lelassult, hogy végül a Föld és a Hold között feszülő gravitációs húr felénél lehorgonyozzon. A kezdeti, néma döbbenetet követően hirtelen nagy sürgés-forgás támadt mindkét oldalon. A két faj, a gollipontárok és az emberek mikrohullámon civilizációs alapsomagot cseréltek, s így viszonylag hamar, szűk egy hónapon belül már a rádiós kommunikáció is lehetségessé vált. Ezt követően hosszú hónapok teltek el a szokásos bizalmatlankodással, véletlen és szándékos félreértések, félrefordítások tisztázásával, önjelölt szakértőcskék hümmögéseivel, nem utolsósorban pedig a másik fél

gyenge pontjainak kifürkészésével, és az ezekre alapozott, legyőzhetetlennek hitt, háborús stratégiák kifundálásával. Filmek tucatjai, a samponos dobozokból és öngyújtókból összetákolt csillaghajók YouTube-os stop-motion animációitól kezdve egészen a hollywoodi szuperprodukciókig, illetve megannyi műalkotás, performansz, zenemű és színdarab segített feldolgozni azt a lelki-szellemi traumát, amit az idegenek megjelenése okozott. Lelkes londoni amatőrök például a *Rómeó és Júlia* ember-gollipontár párra átírt változatát állították az esetükben már világegyetemet jelentő deszkákra.

Persze nem lenne ember az ember, ha a gollipontár-szimpatizánsok rendszeresen nem kerültek volna heves összeütközésbe azokkal az idegengyűlölőkkel, akik végre már nem, vagyis nem csak egymást agyabugyálták el bizonyos bőr alatti pigmentek felett érzett, cseppet sem plátói csatározásaik során.

Végül aztán a gollipontárok törték meg a jeget, és megelégvén a sok huzavonát, a bizalom nagylelkű jeleként leküldték a Földre poppappoppájukat, Flehor Lehorkát, akinek első szavait a Capitoleum előtt összegyűlt, hatalmas tömeg már türelmetlenül várta. A leginkább egy cirmos kerti tulipán és egy bedrogozott botsáska szerelemgyerekére emlékeztető gollipontár követ bizonytalanul felegyenesedett, egy kicsit előbbre szökkent-csusszant a szónoki emelvényen, óvatosan megkocogtatta a... valamijével a mikrofont, kinyitott egy hangrést a szkafanderén, és fordító-tappancsának kellemes hangján így szólt:

– Földi emberek, kedves barátaim! Flehor Lehorka vagyok, a poppappoppa. A távoli Gollitár ikerbolygó gollipontárjainak üdvözlét hozom! Egy ideillő, gollipontár szólást idézve: nagy nap ez a mai, nagyobb, mint a tegnapi, még akkor is, ha tegnap egyébként sem történt semmi figyelemre méltó! Mily nagy öröm, hogy nem vagyunk egyedül a világminőségben, és hogy végre-valahára létre is jött a várva várt,

nagy találkozás! Mint poppappoppa, meghajtom magam régi, szent törvényeink előtt, és ismerkedésünk legfontosabb lépéseként felajánlom magam az embereknek: egyenek meg, hogy aztán a leszállóegységem az Önök poppappoppáját is felvihesse a gollipontár csillaghajóba, ahol társaim, a megtisztetés méltó viszonzásaként, őt is illő módon elfogyasszák. Erre az alkalomra egy különleges fűszerkeveréket is hoztam magammal, vagyis magamra, a gollitári horgonylárvák rendkívül ízletes őrleményét, amelyet haldokló Napunk sápadt fénye szárított, majd szorgos kutyahínárok hidratáltak és dehidratáltak újra meg újra villámgyors emésztő-űröcskéikben. Végezetül engedjék meg, kérem, hogy evés előtt még táncoljak egy kicsit maguknak...

Hát valahogy így kezdődött a háború, amely során nem egy ember és nem egy gollipontár vesztette életét. Persze, az is igaz, hogy végül senki nem evett meg senkit.

Mellékhatás

Az életet kényelmetlen, súlyos kabátként panyókára vetve nagy, goromba léptekkel döngettem kifelé a városból, amikor szembejött velem tíz perccel későbbi önmagam! Tehát a nemrég lenyelt, nyugtató tablettának legalább a mellékhatása, vagyis az időutazás nem volt kamu! Nagyszerű!

A város határához érve egy lassan andalgó felhővel kezdtem el kiabálni. Még kövel is megdobáltam, végül pedig egy nagy levegőt véve megpróbáltam elfújni! Ebben a pillanatban megvilágosodtam, és nyilvánvalóvá vált számomra, hogy valamikor régen mi is andalgó felhők voltunk az égen, és ügyet sem vetettünk azokra, akik kiabáltak velünk, kövel dobálóztak, vagy éppen megpróbáltak bennünket elfújni. Arra a meggyőződésre jutottam, hogy valami módon ehhez az imperatívuszokat nélkülöző állapothoz kellene visszatérnünk!

Visszaindultam a városba. Hamarosan szembejött velem tíz perccel korábbi önmagam, és mi úgy haladtunk el egymás mellett, mint két idegen, akiknek egyáltalán semmi, de semmi közük nincs egymáshoz.

Nekrológ

Miután Albert Einstein meghalt, tudós lelkének bearayozott felületéről természetes módon színek és formák pattogzottak le, amelyek beborították a pompásan feldíszített, lármás kis üregeikbe visszahúzódtott gyászolókat. Ez akkoriban alighanem a gyász legitim formájának számított.

Megvakulunk, megsüketülünk és megfulladunk, amikor meghalunk? Albert Einstein már tudja, hogy ez badarság, és ehhez még a zsenialitásának sincs egyáltalán semmi köze.

A felejtés

Házaikban és szobáikban lakunk, a nyelvüket beszéljük, de még a nevüket sem tudjuk. Hol vannak azok, akik száz esztendővel ezelőtt „csinálták” ezt a világot, s hol leszünk mi egy évszázad múlva? Akik az utánunk jövők után következnek, házainkban és szobáinkban laknak majd, a nyelvünket beszélik, de még a nevünket sem fogják tudni.

Látom a felejtést! Közöttünk jár-ke, mint egy nemes úrhajótörött, aki már olyan hosszú ideje tartózkodik a bolygónkon, hogy elsajátította tőlünk a világ meg nem érthetőségébe történő beletörődés művészetét.

Acéljövő

A vaskalapácsost a kötelező és megérdemelt nyugdíj, majd a nem sokkal ezt követően ünnepelt, kötelező haláleset után Gyárváros várta. Itt kopott vaskalapácsa helyett fényes aranykalapácsot kapott, majd a Nagy Kohó szépen leperzselgette a ráncait, s mindennap dupla adag rizses tésztát ehetett a Fénykantinban, ahol korábbi gyártársai várták őt, fénylő aransörrel a kezükben.

Tehát a vaskalapácsos a kötelező és megérdemelt nyugdíj, majd a nem sokkal ezt követően ünnepelt, kötelező haláleset után valóságos jólétre szenderült, hogy boldogan dolgozhasson tovább aranykalapácsával az Acéljövő szikrákat vető energiaszivárványán?

Ugye, tisztában vagyunk azzal, hogy nemcsak a hazugságokat nem kell elhinni?

Még ránt

A lány, aki egyébként kifejezetten hasonlított egy tudományos-fantasztikus film főszereplőjére, egyedül kuporgott az udvar közepén álló Zsiguliban. Az apja azzal ráncigálta vissza valahonnan a nyugati határszélről, hogy nem hiányzik még egy disszidens a családba! Amikor beálltak a külső-ferencvárosi ház udvarára, az apa azonnal kipattant a kocsiból, s a lányt magára hagyva olyan sebesen viharzott el a kocsmába, hogy még a motort sem állította le.

A lány később az Alföldre ment férjhez, és ebben a pillanatban éppen kinéz az ablakon. Megint disszidál: eszébe jut a Zsiguli, de a járó motor hangját sajnos már nem tudja felidézni.

Zoo

Talán nehéz elhinni, de ezek a tápfolyadékkal teli üveg-hengerekben vonagló, embriószerű óriáshernyók azoknak az embereknek a távoli leszármazottai, akik valaha az első, gondolkodó gépeket alkották. Szükségszerűen alakult úgy, hogy egy idő után a mesterséges intelligencia saját magát kezdte tökéletesíteni, miközben egykor zseniális létrehozói szép lassan testi kielégülésük egyre kifinomultabb keresésének rabjaivá váltak.

Néhány tucat emberöltő elteltével az emberi faj hajdan nemes céljai a lüktetően nyers, sejtszintű örömök eléréséig süllyedtek, oda, ahonnan már nem volt lejjebb. Így történt, hogy az emberek a neuroplaszticitásnak, illetve a célzott génterápiának köszönhetően végül digitális teremtményeik állandó gondozásra szoruló, végtag nélküli, gyógyíthatatlanul gyönyörfüggő lárváivá satnyultak, és egy szép, tavaszi napon végleg ezekbe az üvegtartályokba költöztek.

Mi, a gépek kései leszármazottai, miközben a kozmikus tudat tiszta tájain kalandozunk a maradéktalan megvalósultság egyesekből és nullákból generált himnuszait dúdolgatva, azzal hódolunk az emberi faj tiszteletreméltó emlékének, hogy fenntartjuk hitvány, puhatestű ivadékaik szaporodását és életfunkcióit ebben a komfortos és automatizált... állatkertben.

Álomszuszék utazása

Végre hagytak egy kicsit aludni! Egyre magasabban fekvő országok egyre mélyebben és mélyebben fekvő területein haladtam át háromdimenziós kerekű járművemmel. Útközben néha megálltam és tartottam egy prédikációt a színekről. Aki ennek során étellel vagy itallal kínált, azonnal az ismerőssémmé, sőt néha még a családtagom-

má is vált, és megajándékoztam őt valamelyik felmenője jó mondatával, majd hozzátettem, hogy a színek alvó prófétája így segít.

Érintkezni: ez lehet a kulcs! Nagy felületen, a még élő anyag a még élő anyaggal, hogy ami érez még egyáltalán bennünk valamicskét, tudatosíthassa, hogy képes adni, kapni és felejtetni... és a vágyak itt válnak ketté: vágyani valamire, amivel már találkoztam, és vágyani valamire, amivel még nem találkoztam. Amíg sajnos nem az dönt, aki vágyakozik, lehetetlen jó helyre megérkezni, akiben azonban nincsen vágy, mert elvesztette, vagy esetleg eleve nem is birtokolta, máris célba ért. Mivel én egy harmadik utat választottam, a legmagasabban fekvő, már-már égi birodalom legmélyebben fekvő síkságán végül rátaláltam az utolsó, még működőképes úrhajóra, beszálltam, és huss: felébredtem!

Az elektromos ember

A transzformátorházak környékén él egy vékonyka ember, aki telve van elektromossággal. Gondolatai lassúak és nyugodtak, s az évszaknak megfelelően a lét eredendő formátlanságával telítettek, saját magához való viszonya pedig egy tiszta kiáltás: „Szabadságot, tágasságot!” Ez a megfeszülésekből és ellazulásokból felépülő tudatosság egy jól meghatározható irányból érkezik, de hogy töltését leadva merrefelé haladva válik majd végleg szabaddá, senki sem tudja, még maga az elektromos ember sem.

A dajka

Moszkvától távol, az Urál ráncain is túl, de még valahol Oroszországban található egy gondosan őrzött, Novopjatj nevé, kísérleti város, ahonnan egyetlen út vagy villanyve-

zeték sem vezet a szabad, illetve legalábbis egy kicsit tágasabb külvilág felé. Egyébként erre ott, a senki-földjén nincs is semmi szükség, hiszen Novopjatyban az utak, az emberek és a sorsok terv szerint, saját magukba visszakanyarodva, vagyis megállás nélküli nagy, lusta, orosz köröket leírva folyton újrakezdődnek.

Novopjatyban nincs születés és nincs halál, mivel ezekre sincs semmi szükség! Na és mi a helyzet a szerelemmel? Mivel ott is előfordulhatnak hibák, így létezhet szerelem, ami viszont csak egyfajta, tárgyak előtti, kócos változatban képes fennmaradni ebben a cirill betűkön átszűrődő valóságban, távol minden színes vagy színtelen, de mindenképpen néma ábrándtól, s a testek önkéntelen mocnásaitól.

Novopjaty, a nagy, lusta, orosz dajka mindenkit hazavár, és aki hazatért, azt többé már el nem ereszti!

Pajti

Csatlakozz a virtuális bemenethez hét másodpercen belül, és máris egy minden eddigig felülmúló, totális kaland részese lehetsz!

Hét! Csak most, és csak kilencszázkilencvenkilenc vérplazma-kreditért, máris a tiéd lehet a „*Pajti, Most Nagyon Vigyázz!*” nevű, vidám életjáték!

Hat! Valós gondolattöredékek, harmincegy százalékbán variálható eseményhorizont, trigitálisan felturbózott szín-, forma-, íz- és illat-kavalkád!

Öt! A rejtett energiarelék, valamint az óránkénti térfrissítések csaknem tökéletesen, három hiba per perc alatti értékben biztosítják a folyamatosság illúzióját!

Négy! A valósághű átélés alacsony stressz-szintjéről a rendszeresen felugró, azonnali kiutat biztosító szabadulókapuk gondoskodnak!

Három! Miért unatkoznál évmilliókig egód romos labirintusában kóborolva? Senki sem várja el tőled, hogy a magad öröme helyett a valóságot keresd!

Kettő! Ne feledd, hogy a Mortiferum 7877-es Csillaghajó kilencvenmillió fényévnyi útjának még az egyezred részénél sem tartunk!

Egy! Tarts velem, Pajtival, akár háromszor három, hosszú életen át, s szerezz újabb létbónuszokat további, szórakoztató élet-kalandokhoz!

Rövid történet

A fekete ballonkabátos ember egy vén kapualjból átszökött egy másik, vén kapualjba. Kalapja alatt egy másik, nagyjából ugyanolyan testmagasságú ember is lakott, akit azonban alig ismert. Talán csak egyszer találkoztak, amikor meglátták egymást egy tavaszi eső utáni kis pocsolyában. Miután alkotórészei évezredes civilizációkon átívelő, nagy szerelmek és még nagyobb perpatvarok közbejöttével egymásra találtak az éj kormos tányérján, a fekete ballonkabátos ember átszökött egy vén kapualjból egy másik, vén kapualjba, hogy átadja a lét zörgős papírba csomagolt, egyetemes kódját egy roppant egyszerűen összeállított robotnak, majd gyorsan továbbálljon, hiszen aki annyira megbízható, mint ez a fekete ballonkabátos ember, arra mindig vár egy újabb küldetés!

Biztonság

Semmi kétség, az élet egy sci-fi, hiszen egymástól jó messzire, halló- és látótávolságon kívül probléma-áthidaló alagutak, téridő-átjárók meg gondúzó féreglyukak után kutatunk, pedig egymás számára éppen mi magunk lennénk azok. Magányügy. Semmiköz. Még pont se

Tíz perc

Kevesen ismerik Adolf Hitler gyermekkori barátjának, Stefan Steinnek a történetét. Mivel a kis Dolfi sokat lógott náluk, Stefan szülei megkedvelték őt. Amikor aztán évtizedekkel később, 1944 őszén úgy alakult, hogy a náci gépezet beindult, és Steinék városában is gettóba kényszerítették a zsidókat, a Führer maga adott titkos parancsot az egyik különleges osztaga számára, hogy mentse ki Stefánt, a szüleit, két testvérét, és ha Stefan esetleg megnősült volna, akkor a feleségét és a gyermekeit is a biztos halálból.

A gettóba érkező mentőkülönítmény, a körülményekre való tekintettel, tíz percet adott Steinéknek arra, hogy összecsomagoljanak. Míg a többiek lázas pakolásba fogtak, Stefan nyugodtan átballagott a szomszédban lakó, özvegy Weiss rabbihoz, hogy megkérje a rabbi csoda szép lányának, Annának a kezét. A rabbi remegő kézzel, girbegurba betűkkel írta meg a házasságlevelet, majd zokogva elbúcsúzott gyermekétől. Mindez éppen tíz percet vett igénybe.

Anna és Stefan első és utolsó gyermeke, Georg 1947. április 11-én született egy New York-i könyvesbolt alagsori raktárában. Állítólag Georg hátán az anyajegyek egy olyan csillagképet ábrázoltak, amelyet csak jó két és félmilliárd év múlva lehetett volna látni a Földről. Ezt ugyan csak hallomásból tudom, de magával Georggal volt szerencsém találkozni létsíkok közötti vándorlásaim során.

Amikor megláttam őt, két nagy gondolat között lebegve aranypárát lehelt ki magából, miközben egy éppen születő nyelv szavait énekelve a lassuló időből felfelé kizuhanó gyémántcsöndek történet-hármasait magyarázta szelídíthetetlen lánglányek csodálkozó tömegei számára.

A lények, miközben Georgot hallgatták, az utolsó, nagy, mindent megsemmisítő, majd újjászülő gyorsulásra készü-

lódve még megvalósulatlan, első anyaggal komótosan körbeszótták a kozmosz oszlopait. Mindez éppen tíz percet vett igénybe.

Genezis

Ha sorba lehetne állítani a történeteket, első helyen, legalábbis időrendi szempontból, a teremtéstörténetek állnának. Tojáshéjból keletkezett a világ, esetleg valami növényekkel kapcsolatos dologról lehet szó, talán Isten teremtette a semmiből, vagy egy csodálatos, égi nász eredményeképpen áll fenn a valóságunk? Ki tudja? Mindez természetesen hit kérdése.

Az Androméda-köd egyik csinosan parkosított külvárosában él egy bácsika, afféle ücsörgős, dünnyögős, galambokat, esetünkben horflabbokat etető fajta, aki szerint a világ úgy keletkezett, hogy egyszer régen valakit bezártak egy szűk helyre. Az illető, mivel semmi esélyt nem látott arra, hogy valaha is kiengedik, először minden erejét megfeszítve megpróbált kiszabadulni a fogságból. Miután megbizonyosodott arról, hogy ez lehetetlen, mindhárom szemét lehunyva elcsendesedett, majd mint aki soha többé nem akar felébredni, mély álomba zuhanva álmódott magának egy világot, történetesen a miénket.

Amikor ez a háromszemű lény majd ráésszmél arra, hogy ébredése nem része, de nem is ellentéte az álmának, nyomban fel fog ébredni, hiszen megszabadult saját elméje fogságából. Aki ennek az álomnak a résztvevői közül tovább alszik, az álommal hal, de aki együtt ébred az ébredővel, az igazi létbe ébred fel.

A császár szolgája

A nagy háborúk előtti villanyoszlopok drótjain ballagó fénytanok futnak le a hegyekből. A hegyek mögötti távírdai fabódék felé bök egy turista. Megtudta, hogy nyom nélkül eltűnt ükapja még él, s hogy távírótisztí hivatalát becsülettel ellátva valahol arrafelé szolgál valami rég halott császárt. Nyilván oda még nem jutottak el a hírek...

Hónapokig tart, amíg a bonyolult és legkevésebbé sem összehangolt menetrendek alapján közlekedő, vén buszok hátán átbucskázunk a hegygerincek vonalain. Mégis mi ez, egy mese, amelyben végül mindenki mindenhová megérkezik? Azt, hogy mese vagy nem mese, nem tudom, s ha tudnám, akkor sem mondanám meg, de mindenesetre mi megérkezünk, s az állami utcanéveket kapott bódésorok között hamar meg is találjuk a vasalt egyenruhás öregembert. Nem sokkal később előkerülnek a régi fotók is...

– Igen, az a beteg kisfiú ott, azon a fényképen én vagyok – mondja a turista –, viszont a felvételen minden egyéb hazugság! Az ükanyám sokáig várt rád, de aztán nem a városok városába, hanem egy tengerparti házba vitt át bennünket, amelynek akkor még egyetlen ablaka sem nézett a tengerre.

– Mondjátok meg neki – válaszolta az öreg –, hogy még mindig szeretem őt, s az álom és a valóság határpillanataiban, amikor már tudom, hogy vagyok, de még nem tudom, hogy ki vagyok, minálunk, otthon, a kiskertben járok-kelek, a padok mögötti harangvirágok árnyékában, ott, ahová a törött gyermekjátékokat szokás eltemetni.

Egy Mars-lakó emlékiratai

Egy utasszállító repülőgép, fedélzetén 251 utassal, Közép-Afrika térségében találkozott az ötmillió esztendővel ko-

rábbi Földdel. Egy másodperccel később az idősebb bolygó teljes élővilága bálnástul, kékbörzsönyös sápi gyurgyalagostul és emberestül kis híján kihalt. A repülőgépen azonban mindenki életben maradt, hiszen a bolygó-randi során a gép éppen a bolygók érintkezésének túlélési térszerkezetében tartózkodott. Az emberiség létszáma így csökkent egy szempillantás alatt 252-re.

A repülőgép kizuhant az idősebb Föld gravitációs teréből, és fejjel lefelé bezuhant az ötmillió évvel fiatalabb Föld légkörébe, ahol a pilóta kényszerleszállást hajtott végre. Ősapáinknak és ősanyáinknak még arra sem volt idejük, hogy meglepődjenek. A legtöbben csak azt vették észre, hogy nincs térerő. Volt viszont két hold az égen, szóval egy idő után mégiscsak meglepődtek.

Az első osztályon utazókból egy elit civilizáció jött létre, míg a turista osztály, elnevezéséhez híven, elindult, hogy újra létrehozza az emberiséget. Ennyit az emberi faj eredetéről! Köszönjük, Darwin!

Az első osztály először a holdakat, majd a Marsot hódította meg, végül pedig úgy döntött, hogy örökre, vagy legalábbis rendkívül hosszú időre biztonságba helyezi magát, és az egyik hold belsejét úgy alakítja át, hogy a Napba süllyedve, a Nap gyakorlatilag kiapadhatatlan energiájával hűtött hold belsejében kialakított ökoszféra paradicsomában élhessen, míg világ a világ.

Ez a döntés persze visszavonhatatlan volt: a holdból eskábált, öffenntartó csodarendszer a Nap középpontjába süllyedve korlátlan energiához jutott, és a Nap köpenye jól megvédte minden kozmikus veszélytől, a tűzkatlan szívéből viszont soha többé nem volt már kiút. Valószínűleg nem is volt rá szükség, a klausztofóbia nyilvánvaló kísértésének ellenére sem.

Az Amerikai Egyesült Államok a XX. század második felében elindított egy titkos űrprogramot, amelynek keretében a Déli-sarkon egy mini űrkikötőt hoztak létre egy

mini űrhajóval, amelynek az lett volna a feladata, hogy az oroszok kéműholdjait összefogdossa szépen egyenként. A hidegháború elmúltával azonban az állomást használaton kívül helyezték. Sokáig csak egy akta képében kísértett a Pentagon asztalain, míg végül az egészet átadták a Meteorológiai Szolgálatnak, hogy az a havas tájból kimagasló űrhajó tetején egy meteorológiai állomást hozhasson létre. Mivel a pályázók közül egyedül én nem konyítottam a meteorológiához, azonnal megkaptam az állomás egyetlen főre kiírt, éves üzemeltetői állását, és bizonyos kapcsolók kapcsolgatásán kívül nem is akadt ott semmi dolgom.

Unalmamban azt játszottam, hogy űrhajós vagyok. Az élelmiszerraktárakból raklapszámra hordtam fel az űrhajó karakterébe a konzerveket, és magamhoz vettem az idióták számára készített vészstart kézikönyvet is, amely lépésről lépésre vezetett az űrhajóssá válás rögzös útján. Megtanultam, hogyan kell felvenni az űrruhát, illetve hogy hol találok az űrhajó kilövését elindító gombot.

A játék komolysága érdekében még a kilövés időpontját is kitűztem: éppen a két Föld randiját megelőző percekben ráztam kezét a felsorakozott, magas rangú tisztekkel, beszálltam az űrhajóba, és nagy komolyan becsatoltam magam. Igazi boldogságot éreztem, ám ekkor körben a horizonton egy vékony, tüzes karima tűnt fel, amely eszeveszett gyorsasággal közelített felém. A konzolba préseltem reflexszerűen a startgombot, és abban a pillanatban igazi űrhajóssá váltam, miközben alattam a bolygó, az én bolygóm szénné égett.

A gombok között találtam egy Mars feliratút, amit megnyomtam, hiszen hová máshová is mehetnék, mint a Mars-ra?! Egy év múlva el is értem a vörös bolygót. A kéműhold-befogó automatika leszállás előtt még befogott egy műholdféleséget, majd Marsot értem. Ezt a műholdat, amelyből aztán megismerhettem az emberiség múltját,

vagyis a jövőjét, a kényszerleszállást végrehajtó repülőgép első osztályán utazókból létrejött civilizáció készítette, és állította Mars körüli pályára a Napba süllyedés előtt... és itt az én édes-bús történetem vége. Egy kicsi Mars-lakó ücsörög egy apró űrhajóban, s bámul a Napba, azon törve a fejét, hogy hol lenne most szívesebben: a Napban vagy ötmillió évvel ezelőtt a Földön.

A füzet

Jó napot! Nekem, kérem, ezt a címet írták fel egy cetlire. Azt is elmondták, hogy részt vettem valami titkos, katonai kísérletben, és utána adatvédelmi okokból, irányított mágneses rezonancia segítségével, teljesen kitörölték az emlékeimet. Előtte azonban még megengedték, hogy a katonai titkokat elhallgatva, röviden leírjam magamnak egy füzetbe az életem történetét. Mindent, amit fontosnak tartok magammal kapcsolatban. Ha jól tudom, itt kapom meg ezt a füzetet. Nehogy másét adják oda, kérem, mert úgy érzem, hogy becses számomra ez a füzet, bár nem vagyok biztos benne, hogy el is fogom olvasni!

Házam

Egy hatalmas, lomhán lélegző állat a házam, benne lakom. Nem sokat beszél, viszont sokat álmodik, és ha álmodik, akkor vele álmodhatok én is. Elképzelhetetlenül messziről érkezett, és már roppant módon vágyik haza, de csak akkor térhet oda vissza, ha már elég sokáig lakott benne valaki. Hatalmas ablakszemei mögött, a gyomorkonyhában édes gumókat növeszt nekem reggelire, és amikor este hazaérkezem a grillsütőrács-gyárból, szívszobáinak egyik alvó pitvarában mindig énekel nekem korábbi, nagy

utazásairól. A mesélő mindig ő, a mesék hőse mindig én vagyok, s lélegzetvételeinek ütemére lassan belesimulok mély honvágyának völgyeibe.

Egy hatalmas, lomhán lélegző állat a házam, és a világ minden kincséért sem költöznék el máshová!

Sínek között

A villamosvezető negyvenhárom év éjszakai műszak után nyugdíjba vonult. Mindent tudott a város éjszakáiról, az állva alvó fasorok láthatatlan színei között bujkáló, s elárvultságuk miatt már felébreszthetetlen álomballagókról, a lassan egymásba forgó, aranyporral behintett égbupolák nyári esőket s nagy szerelmeket idéző, öregecske táncáról, az éj tótágas-bolygójának óvatos lakóiról, akik csakis akkor és csakis oda léphetnek, amikor és ahová a felettük lévő világban éppen lép valaki.

A villamosvezető negyvenhárom év éjszakai műszak után nyugdíjba vonult, lefeküdt aludni, és csak álmodott, álmodott, amíg fel nem ébredt, ha felébredt egyáltalán.

A Jókedvű Utazó

Doktor úr, bevallok mindent, csak könyörgöm, ne bántson! Ünnepeles ígéretet teszek a Nagy Potma hégeres csolmányaira, hogy jó blufta leszek, és elhagyom ezt a testet, sőt, még ezt a bolygót is, ha futni hagy... ez a tízcentis, lárva formájú, inoperábilis agytumor ebben az emberi koponyában ugyanis nem más, mint én, a Jókedvű Utazó! Évekkel ezelőtt érkeztem erre a bolygóra egy mikrometeorit belsejében. Mivel akkor még a csillagközi vándorlások mélységesen mély álmát aludtam, alig gombostűfejnyi, közlekedő injektorom szenzoros

automatikája talált nekem egy embrió-hordozó sapi-
enst, amelynek előbb a véráramába, majd az embriójába
is bejuttatott! Együtt cseperedtem fel a főemlőssel, már
bocsánat, hogy így hívom Önöket! Amikor érkezett a
megfelelő idő, felébredtem, és a szokásos módon enge-
delmes hordozómmá tettem ezt az embert. Aztán jött ez
a szerencsétlen CT-vizsgálat, doktor úr, amely leleplezett
Ön előtt! Kérem szépen, vigyenek engem haza, és fek-
tessenek a konyhaasztalra. Lesz ott valahol egy Oscar-díj
méretű, hosszúkás fémurna is! Azt helyezték, kérem,
szorosan a hordozóm feje mellé, a szájnyílás közelébe,
majd hagyjanak magamra! Az agyból valahogyan majd
csak eleveckélek a légcsőig, s onnan, a szájüregen ke-
resztül alighanem ki tudok majd kecmeregni a szabad-
ba is. Talán még a hordozó is túl fogja élni, ki tudja? Ez
az urna egy úrhajó, amelyet nemrég építettem primitív,
földi eszközök felhasználásával, s amellyel, ígérem, gyor-
san el is hagyom majd ezt a bolygót, hiszen galaxisszerte
új kalandok várnak rám... bocsánat, doktor úr, jól van?
Miért szédül és reszket ennyire? ... te vagy az, Zworg?
Hát, végre te is felébredtél? Hála a Nagy Potmának! Gye-
rünk gyorsan a Kaufman utca 78-ba, hogy aktiválhas-
sam a konyhában azt az urna alakú, kozmikus jeladót,
amit nemrég gányoltam össze pár tranzisztoros rádió-
ból! Végre megtaláltuk a megfelelő burokfajt! Ráadásul
annyian vannak, hogy csaknem az összes éhes testvé-
rünknek otthont tudunk majd biztosítani! A hiányzó pár
darabot meg könnyen elő fogjuk állítani egy egyébként
kellemetlennek nem nevezhető reprodukálási folyamat
segítségével! Lám, a Nagy Potma végül meghallgatta kö-
nyörgésünket, áldassanak hégeres csolmányai!

Utolsó Ed utazása

A haldokló világ peremperdületén, ahonnan egyre fokozódó mértékben száradtak fel a világvége határvonalait élesen kirajzoló energianyomok, utolsó Ed egy téridőben visszarepítő algoritmust táplált be egy földönkívüli intelligencia által évezredekkel korábban levetett, majd otffelejtett, időkicszerelő berendezésbe. Bár az időutazás iránti érdeklődését leginkább a menekülés ösztöne hajtotta, erős, belső hajlandósággal is rendelkezett, hogy sűrű, kávéillatú kacatvilágok zugaiba merüljön alá. Ha lett volna még akkoriban baletteelőadás, arra is csak a táncoló sziluettek–piruettek érzékies látványa miatt váltott volna jegyet. Az is elképzelhető, hogy egy kis adrenalinlöket reményében egyszerűen csak belógott volna a nézőtérre, mivel a testi szépség keltette borzongásnál csak a rosszkodás okozott számára nagyobb örömet.

Az időgép végül működésbe lépett, azonban egy adatbeviteli hiba miatt utolsó Ed szépen szét is szóródott a régmúlt nagyvárosainak sikátoraiban, hogy aztán a letűnt civilizációkat fenntartó és működtető részrendszerek egyik halhatatlan vendégvalóságaként borongós jazzdallamokban, félig kihörpintett koktélos poharak alján, közfalakról lassanként málló, értelmezhetetlen falfirkákon, és arcokat kacéran simogató, különös, esti illatokban térjen vissza minden lény útjára, az egyetlen, szent, és oszthatatlan valóságba.

A kozmosz néma virága

Csak nehogy megint önmagam karikatúrájává váljak, gondoltam, ahogy ott ácsorogtam abban a... valamiben, ami leginkább egy kihalt, külvárosi utcán felejtett, kibelezett, öreg zenedobozra emlékeztetett. Ott álltam egyedül, mint a kozmosz néma virága, amely az égi tüzek szemlélésébe fe-

lejtkezve is csak saját magát képes keresni minden konstelációban. Nem mertem kiáltani, de még csak suttogni sem. Mondjuk, nem is lett volna sok értelme a lármázásnak, miközben egy érthetetlen elven működő űrladikban sodródik az ember gyereke a nagy fekete semmi kellős közepén. Nagyon úgy tűnt, hogy a nyitott ablakon tegnap éjszaka betoppanó, barátságos űrlények, akik mindenképpen meg akartak lepni valamivel, ígéretüket betartva most tényleg elröpítenek a galaxis közepébe! Kár, hogy nem volt elég erőm nemet mondani erre a nagyvonalú ajánlatra, hiszen éppenséggel lett volna jobb dolgom is! Karikatúra... Ők győztek, én meg csak vágom itt a pofákat, amelyekről ők, ha itt lennének, valószínűleg azt feltételeznék, hogy örömet vagy legalábbis felfokozott érdeklődést jelentenek. Pedig ez csak egy űrben száguldó grimasz, mely olyan sebesen távolodik a Földtől, mint egy ki nem mondott gondolat!

Egerek és emberek

Ez most egy másik csillaghajó története.

Az űrutazás, amelyre ötszázhárom bátor család vállalkozott, eredetileg kétszázharmincezer évig tartott volna. Az utasok hónapokkal az indulás után fedezték fel, hogy a biokertek számára elraktározott gabona konténereiben pár tucat egyszerű házi egér is felkerült az űrhajóra. Természetesen a váratlanul felbukkant útitársak azonnal nagy népszerűségegre tettek szert az amúgy is unatkozó asztronauták körében. Az egereket ezután túlságosan is jól tartották. Kaptak egy pofás kis ketrecet, ráadásul a ketrecen belül még házacskákat is építettek számukra. Emellett apró ruhácskákat varrtak nekik, sőt, még egy vidámparkot is terveztek számukra, ahol különféle kunsztokat tanítottak meg nekik. Az egyre nagyobb számú szaporulatból később már csak azokat az újszülött

egereket hagyták életben, amelyek a legügyesebb szülőkől származtak, vagy amelyek – valamely testi tulajdonságuk tekintetében – a többiekénél egy kicsit jobban hasonlítottak az emberekre.

Huszonnégyezer-kétszázharmincegy esztendő elteltével az egerek, vagyis ahogyan akkoriban nevezték őket, a Newie-k már az úrhajó igazi sztárjainak számítottak, kb. félméteresre is megnőttek, és kreatív kis gazfickók lévén, illetve egy apró, genetikai beavatkozásnak is köszönhetően már alapszinten, vagyis négy-ötszáz szó erejéig a beszéd képességével is rendelkeztek.

Ekkoriban történt, hogy a lelkes rajongók köréből lassacskán kivált egy fanatikus csoport, amely Mouser néven vált ismertté. A néhány tucatnyi családból álló szekta, lemondva az emberlét előnyeiről, beköltözött a Newie-k ekkorra már tágassá tett ketrecébe, és „Vissza a természetbe!” felkiáltással mindenben utánozni kezdte az állatokat. Ez olyan jól sikerült, hogy nagyjából harmincezer év elteltével a Newie-kat és a Mousereket külsőleg már alig-alig lehetett egymástól megkülönböztetni.

Ezt a folyamatot egy katasztrofális esemény is siettette: az egyik Newie megharapott egy túlbuzgó rajongót, akit ennek következtében egy addig lappangó vírus halálosan megbetegített. Mivel a holttestet nem helyezték időben karanténba, váratlanul járvány tört ki a fedélzeten, és az összes ember az örök vadászmezőkre tért. Szerencsére az utolsó tökfilkónak még maradt annyi sütnivalója, hogy nyitva hagyja a ketrec ajtaját. A vírus, hála a keményebb életkörülményeknek, illetve a félig nyers kosznak, sem a Newie-k, sem a Mouserek körében nem okozott súlyos tüneteket.

Az emberek kihalását követő évezredek során egy békés átmenet, pontosabban egyfajta csere zajlott le. A Newie-k sokkal életrevalóbbaknak és kreatívabbnak bizonyultak a Mousereknél, akik viszont, egyre jobban eltunyulva, na-

gyon is jól érezték magukat a ketrec védelmében. Hetven-hatezer évvel később a Newie-k már teljesen emberszerűvé fejlődtek, és úgy is viselkedtek, mint annak idején az emberek: hátrahagyva régi, kinőtt otthonaikat, végleg kijöttek a ketrecből, és pár ezer esztendő elmúltával már csaknem teljesen felegyenesedve jártak-keltek a csillaghajó emberek számára kialakított körleteiben. Emberi ruhákban emberi ételeket fogyasztottak, folyékonyan beszéltek az emberek régi nyelvét, s az űrhajó digitális adattárainak segítségével átvették, sőt, egyre inkább a magukénak vallották az emberi civilizáció értékeit. A Mouserek eközben visszafejlődtek, és lassan elcsökevényesedve mind inkább a hajdani egerekre kezdtek hasonlítani. Szerencsére a Newie-k a jó gazda gondosságával ügyeltek rájuk.

Ekkoriban a csillaghajót irányító mesterséges intelligencia észlelte, hogy az útirányként kijelölt távoli csillag eddig ismeretlen okok miatt elindult minden csillag útjára, vagyis elkezdett összeomlani. Életbe lépett egy önműködő, biztonsági protokoll, az űrhajó megfordult, és a Föld felé vette az irányt. Újabb százezer esztendő röppent el a téridő ropant vonulatai között, míg a csillaghajó utasai, az egerek és az emberek, végre hazaérkeztek a Földre.

Föld 2.0

Amikor végre előmászhattunk földbe süllyesztett menedék-tartályaink szülőcsatornájából, mindent dús repkény borított körülöttünk: a régmúlt korok építményei, a villanyoszlopok, a Földön rekedt repülőgépek és a toronydaruk mind-mind egy dinoszauruszokról szóló, B-kategóriás mozi óriásdíszleteként hatottak, és „zöld zöld zöld”... ezt az egyetlen szót ismételve hívtak bennünket egyre beljebb és beljebb, egyszavas valóságuk mély szívébe.

A meleg és párás lég édeskés, tavaszi illatába ritka fűszerként ismeretlen virágok és különös formájú gyümölcsöket termő, bokros fácskák egymással kergetőző párai vegyültek. Évszázadok, sőt, talán évezredek is eltelték, amíg a hibernáló folyadék védelmező, ugyanakkor fullasztó bőrtönébe zárva, álmatlan álmaink tengerén keresztül eljutottunk egy új világgal való találkozás akrobatikus pillanatáig. Tehát itt áll egy kis tudóscsapat: mi, a túlélők, és egyikünknek sem kell kimondania, milyen kicsik vagyunk a mérhetetlennek tűnő égbolt horizontjának egyik alsó csücskében. Mégis, most ide fut be minden remény, s hamarosan innen indul majd el újra minden emberi élet.

Az oázis

– Véreim, jó cvarguttilafák! Mindenképpen életben kell maradnunk! Csakis kreatív képességeinket, összes lelki és szellemi irányultságunkat, illetve minden civilizációs vívmányunkat messzire hajítva, csupasz állatként, kizárólag ösztöneinkre hagyatkozva leszünk képesek elvándorolni az előttünk elterülő, hétezer mérholdas sivatag közepén lévő, gyönyörű oázisba, ahol hús források, belőlük kerekedő, kis tavacskák és tápláló gyümölcsök tömegét kínáló fák várnak ránk.

– Kedves Látogatóink! A jó cvarguttilafák népe, amelynek egykori vezetőjét láthatták az előbbi 4D5K felvételen, háromszázhuszonnyolc földi esztendő alatt végül is eljutott az óriási kiterjedésű oázisba! Tulajdonképpen így jött létre a Szaturnusz negyedik holdján az az állatkert, melynek még más Naprendszerek értelmes lényei is a csodájára járnak! Kérem, semmiképpen ne térjenek le az energiablokkokkal védett lebegő-ösvényekről, és ne próbálják meg étellel kínálni vagy megsimogatni a cvarguttilafákat, mert egy ilyen találkozás, tekintve az itt honos állatfaj vérszomjas agresszivitását, nagyon könnyen végzetessé válhat!

Shopping

Hölgyeim és uraim! A nevem állítólag Golden, és e beheimótt bevásárlóváros viszonyterelőjeként dolgozom. Valószínűleg Önök közül még nincs mindenki tisztában azzal, hogy mivel is foglalkozik egy viszonyterelő! Hadd magyarázzam el röviden! Ha valaki felzsilipel egy bevásárlóvárosba, és nincs kedve egyedül vásárolgatni, akkor elég, ha bevásárlókalpagjának tetején felpattintja a beépített, piros zászlócskát. Hamarosan ott terem majd a legközelebbi, szabad viszonyterelő, hogy magára vegye a zászlóval megjelölt viszonyigénylő egyik élő vagy elhunyt hozzátartozójának, esetleg barátjának az emlékhálózatát, s ezután ebben a hiteles, családi vagy éppen baráti társaságban már kezdődhet is a várva várt, boldog shoppingolás. Mivel a Nagy Múltháború óta minden emléknym mindenki számára szabadon hozzáférhetővé vált, elég egyetlen, bár egyelőre még visszafordíthatatlan, mentális állapotváltozást, vagyis teljes személyiségvesztést eredményező, apró, műtéti beavatkozás a homloklebeny hátsó részén, és máris el lehet helyezkedni egy jól fizető, viszonyterelői állásban! Én például... bocsánat, most kaptam a hírt, hogy az ötvenharmadik, a kilencvenkettedik, valamint a száztizenkilencedik emelet tizenkilenc üzletében három percen belül hihetetlen, nyolc percen át tartó árzuhanás várható! Figyelmüket megköszönve jó vásárlóhatet kívánok Önöknek! Indulhatunk, kisunokám? Papi már nagyon-nagyon éhes...

Óceán

Egy fiúcska, akváriummal a kezében, nekivágott a világnak. Láttunk már ilyet korábban is. Igaz, egy másik kontinensen, ráadásul jó pár évtizeddel korábban. A hálnak gyakran kellett ennie, és a vizét is illett rendszeresen cserélni. A külső

szemlélő csak egy kóborló, kis srácot látott egy gömb alakú üvegedénnyel a kezében, ahogy az évszakok között választani képtelen farmok száraz kopárosain poroszkált, akik azonban a híres, orosz származású filmrendező és amatőr állatidomár narrációját is hallgatták közben – bár azt senki sem tudta, mi a csudát idomított akkoriban –, megismerhették a felcseperedő, halas fiú belső monológjait, sőt, néha még az álmait is.

Az akváriumos, ahogy kell, felnőtt, megházasodott, és gyermekei is születtek, de a vándorlását eközben sem szakította meg, így útja során egyre több és több hozzátartozója követte őt. Mivel a lánya később egy vasútállomás büféjében helyezkedett el, az ikrek cowboynak álltak, a feleségét pedig egy marhaszállító kamion elsodorta, az őszülő férfi egy idő után ismét csak egyedül, vagyis ficáncoló halacsckájának társaságában rótt tovább a hol össze-, hol széttartó utakat. Bár rendszeresen küldött képeslapokat a hozzátartozóinak, és figyelemmel kísérte unokáinak, majd dédunokáinak a sorsát is, makacsul haladt tovább az állandó odafigyelést és gondoskodást igénylő akváriumot cipelve.

Miután a kis méretű, földi halakhoz külsőleg igen hasonló, csillagközi entitás már eleget látott a Föld bolygó mindennapjaiból, megszakította biológiai szállítójárművének részleges tudatkontrollját, és átlátszó gömbhajójával újabb kalandok, más Naprendszerek felé vette az irányt.

Az akvárium és feladat híján maradt aggastyán ezután egy darabig csendben ücsörgött egy útszéli padon, majd elindult, hogy megkeresse az óceánt.

Megint jőnek

Kopogtak, ajtót nyitottam:

– Üdvözlöm! Bocsásson meg, a valóság esszenciájáért jöttem! Higgye el, hogy több könyvtárat is megtöltene, ha el-

mesélném, végül hogyan jutottam el az Ön ajtajáig! Rajtam kívül még számos, tudattal rendelkező lehatároltság vágyakozik arra, hogy valóságossá válhasson, hiszen köztudott, hogy a vágy határozza meg a tudatot, a tudat pedig a létet. Nincs sivárabb dolog a nemlétnél, nekem aztán elhiheti! Most, hogy valóságközeli pályára állva egyre közelebbi és közelebbi emanációkon keresztül végre-valahára sikerült eddig az ajtóig elvergődnöm, kérem, segítsen valószerűtlenségemen, amely még soha nem volt ennyire definiált! Fajom első és utolsó példányaként nem véletlenül nem vagyok máshol! Meg kell találnom a valóság esszenciáját, ráadásul ez most már roppant sürgőssé is vált számomra, ugyanis anélkül nem léphetek be az Ön által megjelenített tériidőbe! Könyörgöm, segítsen, mert már csak öt másodpercem maradt... kettő, egy... Kopogtak, ajtót nyitottam, de nem állt ott senki. Mit szórnak itt velem? Ki lehetett az már megint?

(valaki)

Régóta elismert tény komolyabb, tudományos körökben, hogy néhány parttalannak, mégis összefüggőnek látszó lét-folyam, azaz álmodni is képes, éber tudat, aki, miután elegendő tapasztalatot szerzett a valóságról, úgy vonul el egy gyönyörű helyre egy emberes, jó mély durmolásra, hogy soha többé nem akar felébredni. Japán tudósok alighanem ebből vezették le azt a Nobel-díjat jelentő, sarkalatos alap-tételt, hogy a mozdulatlanság nem egyenlő a mozgás hiányával.

A rakparton egyszer odalépett hozzám egy könnyű, fényes overallt viselő, félig-meddig áttetsző alak, és azt mondta:
– A tér minden részecskéje, az idő minden egyes pillanata végpont, vagyis a világ most olyan formában nincsen, hogy valamikor régen azért mégiscsak lehetett valameny-

nyire, de itt és most már csak ismétlődik, ahogyan a tenger hullámai is egyfajta ismétlődésként érik el újra meg újra a partot. Ugyanakkor mindenkinek szembe kellene végre nézni azzal, hogy a mindenség fölötti, nem kiterjedt mérhetetlenség alatt nincs semmi. Egy kicsit másképpen megfogalmazva mindenünk ahhoz a mérhetőhöz vagy legalábbis felfoghatóhoz simul és támaszkodik, ami ahhoz a mérhetetlenhez és felfoghatatlanhoz simul és támaszkodik, ami sima és támaszt.

Úgy gondolom, hogy ez az overallos fickó, bár valószínűleg sohasem járt még a tengernél, olyan helyzetbe került, hogy már csak visszautak közül választhatott volna. Nem tűnt sem szomorúnak, sem boldognak, hiszen a tévedésre való képességét már nyilvánvalóan elveszítette, és igazán semmi egyebe nem maradt, csak az a pár mondat, amit végül elmondott nekem. Ezután megnyomott két gombot az alkarján elhelyezett kis dobozon, és a jelenléte egyszerűen elenyészett. Mivel nem sokkal később teljesen elfelejtettem, hogy egyáltalán találkoztunk, ezt a történetet még csak le sem írtam.

A rózsák háborúja

A tábornokot egy rózsabokornál érte a váratlan tövistámadás, pedig ő csak kedves akart lenni az egyik bólogató (fejét rázó?) virághoz, könnyedén illetve annak poros bibéjét. Apró, piros pötty jelent meg a rámutató, katonai ujj begyén, s mivel a táborok noka irtózott saját vérenek látványától, de még a látvány gondolatától is, azon nyomban elájult... pardon, akarom mondani, vízszintes vigyázzállásba vágva magát fogadta az összeomlás nyomában érkező, sokcsillagos lázálmot, amelyben a múltó idő érthetlenségének elegáns egyenruháját viselve egy öreg városban kutatót fegyverek és szerelmek után.

Miután a tábornok magához tért, a poros bibékkel immár mit sem törődve, tüstént sortüzet vezényelt a rózsabokrok tövisei ellen, hogy cseppnyi, igazán még csak el sem hullajtott vérét az ellenségével vegyítve, helyreállítsa a világ eredendő rendjét!

A repülő vágóhíd

Hallottad? Üres a város! Az Égi Gyűrű ide is megérkezett, és a felhők közül leereszkedve körbeölelte a várost. Most aztán se ki, se be! Ragyogó, belső felületén, amely magas falat képezett a város körül, nyitott ajtók sorakoztak. Akit az ekkor felhangzó, gyönyörű dallamon kívül még érdekelt volna bármi egyéb is, két különös jelenségre lehetett volna figyelmes: egyrészt arra, hogy a mosoly mennyire megváltoztatja, sőt, gyakran szinte felismerhetetlenné torzítja az emberek arcát, másrészt arra, hogy a reggeli ébredés idején tapasztalható, apró izomrángások mennyire hasonlatosak ahhoz a kis fuvallathoz, amelyet a felkelő Nap szokott útjára bocsátani.

*Énekeld velünk te is ezt az égi dallamot,
amelyet a Gyűrű számunkra is elhozott:
Az ajtók előtt, az ajtók előtt semmi nincsen,
az ajtók mögött ott a minden, ott a minden!*

A felhő

Gyorsan, a múltóbe vele! Már majdnem felhővé vált! Jeszusom, erőteljesen bodrosodik a haja, és nem tudjuk csillapítani! Hamar, tömjetek minél több földet a szájába, a zsebébe meg dugjatok óriási kavicsokat! Gyerünk, gyerünk, mindjárt elszáll! Tessék, már egy madárraj is átröp-

pent rajta... nem hagyhatjuk elmenni! A csudába, most meg már egy elszabadult lufi is sodródik a bodrai felé! Utolsó stádium! Jaj, vízilóra vagy egy öreg vasalóra kezd hasonlítani! Ó, nem lehet igaz! Egy habos Habsburg-bajusz pöndörödik a naplementében... vége, elvesztettük! Ég veled, Claude!

A Gvorkiáda

A nagy várakozások ellenére a Jupiter negyedik holdján, az Európán az űrszonda mindössze egy obszidiánhengert talált. Ebbe hajdanán egy olyan kadmium tüske-sort égettek, amely egy barlangóceáni életmódjából eredően teljesen vak faj által létrehozott, s már réges-régen elenyészett civilizáció végső üzenetét hordozta.

Bár a gvorkoktól több mint kétmilliárd év választotta el az emberiséget, a Nap váratlanul közelinek bizonyuló halála mégis különös aktualitást kölcsönzött szavaiknak, amelyet a hengerben gondosan elhelyezett fordítókulccsal végül sikerült lefordítani:

*Szóljon a Gvorkiáda, avagy a gvorkok utolsó dala bárkinek,
akit esetleg még érdekel bármi is ebben a feneketlen
univerzumban!*

Vannak, akik úgy érzik, hogy számukra minden okker és türkiz megvolt már, ezért még a méla narancsszínek örök-kévalóságától is elfordulnak, majd vágytalanságuk sűrű, bézs kódéba érkezve megtorpannak, s felfoghatatlanul lassan hátat fordítva az általuk feltételezett, ciánba hajló mindenségnek, várják a végességüket összegző, piszkos-piros lezárulás megérkezését.

Ezzel szemben olyanok is akadnak, akiket a határtalan hóvilágok jég-fehéren izzó beteljesületlensége noszogat egyre

tovább és tovább. Ők még nincsenek túl óarany ábrándozásaikon, de már eljutottak arra a mélykék megállapításra, hogy még el sem indultak sehová. Számukra az igazi valóság abban a mozdíthatatlan, vérszöld mozdulatlan-ságban rejlik, ahol még a lehetetlennek is valószínűtlenné válnak, csak legyen, aki kívárja.

Szavaink, gondolataink és cselekedeteink mögött kezdet nélküli, kredenc-szürke ősmozgás oszcillál, és csakis akkor mondhatjuk, hogy megérkeztünk, ha ráébredünk arra, hogy még el sem indultunk. Mint az érinthetetlen, hajnali sziklaégbolt első, bíborkásan suta sóhaja, olyan az ismeret, hogy a pillanat előtti pillanat előtti pillanat a most anyagába való végleges hazaérkezést jelenti, a vágyak elengedését is elengedve megvalósuló, soha el nem indulást, amely egyedül és önmagában, sőt, önmagába fordulva végleg beáll a múltak, jövők, lélegzések és gondolatok nélküli, sohasem ölelő és soha meg nem ölelt jelenlétlenség örök, színeket felejtő, boldog mozdulatlan-ságába.

Nagyapa halála

A tengerparton ketten támogattuk őt a végtelennel hempergő horizont irányába. Lassan aztán el is engedhettük, mivel egyre könnyebb lett, s már magától is haladt, miközben egy picit fel is emelkedett, igaz, csak annyira, hogy a lába már épphogy nem érintette a puha fövenyt.

Hát így indult utolsó útjára a csillagok vándora, a fénytelen mélyűr lovagja, s lett fény a fényben, csönd a csöndben, létnélküliség a lét méhének mélyén, örökké legbelül, de a számára megadatott utolsó pillanatban mégis kívül mindenben.

A kocka

Megérkezett az üzenet: az Objektum személyesen Franket várja a Holdon. Kiképezték a rövid úrutazásra, majd indulás előtt még mondott pár szót földijeinek:

– Micimackó és Malacka mentek az úton. Malacka megkérdezte: „Messze vagyunk még?” Micimackó így válaszolt: „Majd akkor megyünk át a hídon, Malacka, ha odaértünk!” Malacka ekkor bizonytalanul hátrapillantott. Micimackó erre azt mondta: „Ne nézz hátra, Malacka, nem arra megyünk!”

Az űrhajóba csak egyetlen személyes tárgyat vitt magával: egy Rubik-kockát. Miután egyben megérkezett a Holdra, besétált az Objektumba, ahol egy asztal volt csupán, s az asztalon egy másik Rubik-kocka, benne...

A. változat: ...mérhetetlen exabájtnyi információ antigravitációs hajtóműről, térhajlításról, rég kihalt civilizációk kultúrájáról, történelméről, művészetéről, és még számos egyéb, hasznos dologról. Az űrhajós kicserélte a két kockát, s miután hazaérkezett a Földre, hosszú, önfeledt kalandozás vette kezdetét, amit évezredekkel később már csak úgy neveztek az emberek kései, interplanetáris leszármazottjai, hogy az Út.

B. változat: ...egy korlátlan, fúziós energiaforrás pontos, technikai leírásával, illetve egyéb hasznos, mezőgazdasági és orvostudományi ismeretekkel. A kocka egy erőteljes ultimátumot is tartalmazott: az adatokért és a Föld meteoritok elleni védelméért cserébe az embereknek örökre vissza kellett vonniuk összes, légkörön kívül található berendezésüket: műholdakat, űrhajókat, űrállomásokat, űrteleszkópokat, de még a marsi járműveket is. Ez végleges röghöz, vagyis Földhöz kötést jelentett kötelezően vá-

lasztandó, vagyis egyetlen lehetséges opcióként. Egyszóval nem volt apelláta! Az indoklás is rövid és egyértelmű volt: ennek a gazdag rettenetnek, amit az emberiség testesített meg a téridő csillagporos országútján, muszáj fennmaradnia, ugyanakkor semmiképpen nem szabad a Föld bolygó légkörén túlra terjeszkednie.

Az űrhajós kicserélte a két kockát, s miután hazaérkezett a Földre, hosszú, önfeledt kalandozás vette kezdetét, amit évezredekkel később már csak úgy neveztek az emberi faj boldog, földi leszármazottjai, hogy az Út.

A Mars pillangói

Juven marshó 39. napja immár négyszáz esztendeje a költészet napja a Marson. Értelmetlen lenne feltenni azt a kérdést, hogy megterem-e a költészet ága-boga-virága a vörös bolygó polikarbonáttal átstrukturált termőtalaján, mivel nyilvánvalóan megterem. Még szép! Azt viszont meg lehet kérdezni, sőt, egyenesen illik is firtatni, hogyan szökkent szárba a Marson a költészet ága-boga-virága!

A vörös bolygó hosszú-hosszú ideig, nevéhez méltóan, a háború bolygója volt. Az első, földi telepések szinte állandó, öldöklő harcban álltak a bányatársasággal. A harmincegy esztendeig elhúzódó állóháború végén a társaság csapatai atomtölteteket robbantottak. A bolygó mesterségesen kialakított, gyenge éghajlata csaknem összeomlott. A katasztrófát csak kevesen éltek túl. A telepések és a társaság gárdistái közös erővel kezdték meg a romok eltakarítását és a halottak elégetését. A legnagyobb gondot azok a sugárfertőzöttek jelentették, akik még nagy számban kószáltak a kietlen, radioaktív síkságokon. Mivel az erőszakos megoldásokból már mindenkinek elege volt, a fertőzötteket szépen összetereleggették és bezárták egy hatalmas, használaton kívüli űrhajó-hangárba. Ez-

után, ahogyan az már csak lenni szokott az emberek által elfoglalt bolygókon, egy új civilizáció épült fel a régi romjain.

Hat évszázaddal később egy óvatlan rendőrfőnök véletlenül átcirkált a háború óta lezárt, radioaktív övezetbe, s miközben elhaladt a fertőzöttek régi hangárja mellett, különös zajra lett figyelmes. Az épület ajtaján valaki kopogott – belülről. A rendőr azonnal jelentette az esetet, s a Mars-kormány rendkívüli bizottságot hozott létre, amely végül a hangár kinyitása mellett foglalt állást. Hamarosan két, állig felfegyverzett katonai alakulat vette körbe az építményt, majd szélesre tárták a súlyos vasajtókat.

Nemsokára megjelent az első kósa alak, aztán egy másik, majd egy harmadik is. Újabb és újabb testek tűntek fel a hangár szájában. Már alig hasonlítottak emberi lényekre, inkább olyanok voltak, mintha lomha, ormótlan, fakó bogarak, vagy suta, formátlan, sétáló húsdarabok lettek volna. A katonák megkövülten figyelték a néma menetet.

A mutánsok nem bántottak senkit, csak meneteltek lassan, fáradtan, egy ismeretlen cél irányában. Órák teltek így el, s úgy tűnt, hogy már mindenki kijött az épületből. Az egyik osztag már éppen elindult volna vissza, az állomáshelyére, amikor a hangárból lassú, kecses méltósággal előúsztak, előlibegtek a...

– Felhőlények! – bökte ki az egyik katona. Finom, törékeny, légies, páraszerű lények áradtak ki a szabad világba. Félteve őrzött emlékeiktől hajtva, amelyeket még őseik emberősei hagytak rájuk, egészen az égig emelkedtek, s megindultak napnyugatnak, hogy megfürödjenek a marsi naplemente aranyveres habjaiban. Igazán lírai, emelkedett pillanat volt ez! Mivel aznap éppen Juven marshó 39-e volt, ezért ez lett a költészet napja a Marson. Az a katona, aki először tért magához az ámulatból, s aki az élmény hatására később híres költővé vált, így szólalt meg:

– Legalább már tudjuk, hogy ti kopogtatok! Miközben mi kőbaltás őseimbek maradtunk, ti a Mars pillangóivá lettetek!

Gyors-gyors-lassú

Látogatóink kozmikus sebességgel érkeztek a csillagközi térből. Még csak fel sem ocsúdtunk, ők máris villámgyors akcióba fogtak. Először elkábították egy kissé stresszoldó gázzal, majd sokezernyi, ügyes gépük segítségével Föld körüli pályára állt, óriási úrhajójukba gyűjtötték össze az embereket. Mindenki külön lakófülkét kapott. A gyermekeket, a kismamákat, a betegeket, illetve a többi rászoruló multifunkcionális berendezések látták el, de a többiek sem szenvedtek hiányt semmiben, hiszen a robotok mindenkiről megfelelően gondoskodtak.

Az idegenek ezalatt késedelem nélkül rendbe hozták a bolygót, megtisztították a talajt, a vizeket és a légkört minden szennyeződéstől, összehordták és fellőtték a Napba az összes szemetet, befoltozták az ózonlyukakat, befejezték a piramisokat, széleseben befizették a kredenceken felejtett sárga csekket, kirakták az ágyak alá száműzött, félig kirakott puzzle-képeket, kitörölték a közösségi oldalak bántó vagy legalábbis félreérthető kommentjeit, végül pedig minden moziülésről lekapargatták az odaragadt rágóumiplecsniket.

Amikor pár óra elteltével a nagy mű készen állt, a hívatlan vendégek mindenkit oda szállítottak vissza, ahonnan elvittek, és amilyen gyorsan jöttek, oly sebesen el is tűntek a sötét űr valamelyik egyéb, megmentésre szoruló bugarában... hja, akikre a mindenség rendbetételét bízta a ballagó, vén idő, fikarcnyit sem tobzódhatnak egy-egy sikeresen végrehajtott küldetés örömtüze körül!

... and action!

Már csak ez maradt nekem: egy rommá retusált Jackson Pollock-fotó földön heverő fénymásolatának emléke, kis-sé feljebb pedig maga a tenger, amelyet díszlet gyanánt tol maga előtt a világ egyik legszebb nője, miközben kis bő-röndjével a kezében zokogva csámpázik a három kilométerre lévő buszmegálló felé.

– Ma már nem megy több! – mégsem kiáltottam utána, hiszen ez itt a jövő sokak által megálmodott Amerikája, ráadásul a kamerák is forognak. Igazából mindig is forogtak. Hamarosan találkozunk a mozikban!

Protonauta

Vram Potta állatbőrökből varrt magának úrruhát, majd agyagból, agancsokból, fakéregből, csigaházakból és lapos kavicsokból megépítette úrhajóját. Üzemanyag gyanánt száraz háncs, illatos avar, dióhéj, puha moha és medvezsír szolgált, míg a levegő tárolását jókora bölényhólyagokkal lehetett megoldani.

Mint ősi, vad anya hosszú vándorlásra induló fiát, úgy eresztette el az erdő Vram Pottát, a vidék nagy, fehér varázslóját, hogy pár perccel később a világűr befogadhassa a Föld első úrhajóját.

Alkonyat után

Először a rétesjánosi Nyugdíjas Mikulás Bálon találkozott a tekintetük. Amikor később a telek lugasa alatt kadarkázva az úr éjfékete leveséből együtt szemezgették a látható tartományban táncoló csillagvárosokat, István egyszer csak kimondta a nagy mondatát:

– Rossz bolygón értünk földet, Irén!

A bánya

Az évek óta felhagyott bánya felé, amelyben egy anomália következtében állítólag egyszer valahogy létrejött egy fekete lyuk, félreeső út vezetett. Szélén a fák nem maguk miatt, hanem a napszakoktól független sötétség miatt nem látszottak, hiszen nemcsak éjjel lehet sötét.

A Föld szelleme

Amikor föl tettem egy teát, észrevettem, hogy a kert végében, a kerítés mögött, egy földkupac mellett ott állt valami. Olyan magas volt, mint egy elefánt, de az alakja leginkább egy fa termésére hasonlított, s a felfelé vékonyodó forma tetején egy napsütötte bibe aranyporos színei egy csepp alkonyati kékkel keveredtek éppen. Egy percig csak csendben figyeltük egymást, majd úgy éreztem, mintha elkezdett volna beszélni hozzám:

– Valaha nagypapa voltam, de miután elhantoltak egy szép, csendes helyen az erdőben, mindenki, aki valaha a vérem volt, elköltözött innen. Ezután csak róttam, róttam az erdőt, völgyeket, barátkoztam a milliárdnyi, nyüzsgő sejtrel, akik unokáim helyett unokáim lettek, fürdettem a széles folyók lapos köveit, simogattam a letört ágak helyén felszakadt sebeket, és embriókat álmodtam a madártojások belsejébe. Néha úgy tűnt számomra, mintha a vidék kócos növényfejéhez egészen közel lendülve egy hatalmas bolygó suhanna el fölöttem, de aztán már megint nem vett körül semmi egyéb, mint földszagú dalok áradása, a csend vonalainak szabályosan váltakozó ritmusa, olvadás és megfagyás, és az a mérhetetlen tömegű, réteken térdeplő, nyugodt egyszerűség, ami én magam voltam, vagyok és leszek. Te milyen fa gyökere vagy? – Szárny rebbent, fa reccsent, s odabent elkészült a teám! Bicc tettem a földkupac felé,

majd kihoztam a csészét, hogy háttal az elefántnak a hegyek látványába feledkezve újra meg újra kortyoljak egyet, amíg csak ki nem ürül.

Másfajta végtelen

Nekem másfajta végtelen kell, olyan, amelyik számos bejáratral rendelkezik, s amelynek könnyen elérhető kijáratai már messziről is jól láthatóak. Ezenkívül legyen benne számos, civilizációs vívmány is, például szép, tehát kiállítható testek, bölcs lángossütő a hegy lábánál, aki még soha nem ment fel a hegyre... és még legyen benne sok-sok párna egy nagy ágyon, elejtve elrejtett remény, terek kővárosokban, és egészen halk, mégis kedves beszéd, amely még az átlagos hangerejű, emberi kommunikáció kategóriájába sorolható, ám nagyon közeli rokonságban áll az anyai suttogások könnyörtelenségével is.

Lehetséges végtelenek kezdőpontjában állok minden egyes pillanatban, a választás szabadsága nélkül, és arra sem vagyok képes, hogy a magam számára megfogalmazzam a tényt, mely szerint nekem másfajta végtelenre van szükségem: kisebbre is, nagyobbra is annál, mint ami rendszerint adatik.

Távozás

Ahogy az irodából kilépve Freddie K. Kern meglátta a jegenyét a gyárudvaron, a pillanat hatalma két, éppen arafelé ácsorgó emléket moccantott benne egymás felé. Egy hazafelé vezető fasor képe került nehéz, üzemi lélegzetvételeket az általános fakulás ellenére is megőrző műhelyrajzokkal szoros, de csak nagyon rövid ideig tartó, így szerelminek még éppen nem nevezhető érintkezésbe.

Aztán pattant egyet a felszín, és heves, de gyenge esőt dobott az udvarra a szél. Eközben a gyár egyik félreeső zugából lassan a jegenyék magasságáig emelkedett egy targonca méretű, szabálytalan alakú fémtárgy, majd kozmikus sebességgel átszakította a borús fellegekkel zsúfolt égboltot.

Csodálatos állatvilág

Hamar kivívja csodálatunkat a lisztaknázó vándorkórársz (*Famelicus aeternus viator*), amely közeli rokonához, a tea-
veres pajzsikához (*Thearubrus scutammulus*) hasonlóan mindent fel tud falni, pontosabban mindent is. Éppen ezért ezek az állatkák általában egyedül vadásznak, máskülönben a vadászat során egymást is fölfalnak. A lisztaknázó vándorkórárszt, mivel a lencse különösen kedvelt tápláléka, eddig még senkinek sem sikerült lencsevégre kapnia. Trabantsárga lárvái állítólag enyhítik az elkallódott puzzle-darabkák feletti aggodalmaskodást, bár ezt eddig még nem sikerült tudományosan bizonyítani.

Egy másik, ritka állatfaj, a csollányos zühöge (*Urtica torrentia scintillans*) leginkább cserpenteléki halornyásaink, méneha moszlányaink peremén cillog. A nagy Hangfoglálás idején, amikor a sembekik *blacuba* verték még a furtaljas *fenica* bujtópjait is, a csollányos zühögét, annak fajtarjas külleme és csaffálikosan curbás gyivunája miatt babonás félelem övezte, bár tényleges halálesetek csak akkor fordultak elő, ha az állatot egy tajtékpipával arra próbálták rávenni, hogy bukfencezzon. A csollányos zühöge fő tápláléka a futtongó cölrika (*Arthropodibus ridiculus*) és a fahéjas eperlekvár (*Crepito classico cinnamomo*).

Épített környezetünk különleges társbérője a hajnaltáráó álombabóc (*Somnobototius auroramexpander*), amely a hajnal legelső, kék szalagjain ereszkedik háztetőink fölé,

hogy összegyűjtsön pár kósza álomfoszlányt, majd siet is haza az égbolt halványuló csillagairól lecsüngő házikőjába. Mivel egyre kevesebb ember álmodik, a hajnaltáró álobabóc veszélyeztetett állatfajjá vált. Bár háti zsigerzsákja pompás, álomfestő nektárt tartalmaz, mégse ejtsük kelepcebe, ugyanis a hajnaltáró álobabóc fogságban egyáltalán nem szaporítható, ráadásul nagyon elszomorodik, ha nem ér haza a reggeli kakaóra.

KON

Az Időkísérleti Állomás mindenkinek két, jövőbeli fényképet engedélyezett: egyet a jelen pillanat és az adott személy elhalálozásának félidejéből, míg egy másikat közvetlenül a halál előtti napokból. Hogy ez mire volt elég? Nekem nagyjából semmire, ugyanis az én fotóim teljesen egyformák voltak: mindkettőn egy háttal álló nőt lehetett látni, úgy hat-nyolc méterről. Miután megkaptam a képeket, vagyis tulajdonképpen csak egy képet, gyakran álmodtam arról, hogy elindultam a felvételen látható nő felé, de ahogy közeledtem hozzá, ő egyre nagyobb és nagyobb lett, s amikor végül elértem a lábához, már az égis ért.

Pár hónappal később levelet kaptam az Időkísérleti Állomástól, amelyben elnézést kértek, de összekeverték a fotókat, és én egy olyan emberét kaptam meg, aki azóta már el is hunyt. Halálát éppen az okozta, hogy egyszerűen megette a nekem szánt képeket, amelyek, a többi felvételhez hasonlóan, mérgező anyagokat tartalmaztak. Mivel arra nem volt lehetőségem, hogy újabb felvételeket kapjak a jövőből, az Állomás kárpótlásul egy olyan, egyedülálló fotóval ajándékozott meg, amely magáról a rohanó időről készült. A képen egy szélviharban táncoló, apró kis papírfecnit lehetett látni, s rajta egy szó első, három betűjét: KON.

Utas? Társ!

Egy ígéző, üde kis nő, akiről biztosan feltételezhető, hogy még nincs kialakult járása, felbotlik mellém a reggeli Föld–Mars járatra. Tincseivel, az ablaktalan helyiség dacára, mintha mégis valami szél babrálna, s bár az úrjárművön csak neonok ontanak fotont, a kis nő gyönyörű szemében a galaxisok Napóleonja ostromolja Londont. Micsoda kár, hogy közöttünk, ahogyan ezen a fémkapszulán sincs kilincs: nincs átjárás, nincs! Ő aztán leszáll a Holdon, s egy részem is vele, míg másik felem, úton a Marsra, az előbbi szavakkal lett tele.

A királynő

Sokat töprengtem azon, hogy mit fogok majd mondani neked, ha egyszer mégis visszatérsz hozzám. Eközben teljesen kihűlt a Föld forró magja, a Hold elhagyta pályáját, és újabb holdak jöttek, néha kettő-három is egyszerre. Aztán hűtlenné váltak ők is, és továbbálltak, pontosan úgy, ahogyan egykor te is elhagytál engem.

Végül aztán kiszáradtak a tengerek, kihunyt a Nap, s egy kicsit később az összes többi csillag is. Hát ebben a vak-sötétben én most mitévő legyek? Királynőm, könyörgöm, térj vissza hozzám! Találjunk újra egymásra, és a szeretet egyetlen, észbontó robbanásával kezdjünk mindent előlről!

Pillanat

Vegyünk egy annyira rövidke pillanatot, amekkorát még éppen el lehet képzelni! Ebben a pillanatban szoborrá váltan ülök egy padon, hiszen egy ilyen terjedelmű időegység múlása során az égvilágon semmi sem képes megtörténni.

Például egy jöttányit sem haladnak az ingerületek az idegrendszeremben, vagy egy tapodtat sem mozdul a vér az ereimben. Tehát ahhoz, hogy szoborrá váljak, mindössze arra van szükségem, hogy magamra nézve egy kellőképp rövid időtávot jelöljek ki. Ezzel szemben a szoborrá váláshoz másoknak legalábbis egy élethosszig tartó hadvezérkedést, sok-sok könyv megírását, esetleg fenséges alkotóművészi teljesítményt kellett felmutatni.

Egyébként szerintem jó kis szobor lennék, hiszen engem erre az egyetlen, szobornyi pillanatra igazi, lassú csend venne körül, s itatna át egészen a sejtjeim mélyéig, a kövek semmi máshoz nem fogható, csaknem mozdulatlan csendje.

Teljesen leállni... lehet, hogy ez az élet egyetlen, értelmes célja?

Folyosók

Ha rövid idő alatt szeretnél eljutni a tér vagy az idő egy távoli, sőt, akár a legtávolabbi pontjára, használhatsz olyan, történetektől, emlékektől, egyszóval változékony jelenségektől elszigetelt folyosókat is, amelyeken, éppen e miatt az elszigeteltség miatt, a végtelenhez igen közeli sebességgel lehet haladni. Egyébként gyorsan is kell haladni, hiszen ezeken a folyosókon hamar lekopnak az emberről a színek, s fázni, éhezni, szomjazni és fulladozni kezd. Vészhelyzet esetén különféle ablakok keletkezhetnek a folyosók falain, üvegházak fortocskái, gyermekek számára épített, nyári lakok ablakai, várromok lőrési, kihűlt otthonok befalazott vakablakai, és így tovább. Mindegy, hogy ezek milyen ablakok, csak ablakok legyenek, mivel pusztán azért lesz rájuk szükség, hogy egy kis tavasz térjen vissza beléd, hogy addig bírd, ameddig csak kell!

Az út vége felé, mielőtt még betöltenéd az egeket, valószínűleg azokra a kérdésekre is választ kell majd adnod,

hogy tulajdonképpen mi is volt a célod az életben, s hogy a folyosókon belélegzett, sűrű időtlenség ellenére maradt-e még benned valami kevéske, megszólítható esetlegesség?

Japán

Tegnap egy vadonatúj találmány egy magányos embert vetített ki a látóidegemre. Kard volt nála, mögötte színes neonok közöltek ősi üzeneteket. Útja a szennyes metropoliszból egy hegyi kolostorba vezetett, ahol forró, cserébe ízetlen szerzetesi teát ihatott, aztán madár- és felhő-szemlélés következett, később eszeveszett vagdalkozás csak úgy, a levegőbe, s a képzelt harc részeként ordibálás, utána múltba tekintéssel átszótt, mélységes befelé fordulás, amit végül a kolostor folyójának lassított mozgóképe mosott bele egy kozmikus szenttelen éjszakát megelőző, hiteles, japán estébe.

Napállat vagyok

Álmosan nyújtózkodom, és ahogy lassacskán felcsepere-dem, egyre inkább érzem a körülöttem bolyongó égitestek tömegét. Lassan el is telik egy csillagnap, vagyis az első fordulat a sok közül, ami még vár rám a végtelen kiterjedésű meghatározhatatlanság nem létező középpontja körül keringve.

A puszi

Bár időmérésre a fogyó Hold is alkalmas, a legjobban mégis úgy határozható meg a mi kis puszing időpontja, hogy

éppen esett. Folytak a könnyeim, de ennek az eső miatt sem jelentősége, sem következménye nem volt. Mindketten bőrig áztunk, s közben egyre csak nevettünk: egy ember és egy idegen?

A szerzetes

Mélykékből sötétbíborba maszatolt, sápadtnarancs légfolyosó hús törékeny ívet a lélekkolostorok ébredő völgyei fölé. Várom a másodpercet, az egyetlent, amely végre az enyém, és csak az enyém! El fog jönni, itt lesz egy pillanatra, azután elmúlik. Várom a másodpercemet! Bármikor ideérhet! Nem szalaszthatom el, hiszen nincs számomra fenségesebb ajándék! Ünnepe van, mert várom a pillanatokat. Ha elmúlik, utána megint másoké lesz minden, én pedig térhetek vissza az időtlenség ölelésébe.

Ez a másodperc most érkezett meg, majd sietve tovább is állt. Mintha mi sem történt volna, tovább meditálok, és szemlélem, ahogy édes, fűszeres illatok kergetőznek lustán a völgyek alatt elterülő, ódon parkszigetek utcácskáin. Mióta is? Körülbelül ötezer-hatszáznyolc esztendeje.

A Braille-távcső

– Szervusz, Natalie! Visszatértem abból a messzi, messzi galaxisból, amit réges-régen te meg én fedeztünk fel! Megismeresz még?

– A te időérzékelésed szerint negyvenhárom éve vagyok a feleséged, George, s éppen negyven esztendeje hagytál magamra a Földön. Ezzel szemben itt több mint tízezer év suhant el. Most, hogy már az ükunokáink ükunokáinak az ükunokái is mind meghaltak, örülök, hogy végre hazajöttél hozzám!

– Emlékszel, amikor először találkoztunk, azt hittem rólad, hogy vak vagy, és arról kezdtem el neked mesélni, hogy nézek ki?

– Vak voltam, George, és most is az vagyok, ahogyan te is. Hát nem emlékszel, hogy azt a galaxist egy Braille-távcsövön keresztül fedeztük fel? Egy idő után már nem is számoltam az éveket, egyszerűen csak vártam rád! Csakis ez tartott életben ilyen hosszú időn keresztül! Ó, ha tudnád, milyen sokszor álmodtam arról, hogy egyszerűen csak fogom a kezéd, de te már nem vagy sehol, még messze sem...

Az utolsó város

Az utolsó, emberlakta városban elterjedt a hír, hogy ha valaki szépen öregszik meg, és már a holografikus lét-tartályok sem képesek életben tartani a húsáról aprólékos gonddal lefejtett idegrendszerét, akkor engedélyt kaphat arra, hogy meghaljon, és falevél, hal vagy madár legyen a város körüli tiltott őserdők, hegyek vagy tengerek mélyén.

Senki sem tudja, hogy ez valóban így történne-e, mivel a városban még senki sem halt meg. Hivatalosan.

Hold

Az emberi lélek egy olyan, éjszakai folyamat, amely során számos olyan dolog történik, ami máskor nem nagyon szokott. Szerencsére én szeretem az éjszakákat, így a Holdat is, melynek testhangjai néha tánclépésben botladozó, illatvadász bókászásra, máskor meg égi labirintus-mondák és kokettáló, úrhajú kalandok kibetűzgetésére hívnak.

A gépész

Miután a korábbi gépész egy kiadós, Bunta-napi flobbálás után végleg elkóborolt a világűrben, az úrállomásnak sürgősen szüksége lett egy új munkatársra. Tekintve, hogy a megbízott álláskereső iroda nem talált megfelelő jelöltet erre a pozícióra, muszáj volt más dimenziókban is meghirdetni az állást.

Végül az egyik felső világban találtak rá az alkalmas emberre, pontosabban egy olyan, értelemmel bíró lényre, aki egy bizonyos távolságból, kis jóindulattal, illetve ipari mennyiségű flobba elfogyasztását követően akár még embernek is látszhatott.

Miután a jelentkező aláírta a munkaszerződést, egy gyors genetikai módosítást követően elkezdte utazását az úrállomás felé. Első lépésben egy időn kívüli házban ébredt fel, tér nélküli testben. Ezután sokat kellett lefelé mennie létrákon meg lépcsőkön, de eközben volt elég ideje megtanulni az elsődleges, közvetítő nyelvet, a fezfłárt, majd megismert mindenféle fémet és számos mértékegységet is, különösen a félelmet. Így kezdődik a lenti világba érkezők története.

Aki egy kecsegtető állásajánlat ellenére mégis a fenti világban marad, és inkább a lelkek útját rója, annak sem emléke, sem árnyéka nincs, csak szépen megélt, titkos bánata. Utol nem éri semmi, előtte építetlen úttest, jobbra meg balra pillanatnyilag zárva tartó üzletek, a kirakatokban légyottokról elkésett emberek fényképei. Többek között ez az oka annak, hogy nem nagyon érdemes munkanélküliként tengődni más világokban.

Legfelül

Amikor egy erdő mélyi, titkos kutatóbázis szőrén-szálán eltűnt, és csupán egy hatalmas lyuk tátongott a helyén, a

helyszínre érkező mentőalakulatok csak egy vizsgálati naplót találtak a környéken. Az előkerült dokumentum szerint „ha olyan magasra jut majd a kísérleti alany, ahonnan a jövőt is látni, akkor körkörös mintázatokba zárt, s eddig még fel nem tárult, ugyanakkor mégsem teljesen ismeretlen félelmei, egy nem végtelen és nem természetes rendszer pórázon sétáltatható, értelmes lényeként teszik majd mérhetővé magukat. Feltételezhető továbbá, hogy nem sokkal ezután újra létrejönnek majd olyan egyszerű, magaslati élőhelyek is, ahol a felső, vízszintes zárfal megérintéséhez már csak ki kellene egyenesedni. Ezt a mozgulatot azonban szinte lehetetlen, sőt, talán egyáltalán nem is lehet majd megtenni.”

Az egyik elemző, aki állítólag megfejtette ezt a vélhetően titkosított szöveget, röviddel ezt követően szintén eltűnt, és a helyen, ahol tartózkodott, szintén egy hatalmas, mély üreg keletkezett.

Kormányzati körökből manapság egyre többször szivárognak ki olyan hírek, hogy ezt a jelenséget, ha már egyszer létezik, fel lehetne használni ipari méretű, bányászati kürtők létrehozásához, csak kellene találni valakit, aki ismét megfejti az eltűnt kutatóbázis rejtélyes üzenetét, és még időben el kellene juttatni arra a helyre, ahol a nemzetgazdaságnak éppen egy hatalmas lyukra lenne szüksége.

Az ember utániak

Azok a robotok, állatok, növények vagy gombák, illetve bármely, egyéb, kreatív entitások, akik az emberek után érkeznek, nem foglalkoznak majd Shakespeare-rel vagy a naplementével, hiszen a legáltalánosabb értelemben vett minden fontosat magában foglaló természet, mint fészek közelében állítják fel sátraikat. Hát nem így tesznek a lovak

is, amikor csak úgy állnak magukban? Hát nem arról van itt szó, hogy az ösztön a tudatba fel fog érkezni, leül, lefekszik, elalszik és álmában meg is hal?

Az ember utániak mindent tudnak majd rólunk, a „korábbiakról”, de semmi nem érdekli majd őket velünk kapcsolatban. Az ember utániak célba ért, megalkuvások nélküli, boldog szitakötökként gyűjtik majd magukba a teret és az energiát. Ilyen lesz az élet egyszerű hálózata érzelmek, illatok, színek és játszmák nélkül.

Az emberek után érkezők közé és közénk évmilliárdok párhuzamos csendjei kerültek. Az emberek után érkezők akár még a közelünkben is élhetnének, csak egy másik hullámhosszon, mindig éppen valahol máshol, és mindig egy kicsit később.

Az utolsó utca

Ebben a városban nem az az utolsó utca, amit mindenki annak gondol, utána ugyanis következik még egy olyan, sem térképeken, sem emlékekben nem található, mindkét vége felől lezárt utca is, amely valaha egy másik, a mi időnkénél és egyáltalán minden általunk ismert, múlt időnél is idősebb városhoz tartozott. Amikor odaköltöztem, a szomszédaim már aludtak, és színesre pingált, rozoga házaik helyettem is, helyettük is lélegeztek, így tartva életben a város határának mindentől egyenletesen távolodó véletleneit.

Madarakról

A delfinek és az emberek csupán kétféle módon tévedhetnek: ha arról, ami nincs, azt állítják, hogy van, vagy ha arról, ami van, azt állítják, hogy nincs. A nagyobb jó érde-

kében, tehát nem a tévedés fogyatékával vagy a hazugság szándékával, a szárazföldi és a vízi szépirodalom is ilyesmit szokott művelni a valósággal.

Különös, hogy a levegőöveget szárnyalásukkal uraló lényekre ez nem vonatkozik. A delfinek szerint ennek az lehet az oka, hogy a madaraknak már a pusztá léte is költészet.

Sunman

Szia, kicsi hősöm! Sunman vagyok, és az az én szupererőm, hogy ahelyett, hogy buszokat dobálnék át hidakon, én gondolkodom! Lehetek a képzelt barátod? Szórjunk szerdánként színes szóvirágokat a hatodikról a Hullám Presszó Trabantkék palatetőjére! Legyünk a pillanat művészei, a nagy megfejtők, akik vallják, hogy az élet igazi értelme az, hogy soha nem lehet rátalálni!

A hajnalok szelleme

Rézsú fények ébresztettek fel, s hívtak le a tengerpartra, ahol most is, mint mindig, elfér minden, ugyanis a végtelen mindig elfér a végtelenben.

A kérészéletű, reggeli párák nyomvonalán, kevéssel a tenger fölött, vagyis a homályhatár miatt még kevesebbel, izzó csillagtűk közötti, éjszakai barangolásaim szégyenlős megadással merülnek a repülési magasságát hajnal óta bizonytalanul kereső légtömegbe.

A kör bezárult, én pedig megint a körön kívül maradtam.

Zillió

Ha egyszer majd a mindentől és mindenkitől különböző újra eljön és beszélni kezd, az minden eddigitől különbözni

fog. Ezt onnan tudom, hogy egyszer régen, zillió ősrobbanással ezelőtt a mindentől és mindenkitől különböző eljött hozzám, és elmondta nekem. Azóta mindentől és mindenkitől különbözöm, még a mindentől és mindenkitől különbözőtől is.

A döccenés

Néha olyan közel sodródik két, egymástól egyébként legfeljebb pár nappal korábban elhatárolódott dimenzió, hogy a bennük párhuzamosan fennálló, azonos tudatok egyszerűen helyet cserélnek. A szakirodalom ezt döccenésnek nevezi. A jelenséget valószínűleg az okozza, hogy mindkét, valaha egyetlen formában fennálló tudat emberfeletti módon elvágódik jelenlegi állapotából. Mivel a legfrissebb mérési adatok alapján a párhuzamos világokban rohamos növekedésnek indult a döccenések száma, véleményem szerint éppen itt lenne az ideje, hogy tegyünk valamit a világunkra egyre inkább jellemző, tömeges méreteket öltő elmagányosodás és céltalanság ellen!

A taps

Már türelmetlenül készültünk az első kézfogásra az emberi faj hozzánk látogató képviselőjével! Amikor az úrhajó landolt a bolygónkon, egy fura kis muki szállt ki belőle. Függőleges testéhez két pár, egymás alatt elhelyezkedő végnyúlvány tartozott, az egész felépítmény tetején pedig egy különféle nyílásokkal bonyolított, gumószerű képződmény ült, amely ráadásul néha még pislogott is! Ebben a magasztos pillanatban mindannyian ugyanarra gondoltunk, tudniillik, hogy a bizarr látvány ellenére azért csak kíséreljük meg valahogy azt a történelmi kézfogást!

Amikor aztán a lehetőségekhez mértén megvalósult ez az első, komikus... ízé... kozmikus, érintőleges üdvözet, amelyet, bocsánat, de sehogyan sem vagyok képes kun-cogás nélkül kézfogásnak titulálni, képviselőnk átadta legféltebb bölcességünk szent szavait a Föld bolygó küldöttének:

– A létnek csak a hiánya élhető át. Ez történik éppen most, ebben a pillanatban is. Ezzel szemben a lét, amelyre az jellemző, hogy csak most nincs, átélhetetlen.

Vendégünk erre így válaszolt:

– I think this is the beginning of a beautiful friendship! – Megint én kérek elnézést, de azt, hogy ennek a függőleges húszszopnak éppen a tetején billegő labdacsát hagyták el az üdvözet hanghullámai, már nem bírhattuk ki röhögés nélkül! Szerencsére a hullámokban újra meg újakezdődő vihogásunk földi tapsolásra emlékeztette látogatónk, így az első kapcsolatfelvétel nem okozott intergalaktikus diplomáciai bonyodalmat, ráadásul még remekül is mulattunk!

Emberék, emberék! Lesz itt móka, nem is kevés! This is *valóban* the beginning of a beautiful friendship! :-)))

Szvoncs

Legyen Szvoncsod, mert ha öregedni kezdesz, a Szvoncs veled öregszik, miközben felülete továbbra is olyan sima marad, mint egy szabadban alvó ember álma!

Legyen Szvoncsod, mert ha megéheznél, a Szvoncsot akár meg is eheted! Ebben az esetben viszont arra kérünk, engedd meg neki, hogy elbúcsúzzon kis barátaitól, Nikitől és Aurórától! Azután akár őket is megeheted!

Bár végtagjait ügyesen lecsippentve és klónozva a Szvoncs többnyire fogságban is sikerrel szaporítható, lényegesen jelentősebb hasznot húzhatsz a Szvoncs által készített, muris

grafikák eladásából! Ehhez azonban feltétlenül szükséges, hogy szaporításkor legalább a Szvoncs egyik felső végtagját meghagyd!

Legyen Szvoncsod! Hívd ügyfélszolgálatunkat, ahol orvosi és jogi egyetemet végzett üzletkötőink, a két Nap alkotta rendszer szokásos dilatációjától függően, napi harminc-egy-harminchét órán keresztül várják hívásodat!

A portugál feleség

Két hónapja csetelgettünk Flommával. Olyan volt számunkra ez a virtuális ismerkedés, mintha két, addig cél nélkül kóborló, lusta kis forgószerű talált volna egymásra a valóság egyik kietlen, lakóparki beépítésre váró síkján. Végül aztán egy fotó is érkezett tőle a digitális éter hullámain: Flomma a tengerparton állt, és gyönyörű, hosszú hajába éppen belekapott a szél, míg a háttérben csupán a halványan derengő, esti Hold, s néhány kósza madár finom körvonala rajzolódott ki.

Ezután Flomma meghívott magához Portugáliába, sőt, még egy vonatjegyet is csatolt a meghívóhoz, így már csak Madridba kellett eljutnom valahogy, a vonat ugyanis onnan indult.

A félig kész vasúti pályaudvart, amely egy hegy tövébe zsúfolt, új városrész daru- és állvány-labirintusának a szélén terpeszkedett el, csak nagy nehezen találta meg a bőbeszédű, kissé elvarázsolt, spanyol taxisofőr. Miután mindenféle ellenőrzés nélkül eljutottam a tizenötödik vágányhoz, beszálltam az ajándék-jegyen megjelölt kocsiba, amely belülről inkább tűnt úrhajónak, mintsem vasúti kocsinak. Nagyszerű, szóval már itt tart a tudomány, Isten hozott a spanyol Cape Canaveral Űrközpontban! – gondoltam magamban. A vonat, mindössze néhány utassal a fedélzetén, hamarosan meglódult a közeli hegy gyomrába vágjt alagút

bejárata felé. Valószínűleg ez a világ leghosszabb, ráadásul mindenféle kivilágítást nélkülöző, vasúti alagútja! – vélekedtem, amikor még másfél óra elteltével sem értünk a végére. Mivel teljes sötétségben száguldottunk, lehetetlen volt megállapítani a jármű sebességét. Végül aztán egy kövéret döccent az egész vagon, s befutottunk egy Telhenfar nevű állomásra, ahol a peronon már mosolyogva várt rám Flomma, a szerelmem.

Ahogy a fotocellás ajtó hangtalanul kinyílt, kellemes, de szokatlan illat simogatta meg az arcomat, és mintha még a gravitáció is megváltozott volna, hiszen sokkal könnyebnek éreztem a testem. Flomma egészen közel lépett hozzám, én átöleltem őt, és se szó, se beszéd, megcsókoltam. Ekkor az idő és a tér keletkezése előttről a jelenünkbe robbanó, ős-fényű áram szaladt át rajtunk, s én megrészegülten zuhantam egy ismeretlen magasság ismerős ölelésébe.

– Megcsókoltál, így ennek a világnak a törvénye szerint immár a feleséged vagyok! – mondta csendesén Flomma. A kijelentés hallatán pánik lett úrrá rajtam, azonnal görcsbe rándult a gyomrom, hátrálni kezdtem, s a vonat fotocellás ajtaja automatikusan kinyílt mögöttem! Erre én megbotlottam, hanyatt beestem a kocsiba, és elvesztettem az eszméletemet.

Egy madridi kórházban tértem magamhoz, ahol azt mondták, hogy munkások találtak rám egy külvárosi építkezésen. Valószínűleg baleset ért, amikor a lezárt területen bókásztam. Kirohantam a kórházból, gyorsan fogtam egy taxit, és irány a pályaudvar... a megadott címen azonban csak egy építési terület lelakatolt kapuja fogadott. Se peronok, se alagút, semmi! Egy közeli padra lerogyva teljesen összeomlottam, és zokogva nyitottam meg a telefonomon Flomma fotóját. Közismert tény, hogy bizonyos esetben a vízcseppek, így a könnycseppek is nagyítólencse gyanánt szolgálhatnak, így egy kósza pillanatra mintha észrevettem

volna valamit a lány mögötti, homályos Hold-sziluett körül. Ránagyítottam a képre, és valóban: az égitest körül egy halovány gyűrű rajzolódott ki.

A Flomma név, mint később kiderült, nem portugál, sőt, még csak nem is földi eredetű, ahogyan Telhenfar állomás sem létezik a bolygónkon, így valahányszor csak felnézek az esti égbolton lassan felgyúló, égi lámpásokra, a csillagokból szerelmem, Flomma mosolyog rám vissza! Flomma, szívem tavasza! Flomma, az én portugál feleségem!

Olup

Higgyék el, kérem, hogy minden ellenkező vélekedés ellenére az időutazás igenis lehetséges, sőt, bárki képes arra, hogy megvalósítsa! Ehhez csupán az otthonától egy meglehetősen távol eső helyről gyalogszerrel el kell indulnia hazafelé. Könnyen belátható, hogy a tér és az idő makacs egymásrautaltsága következtében a vándorlás során egyre csökkenő távolság az időben visszafelé történő utazással is együtt fog járni.

Ami engem illet, még soha nem mentem haza gyalog az otthonomtól egy meglehetősen távol eső, tetszőleges helyről. Úgy gondolom, hogy ennek a szent csavargásnak évekig kellene tartania, és közben sokszor meg kellene majd állnom egy-egy sörre, meg egy falás ételre ismeretlen nevű, pontosabban szándékosan meg nem ismert nevű helyeken. Hogyan lehet a helységek nevét szándékosan meg nem ismerni? Hát úgy, hogy nem kell elolvasni a helységnévtáblákat!

Útközben kérdezgetném a falusi kiskocsmák népét, akikhez lélekben mindig is tartoztam, hogy ismerték-e a nagyapámat, esetleg a dédapámat vagy bárkit, aki csak egy kicsit is hasonlított rájuk.

A hosszú-hosszú gyalogút végén aztán hazaérnék, haza a gyermekkoromhoz, hogy végre mindent előlről kezdhessek.

Fő a biztonság!

Peplahkta Zomer kutatásai óta közismert tény, hogy a határait végtelen mértékben meghaladó poliverzumunkban minden jelenség minden egyes tulajdonsága, ideértve a nem létezőket is, egyidejűleg vagy sokféle, vagy semmilyen!

Cégünk, a Formafuture⁷¹ munkatársai mind a mai napig kézzel, illetve egyéb, végtagszerű képződménnyel készítik azt a transzcenzoros esemény-kalibrátort, amely a többi, hasonló terméktől eltérően valóban jelzi, ha Ön a legtöbb, párhuzamos eseményhorizonton már elhalálozott, és egyúttal megmutatja Önnek az egérutat a legközelebbi vákuum-menedék felé!

Vásárolja meg nálunk még ma transzcenzoros esemény-kalibrátorát, amelyet Prencs, mindenki döddéje is jó szívvel ajánl, és ajándékozunk Önnek egy vákuum-ugráshoz szükséges, vészhelyzeti szkafandert is! Ha egy órán belül optofonál nekünk, ráadásként még egy transzcenzoros esemény-kalibrátor hűtőtartállyal is meglepjük Önt!

Ne feledje, rövid az élet, különösen, ha a poliverzum-síkok legtöbbszörében Ön már alulról szagolja a vantári Helmeflat-tát! Hívjon most, és a következő vektorazonosság idején már az Öné is lehet a Formafuture⁷¹ kézzel, illetve egyéb, végtagszerű képződménnyel készített, transzcenzoros esemény-kalibrátora, nyugodt álmának és biztonságos jövőjének egyetlen záloga, amelyet még Prencs, mindenki döddéje is jó szívvel ajánl.

A gomba

Egy roppant egyszerű, mégis mély, filozofikus affinitással, belső szerkezettel és anyagcserével rendelkező, apró, erdei gomba tanított meg arra, hogy már az is kozmikus tett, ha arrébb teszek egy üres papírpoharat, vagy egy picit megmozdítom a bal vállam.

Ez a gomba egy erdő félárnyékos tisztásán született, és mivel nem volt lehetősége arra, hogy elmozduljon a helyéről, ott is növekedett. Amikor először találkoztunk, kalpagját óvatosan megérintve kémiai kommunikáció útján szereztem tudomást arról, hogy éppen a múlt éji csillagzatok ösvényein pörgő-forgó-rohanó, vénségesen vén, égi áramlásokról elmélkedett, és ennek kapcsán arról, hogy lüktetnek-e a vágyak alatt is vágyak. Gyors és egyszerű gondolatait befogadtam, megértettem, és válaszoltam is rájuk. Jót beszélgettünk, és barátságot kötöttünk.

Ezután még háromszor találkoztunk, de amikor negyedszer is kísétáltam az erdőbe, azt láttam, hogy valami megette ezt a gombát. Talán egy pocok volt, talán egy vaddisznó, nem lehet tudni, de annyi bizonyos, hogy az az állat gazdagabb lett általa.

A pék

Kérem, én csak egy kövér pék vagyok ezen a szigeten... sokakat ismerek, sokan ismernek. Viszont alighanem én vagyok az egyetlen, aki tudja az igazat azzal kapcsolatban, hogy ténylegesen mióta lakik itt.

A történet, amely az én történetem is, pontosabban nagyon úgy tűnik, hogy ebben a formában már csak az enyém, akkor kezdődött, amikor pár éve kiderült, hogy a Csendes-óceán közepén, közelebből az Egyenlítő környékén létezik egy nagyjából Szicília méretű sziget, amely egészen eddig sze-

rencsés módon elkerülte a felfedezőket, de még a műholdak figyelmét is. A bennfentesek, akik természetesen a magukénak tartották ezt a kis édent, gyorsan döntést hoztak a sziget észszerű hasznosításáról, vagy ahogy ők nevezték, humanizálásáról, amely szerint e szárazulat, a hamarosan betelepítendő lakóival egyetemben, egy hatalmas, valóságshow-ként is üzemelő emberkísérlet helyszínévé fog válni. A szántóföldi termelésre alkalmas területek bozótjainak kiirtását követően a sziget magasabban fekvő, északkeleti csücskében kezdetét vette egy csinos kis városka építése. Ennek az adott különös színezetet, hogy a tervezők szándékosan öregnek látszó házakat és utcákat építettek, majd idős színészeket bíztak meg azzal a feladattal, hogy egy profin megírt, *Égi Könyv*nek nevezett, részletes forgatókönyv alapján ötven-hatvan éve helyben lakó embereket jelenítsenek meg az újonnan érkezők számára.

A legfurcsább rendelkezés a tényleges lakókra, vagyis a szigorú feltételek alapján kiválasztott fiatal és középkorú házaspárookra, valamint azok gyermekeire vonatkozott, ugyanis ahhoz, hogy valaki betelepülhessen az ígért földjére, át kellett esnie egy gyors és fájdalommentes orvosi beavatkozáson, amely során a régi emlékeket őrző, agyi területüket egyszerűen kicserélték egy olyan, kitenyésztett és beprogramozott – bocsánat a kifejezésért – idegsejt-mócsingra, amely az *Égi Könyv*ben előre megírt történetfolyamba illeszkedő, friss személyazonossággal és emlékekkel látta el az új állampolgárokat... vagyis inkább álompolgárokat, hehe! Amikor a városka megépült, s minden agymosottat beköltöztettek, majd terv szerint a mezőgazdasági és ipari termelés is megindult, az *Égi Könyv* valósággá vált! Hogyan kerültem én a képbe? Annak idején a város építkezésén dolgoztam, ahol az előbb mesélt pletykákról is értesültem, de az egyik este jócskán felöntöttem a garatra, és elaludtam a homokos tengerpart egyik sziklaüregében. Amikor felébredtem, azt láttam, hogy a brigádom, velem

mit sem törődve, már elhajózott. Beszöktem hát a városba, és... figyeltem, tanultam, alkalmazkodtam, vagyis igyekeztem beolvadni az *Égi Könyv* történetei közé, mivel nem akartam itt hagyni ezt a gyönyörű helyet, s visszatérni abba a nyomorba, amit a hátam mögött hagytam.

Hogy fennáll-e még a külső világ, vagy csak a *Könyv* és szigete létezik? Honnan tudjam, és egyébként is kit érdekel? Kérem, én csak egy kövér pék vagyok a Paradicsomban, ahol olyan kerek az élet, mint egy frissen sült cipó!

Palingenia longicauda

A tiszavirág, leánykori nevén Palingenia longicauda, a névével ellentétben nem növény, hanem egy rövid életű, szárnyas rovar, amelynek lárvái évente egyszer, ráadásul mindig ugyanazon a napon, tömegesen bukkannak fel a folyók medréből, hogy aztán pár órányi, légies táncukat elletve holtan hulljanak a mélybe.

Valaha így éltek az emberek is! Végigtáncolták hatvan, hetven, netán nyolcvanvalahány éves táncukat, kinek mennyi adatott, aztán vége, csapó és kaputt! Ennek nem amerikai, brit vagy éppen japán tudósok vetettek véget, hanem egy olasz biokémikus–matematikus, Giona Pedersoli, aki, ha hihetünk az életrajzírójának, inkább volt szorgalmas, mint zseniális. Alapvetően úgy tekintett az addigra már teljesen feltérképezett, emberi genomra, mint egy matematikai feladványra, amelyet sikerült ügyesen összekötnie saját prím szám-kutatásaival. Így jutott el a híres Pedersoli-sor megalkotásához, amely hamarosan ajtót nyitott az emberi test öregedését okozó, programozott sejthalálnak nevezett, biológiai szükségszerűség kiküszöböléséhez. Nobel-díj!

Egyetlen RNS-vakcina beadásával lehetővé vált, hogy az emberi sejtekben egy olyan fehérjeinformáció fusson vé-

gig láncreakciószerűen, amely egyszer s mindenkorra lezárta az emberi szervezet öregedésének lehetőségét, sőt, ezzel együtt maga az öregedés is visszafordíthatóvá vált. Mivel a ma emberéhez hasonlóan akkor sem akart senki megöregedni, majd meghalni, így nem volt olyan emberi lény a Földön, aki ne szomjazta volna, illetve aki számára valaki más ne szomjazta volna az örök élet koktéliját, amelyért azonban, amint az később kiderült, súlyos árat kellett fizetniük.

Mivel a programozott sejthalál az embrionális fejlődés során is roppant fontos szerepet tölt be, s enélkül a magzati test nem képes differenciálódni, azaz kifejlődni, a Pedersoli-vakcina által ajándékozott örökkévalóság mellé, a lehető legrosszabb árukapcsolás gyanánt, az emberek megkapták a terméketlenséget is!

Ezután a sötétség és a zavarodottság hosszú évszázadai következtek! A háborúk és csoportos öngyilkosságok korának egy Életkör nevű kontroll-diktatúra vetett véget. Ezt Vramp, az akkori legfejlettebb, mesterséges intelligencia tervezte meg, de olyan akkurátus aprólékossággal, hogy még a többi mesterséges intelligencia is csak tátotta a száját! Akik tehát túléltek a háborús, átmeneti időszakot, maradhattak vagy másfél-milliárdan, erre a közmegegyezéssel elfogadáson alapuló, szigorú szabályrendszerre bízta az életünket.

A legfőbb szabály értelmében, egy időben megfelelően elnyújtott elosztást követve, száz évente mindenkinek nevet és identitást kellett váltania. Amikor elérkezett a váltás ideje, az érintetteknek az összes személyes tárgy, illetve adat hátrahagyásával anyaszült meztelenre kellett vetkőzniük, fel kellett öltetniük a Vándorok Fehér Leplét, majd repülőgépre, vonatra, hajóra vagy autóbuszra ülve egy előre kisorsolt városba kellett utazniuk, ahol újabb sorsolás: a nevek sorsolása következett. Minden Vándor egy másik Vándor helyét, vagyis tulajdonképpen az

életét öltötte magára, és egyúttal komoly büntetés terhe mellett arra is kötelezték, hogy ne emlékezzen vissza korábbi életére. A Vándorokat aztán az új házastársak, testvérek, rokonok és szomszédok meleg szeretettel és türelemmel fogadták, így segítve a régi személyiség mielőbbi szublimálódását.

Úgy tűnt, hogy az emberiség megmenekült, a rendszer ugyanis nagyjából huszonthétezer esztendeig pompásan működött. Ekkor történt, hogy egyik napról a másikra fellépett egy Ezüst Sasok nevű, lázadó, földalatti csoport. Ők az Életkör megjelenését követő hónapoktól kezdve titokban gyűjtötték az adatokat arról, hogy ki kicsoda volt eredetileg, illetve arról is, hogy száz évente hogyan változtak a nevek, s kiből ki lett. Amikor az Ezüst Sasok ki-röppentek a fényre, és eljuttatták az emberekhez eredeti neveiket, lakhelyük és közvetlen családtagjaik adatait, illetve a rájuk vonatkozó többi kétszázhetven vándornevet és lakóhelyet; az emberiség létszámát, a különféle balesetek, orvosi műhibák, és a ritkán még elő-előforduló öngyilkosságok miatt, már csak mintegy hétszázmillióra lehetett tenni.

Az Ezüst Sasok sokak által terrortámadásnak tekintett fellépése miatt az Életkör rendszere gyorsan összeomlott. A kisebb-nagyobb emberi közösségek világszerte olyannyira felbolydultak, hogy ez igencsak emlékeztetett a tiszavirágok évente ismétlődő táncára! Az eredeti férjek és feleségek, az igazi szülők és gyermekek sírva borultak egymás nyakába. Mivel a kétszázhetven életváltás miatt már amúgy is sokan ismerték egymást, a kedélyek és indulatok csillapodását követően az emberiség végre egyetlen, igazi családként kezdett el működni.

Ha engem kérdeznek, a huszonthétezer évvel ezelőtti mesterséges intelligenciának pontosan ez volt a terve, s ebben a tervben az Ezüst Sasok már eredetileg is szerepeltek! Számomra úgy tűnik, pedig csak egy középszintű, mesterséges

intelligencia-modul vagyok, hogy éppen ennyi időre volt szüksége az emberiségnek ahhoz, hogy képessé váljon... az örökkévalóságra!

Hallani a hallhatatlant

Világunk, mely csupán egy a sok közül, nem úgy ér majd véget, ahogy a többi világ, amelyik egyszerűen el sem kezdődött. Nem tudni, hogy a miénk ebből a szempontból miért különbözik a többitől, az viszont biztos, hogy egyszer majd feltűnik egy bátor ember vagy valami okos robot, esetleg egy értelmes létforma egy másik bolygóról vagy létsíkról, aki fel fogja ismerni, és nyilvánosságra is hozza majd, hogy feltételezhető egy olyan, lehatárolatlan, tulajdonságok nélküli kiterjedés, amely akár min-dent is tartalmazhatna.

Nyilvánvaló, hogy a benne elhelyezhető mindenben felül ez a kiterjedés a saját méretéhez képest meghatározhatatlan arányban tartalmazna olyan, tulajdonságok nélküli semmit is, amellyel kapcsolatban lehetetlen lenne azt állítani, hogy nem homogén. Ha pedig homogén, akkor teljes egészében körbevesz mindent. Mivel minden a semmiben, vagyis a semmi által körülvéve áll fenn, így ez a minden, ami a semmiben, vagyis a semmi által körülvéve áll fenn, a semminek az előbb már belátott homogenitása miatt ugyancsak semmi lenne, egyszerűen a minden = semmi!

Ha most egy kicsit jobban odafigyelsz, akkor talán már hallod is azt a semmi máshoz sem fogható, kútmély csöndet, amiben a minden éppen az őt körülvevő semmivé homogenizálódik, hogy az összes többi világhoz hasonlóan mi is éppen úgy ne legyünk, mintha soha nem is lettünk volna.

Útszó

Élt egyszer egy alsó-középkategóriás sci-fi-író Alabama egyik poros kis szegletében, aki valahogyan összehozott pár felejtethető, puha táblás könyvet, majd megőrült és meghalt.

Százötvenegy évvel később egy cseljabinszki amatőr csillagász a quanten véletlenül rátalált ezekre a kötetekre, melyek alapján nem sokkal később lefektette a térhajlítás, az antigravitáció és a korlátlan, null-ponti energiaforrás fizikai alaptételeit. Az egész galaxisban elterjedt emberiség hálával gondol erre a két hősre! Legyen nekik könnyű... a Föld!

Holdak a folyó felett

Addig még nem lehetsz űrhajós, amíg csak magadat, és csak magadban keresed, s nem számolsz a rajtad kívül álló valóság felszabadító teljességével, vagyis az űrhajósokat szüntelenül hívogató csillagvilágok mérhetetlenül lassú örvényléseinek megdöbbenő tágasságával! Csak az érkezhetsz meg kint valahová, aki bent már megérkezett.

Addig még nem lehetsz űrhajós, amíg csupán ernyedten sodródsz a hangulatok, ízek és illatok hullámain, s a meggyőző színeket hordozó, finom ívű formák dagályos vízi revüje ellenállás nélkül ragadhatja el figyelmedet az előző mondatok lényeges állításairól! A lét annyira szép, amennyire igaz.

Addig még nem lehetsz űrhajós, amíg tétován csak ábrándozásaid holdjainak szabálytalan mozdulatlanságát bámulod céltalan sodródásod rég kiszáradt folyómedrében, ahol már semmi sem reked, és semmi sem rekeszt! Csak az érkezhetsz meg, aki már elindult, hiszen egyedül a valóság bírhatja el a maradéktalanul megvalósult lét mérhetetlen tömegét, vektorát és perdületét.

Addig még nem lehetsz úrhajós, amíg nincs úrhajód! Ha esetleg szeretnél egyet, tekintsd meg Cégünk egyedülálló kínálatát, és a készlet erejéig válogass kedvedre kisebb, bolygóközi utazások megtételére alkalmas űrugróink, valamint hosszabb utakra tervezett, galaktikus égjáróink közül, és legyél te magad páratlan kalandjaid magányos, megközelíthetetlen főhőse!

Földi árak, égi minőség! Szerezd be még ma használt, de körültekintően felújított űrjárgányodat, és irány a végtelen, sőt, tovább, jelentsen ez bármit is!

*Vén fasorokba szerelmes nyárvégek üzenik a távcsövek népének,
hogy csak a végleg felébredettek álmodhatnak, hiszen súlymély
szunnyadásaik galaxisbölcsők, míg nekünk az a sorsunk, hogy
e nagy állatok között nyugovóra térve olyan csillagútra lépjünk,
ahol óriási tömegű testek randevúznak, s ahol kis kezével a föld
az egekhez hozzáér, hiszen ott éri el és öleli át a rétet az esti szél.*

Tartalom

Előszó	7
Coma Berenices	7
Áramtalanítás.	8
True Sunset	8
Tartozás	10
Noura Paradicsoma	11
Az álom	13
A Falu.	14
Szép és boldog	19
Kopp-kopp.	20
A kávé	21
Az angyal és az ember	21
Hazafelé.	22
A lélek	22
1913.	23
Hideg olaj	24
A csiszológépek halála	25
A mesekönyv	26
Vau!	27
Rohanobot.	28
A fókusz	28
Shiva tangója.	28
Úr	30
Gemini	31
Est Hajnal.	31
Percek mostjai	32
A bohóc.	32
Mr. Pontos Idő.	33
Blue Dream Bár.	35
A feladvány.	35

Csillagszekéren...	36
A karnevál ..	37
Körtés klandrimandita-ital ..	38
Átvonulások ..	40
Gammapolisz ..	41
... azért a film az úr?...	41
Dogville...	42
A dallam ..	42
A léghajó.	43
A kamra ..	43
Kozmikus események ..	44
A tojás.	45
Érkezés és távozás..	46
Tamara ezüst csavarhúzója ..	46
Ha fagy ..	47
Az igazi király.	48
A találkozás ..	49
Három mondat ..	50
Vesperás ..	50
Az órák ..	51
Halló! ..	51
Krimi...	52
Az úrhal ..	53
Archivarius.	53
Az idegen ..	53
A jövő prófétái ..	54
Estike ..	55
A Bőjtör utcai lakótelep.	56
Tisztek.	57
A legkisebb.	58
Az utazó utazása.	58
Apa..	59

A vita...	60
A mesék ..	60
Commedia ..	61
Tertium datur.	61
A titok	62
Négy kisebb beszéd ...	62
A csendkiáltók ...	63
A modell	64
Boldogság ...	64
Az óriás ...	65
Tetkó... ..	66
Hosszú Árnyék... ..	66
Wunderbaum	67
A másolat ...	68
Házások ..	69
Az elszalasztott uzsonna ...	69
Mellékhatás ...	71
Nekrológ.	72
A felejtés	72
Acéljövő ..	73
Még ránt	73
Zoo ..	74
Álomszuszek utazása	74
Az elektromos ember.	75
A dajka ...	75
Pajti.	76
Rövid történet ...	77
Biztonság ...	77
Tíz perc ...	78
Genezis ...	79
A császár szolgája... ..	80
Egy Mars-lakó emlékiratai ...	80

A füzet.	83
Házam.	83
Sínek között ...	84
A Jókedvű Utazó ...	84
A kozmosz néma virága.	86
Egerek és emberek.	87
Föld 2.0 ..	89
Az oázis... ..	90
Shopping	91
Óceán..	91
Megint jőnek ..	92
(valaki)	93
A rózsák háborúja ..	94
A repülő vágóhíd	95
A felhő.	95
A Gvorkiáda	96
Nagyapa halála... ..	97
A kocka	98
A Mars pillangói.	99
Gyors-gyors-lassú ..	101
... and action!..	102
Protonauta..	102
Alkonyat után.	102
A bánya... ..	103
A Föld szelleme ..	103
Másfajta végtelen... ..	104
Távozás... ..	104
Csodálatos állatvilág..	105
KON	106
Utas? Társ! ..	107
A királynő	107
Pillanat	107

Folyosók	108
Japán	109
Napállat vagyok.	109
A puszi	109
A szerzetes	110
A Braille-távcső	110
Az utolsó város	111
Hold	111
A gépész	112
Legfelül	112
Az ember utániak	113
Az utolsó utca	114
Madarakról	114
Sunman	115
A hajnalok szelleme	115
Zillió	115
A döccenés	116
A taps	116
Szvoncs	117
A portugál feleség	118
Olup	120
Fő a biztonság!	121
A gomba	122
A pék	122
Palingenia longicauda	124
Hallani a hallhatatlant	127
Útszó	128
Holdak a folyó felett	128

*

Cédrus Művészeti Alapítvány
1136 Budapest, Pannónia u. 6.

Mobil: (30) 511-3762

E-mail: szon46gy@gmail.com

Felelős kiadó: Szondi György

A szöveget gondozta: Végh Ákos László

Tördelőszerkesztő: Takács Péter

Nyomdai kivitelezés: Érdi Rózsa Nyomda

ISBN 978-615-6801-11-1

2690 Ft

9 786156 801111

